

СЕСИЛИ ФОН ЗИГЕСАР ЗНАЕТЕ, ЧЕ МЕ ОБИЧАТЕ

Част 2 от „Интригантката“

Превод от английски: Мария Лилкова, 2006

chitanka.info

*„Аз съм твоята Венера, твоят пламък,
твоята страст.“*

Бананарама,
„Венера“

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Добре дошли в Горен Йист Сайд, Ню Йорк, където аз и моите приятели живеем в огромни разкошни апартаменти и ходим в подобрени частни училища. Ние невинаги сме най-добрите хора на света, но компенсираме това с външен вид и добър вкус.

Зимата идва. Това е любимият сезон на града и на мен включително. Момчетата са в Сентръл Парк и играят на топка или на всичко друго, типично за това време от годината, като се покриват целите с изсъхнали листа. А и тези розови бузи... да си поговорим за неустойчивост!

Време е да извадим кредитните си карти и да нападнем „Бенделс“ и „Барнис“ за нови готини ботуши, секси мрежести чорапи, къси минижупи и сладурски кашмирени пуловери. Градът изглежда блестящ по това време на годината и ние искаме да блестим заедно с него!

За беда това е и времето да попълним документите си за колежа. Всички ние сме с такова потекло и ходим в такива училища, където не е вариант да не кандидатстваш в елитните колежи, а да не ни приемат си е абсолютен срам. Напрежението е огромно, но няма да му позволим да ни сломи. Това е последната ни година от гимназията и ние ще я изживеем така, че да оставим следа и все пак да влезем в желанния колеж. Ние сме най-чистокръвните млади хора от Източния бряг и съм сигурна, че ще намерим начин да се справим, точно както сме го правили досега.

Познавам няколко момичета, които също няма да се поддадат на напрежението...

Наблюдения

Б купува очила от „Гучи“ на Пето Авеню заедно с баща си. Той не можа да избере между тези с розовите и онези с бледосините стъкла, така че купи и двата чифта. Олеле, наистина е гей! *Н* разглежда с приятелите си най-купонджийските колежи от каталог в „Барнс и Нобъл“ на 86-та и Лексингтън. *С* е при „Аведа“ на козметик. А *Д* замечтано наблюдава кънкьорите в Рокфелер парк и пише стихотворение. Без съмнение, за *С* — какъв романтик, а! *Б* си прави бразилска маска в салона „Дж. Систърс“. Подготвя се за...

Дали *Б* наистина е готова за следващата стъпка?

Откакто свърши лятото и двамата с *Н* пак се събраха, тя говори само за това. После, обаче, се появи *С* и очичките на *Н* започнаха да шарят, затова *Б* реши да го накаже, като го остави да чака. Но сега, когато *С* има *Д*, а *Н* обеща да е верен на *Б*, вече е време. В крайна сметка никой не иска да отиде девствен в колежа.

Аз ще ги следя отблизо.

Знаете, че ме обичате
Интригантката

ДА СЕ РАЗМИНЕШ НА КОСЪМ

— За моето мече Блеър — каза г-н Харолд Уолдорф, еск и вдигна чашата си с шампанско към Блеър. — Все още си малкото ми момиченце, нищо че се носиш в кожени панталони и имаш готино гадже — допълни той, като се усмихна на Нейт Арчибалд, който беше настанен на масата до Блеър. Г-н Уолдорф беше избрал ресторант „Ла Жираф“ за тази специална вечеря, защото беше малък, шикозен и моден, храната беше превъзходна, а сервитьорите имаха страшно секси френски акцент.

Блеър се присегна под масата и стисна коляното на Нейт. Светлината от свещите я възбуждаше и тя си помисли: „Само да знаеше какво сме намислили за после, татко“.

Тя чукна чаша с баща си и отпи огромна глътка.

— Благодаря ти, тате, благодаря, че си изминал целият този път само за да ме посетиш.

Г-н Уолдорф постави чашата си на масата и потупа устни със салфетката, така че перфектният му маникюр да се забележи:

— Но скъпа, аз не дойдох само заради теб. Дойдох да се изфукам, не изглеждам ли добре? — каза той като отметна главата си назад и нацупи устни, като модел за снимка.

При тези думи Блеър заби ноктите си в коляното на Нейт. Трябваше да признае, че баща ѝ наистина изглеждаше страхотно — беше свалил десетина килограма, беше хванал тен, носеше страхотни френски дрехи и изглеждаше щастлив и отпочинал. И все пак тя беше доволна, че той е зарязал приятеля си в разкошния им замък във Франция. Изобщо не беше готова да гледа как баща ѝ флиртува на воля пред хора с друг мъж, независимо колко добре изглеждаше.

Грабна едно меню и попита:

— Да поръчваме, а?

— Аз ще взема пържола — каза Нейт на всеослушание, понеже не искаше поръчката му да се обсъжда. Щеше му се просто да приключи по-бързо с тази вечеря. Е, не че имаше нещо против да се

размотава с лъскавия баща на Блеър — даже беше забавно да видиш колко гей е станал. И все пак, Нейт нямаше търпение да отидат у тях, защото най-накрая щяха да го направят. Наистина беше крайно време.

— Пържолата и за мен — каза Блеър и затвори менюто. И без това не планираше да яде много, не и тази вечер. Нейт я беше уверил, че вече не изпитва нищо към бившата съученичка и приятелка на Блеър, Серена ван дер Удсен, и беше готов да се отдаде изцяло на нея. Така че хич не ѝ пукаше дали ще яде пържолата, миди или мозък за вечеря, защото най-накрая щеше да изгуби девствеността си!

— Три с моята. Trois steak au poivre — поръча баща ѝ с перфектен френски акцент. — И името на фризьора ти, имаш прекрасна фризура.

Бузите на Блеър почервеняха, тя грабна една хлебна солета от панера в средата на масата и я ухапа. Тембърът на баща ѝ и обноските му бяха изцяло променени от последния път, когато го видя, преди девет месеца. Тогава той беше консервативен, костюмиран адвокат, целият ток и жици. Абсолютно достоен за уважение човек. Сега беше особено различен с изскубаните си вежди, риза и чорапи в лавандулов цвят, направо срам. Все пак той ѝ беше баща.

Миналата година бащата на Блеър, приключващ своя изнервящ развод, бе станал тема за обсъждане на целия град. Сега май всичко беше позатихнало и г-н Уолдорф се чувстваше свободен да покаже красивото си лице пред хора, както и когато го поискаше. И все пак това не означаваше, че останалите посетители на „Ла Жираф“ не го бяха забелязали. Съвсем определено го бяха забелязали.

— Видя ли чорапите му? — каза застаряваща наследница на съпруга си. — Розово и сиво?

— Мислиш ли, че се е наклепал достатъчно по главата? Той за кого се мисли? За Брад Пит? — обърна се към съпругата си известен адвокат.

— Има по-хубава фигура от бившата си съпруга, това е сигурно — отбеляза един от сервитьорите.

Това беше доста забавно за всеки друг, освен Блеър. Разбира се, че искаше баща ѝ да е щастлив, беше окей и това, че е гей, ама трябваше ли да го показва толкова много?

Блеър извърна поглед към блещукащите през свежия ноемврийски въздух улични светлини. Над покривите на луксозните

градски къщи на 65-та улица се виеше дим.

Най-накрая салатите им бяха сервирани.

— Е, значи се спря на Йеил за следващата година? Натам си се насочила, нали? Моят стар алма матер? — запита г-н Уолдорф докато ровичкаше из салатата си.

Блеър остави вилицата си и като се облегна назад, изравни поглед с този на баща си:

— Че къде другаде да отида? — каза тя сякаш това бе единственият университет на земята.

Не ѝ беше ясно защо хората кандидатстват в шест или седем колежа, от които някой са толкова зле, че ги наричат „резервни“. Тя беше една от най-добрите ученици в „Констънс Билард“, малко елитно девическо училище с униформи на 93-та източна улица. Всички момичета от „Констънс“ отиваха в добри колежи, но на Блеър не ѝ стигаше просто добри. Тя трябваше да получава най-доброто от всичко, без компромиси. Така че, в нейния списък Йеил беше най-добрият колеж.

Баща ѝ се засмя и вмъкна:

— Е, тогава предполагам, че всички онези колежи от рода на Харвард и Корнел трябва да ти изпратят извинения задето са се опитали да те привлекат, а?

— Аз просто искам да отида в Йеил, това е — каза Блеър и повдигна рамене, гледайки перфектно лакираните си нокти.

Баща ѝ погледна към Нейт, но той се оглеждаше за сервитьор, за да си поръча нещо за пиене. Мразеше да пие шампанско, а наистина му се пиеше бира, макар че никак не изглеждаше подходящо да си поръчаш бира в ресторант като „Ла Жираф“. Всеки път се престараваха, като ти носеха изстудена чаша и ти сипваха хайнекена все едно е нещо специално, а си беше същата боза, която можеш да си вземаш на бейзболен мач.

— Ами ти, Нейт? Ти къде ще кандидатстваш? — запита г-н Уолдорф.

Блеър започваше да се изнервя около изгубването на девствеността си, и тези разговори за колежа я изнервяха допълнително. Тя бутна стола си назад и се запъти към тоалетната. Беше наясно, че това, което прави е отвратително, но винаги, когато ѝ

станеше нервно, тя си бъркаше гърлото. Това беше единственият ѝ лош навик.

Всъщност не е съвсем вярно, но за това малко по-късно.

— Нейт идва в Йеил с мен — каза тя уверено и мина през ресторанта на път за тоалетните.

Нейт се загледа след нея. Изглеждаше много секси в новия си сатенен потник с гол гръб, с правата си тъмна коса, падаща между голите плешки и в тесните си кожени панталони. Изглеждаше така сякаш го е правила вече много пъти.

Може би кожените панталони имаха този ефект.

— Е, значи и ти си се насочил към Йеил? — повтори г-н Уолдорф, след като Блеър се отдалечи.

Нейт се намръщи, гледайки чашата с шампанско. Много, ама много му се искаше една бира. Не можеше да чакаш нещо и да се мъчиш над теста по математика и да очакваш да влезеш в Йеил, а точно това правеше той напоследък. И то усърдно.

— Бих искал да вляза в Йеил, но мисля, че ще разочаровам Блеър. Така де, искам да кажа, че оценките ми не са много високи — отвърна Нейт.

Г-н Уолдорф му намигна:

— Между нас казано, струва ми се, че Блеър е малко строга към останалите колежи. Никой не казва, че трябва задължително да влезеш в Йеил. Има доста други, точно толкова добри училища.

Нейт кимна:

— Ъхъ, „Браун“ звучи доста добре. Другата седмица имам насрочено интервю там. Макар че си е малко несериозно заради четворката ми на последния тест по математика и дори не съм в програмата за напреднали — призна си той. — А за Блеър „Браун“ дори не е истинско училище, мисля, че е заради по-ниските им изисквания или нещо такова.

— Е, Блеър има невъзможно високи стандарти, понеже ми е дъщеря — каза г-н Уолдорф и отпи от шампанското си.

Нейт се огледа наоколо, за да види дали пък останалите хора в ресторанта не смятат, че той е новото гадже на г-н Уолдорф. За да пресече всякакви мисли от този сорт той запретна ръкавите на кашмирения си пуловер и прочисти гърлото си по много мъжествен начин. Този пуловер му беше подарък от Блеър и напоследък той го

носеше много, за да я увери, че държи на нея и няма намерение да късат или да ѝ изневерява или каквото и да беше това, от което тя толкова се притесняваше.

— Не знам — добави той и посегна към панера за хляб, взе едно хлебче и го разчупи на две. — Ще бъде страхотно, ако просто си взема една година почивка и отида да плавам с баща си, нали разбирате?

На Нейт не му беше много ясно защо трябваше да планираш целият си живот на седемнадесет. Според него след година-две плаване из Карибско море и ски в Чили, ще имаш достатъчно време да решиш. И все пак, всичките му съученици от „Сейнт Джуд“ планираха веднага да влязат в колеж, а след това и в университет. По негово мнение те си отписваха живота, без да се замислят какво точно искат да правят с него. Той, например, обожаваше да слуша как лодката му пори студения Атлантически океан и усещането на горещото слънце по гърба си, докато опъваше платната. Харесваше как слънцето става зелено преди да се потопи в океана. Струваше му се, че това не е всичко, и искаше да опита и от другите неща, от всичките други неща.

Е, стига да не се изискват много усилия, той не беше от най-трудолюбивите.

— Е, Блеър май няма да е много доволна като разбере, че смяташ да си починеш от училището — изсмя се г-н Уолдорф. — От вас се очаква да заминете заедно за Йеил, да се ожените и да живеете щастливо до края на дните си.

Нейт проследи с поглед завръщащата се на масата с високо вдигната глава Блеър — както и всички останали гости на ресторанта. Тя не беше най-добре облеченото, най-слабото или най-високото от всички момичета в ресторанта, но някак блестеше по-ярко от тях. А и го знаеше.

Пържолите им бяха сервирани и Блеър нагъна своята, като я прокарваше с големи количества шампанско и огромни хапки маслено картофено пюре и през цялото това време наблюдаваше колко секси се движи челото на Нейт, докато дъвче. Тя нямаше търпение да се махнат от там и най-накрая да го направи с момчето, с което планираше да прекара остатъка от живота си. Нямаше по-правилен момент за това от този.

Нямаше как Нейт да не забележи жестокия начин, по който Блеър се справя с пържолата си. Тя я режеше на огромни хапки и след

това ги сдъвкваше ожесточено. Това неизменно го накара да се запита дали тя ще е толкова напрегната и в леглото. Бяха стигали доста далеч, но винаги той бе по-агресивният от двамата. Блеър някак просто лежеше там и издаваше онези звуци, като във филмите, докато той й правеше разни неща. Но тази вечер тя изглеждаше по-нетърпелива, по-гладна.

Разбира се, че беше гладна, нали току-що повръща.

— В Йеил не сервират такава храна, Блеър — каза г-н Уолдорф на дъщеря си. — Ще ядеш пица и полуфабрикати, както всички останали.

Блеър сбърчи нос — досега не беше вкусвала полуфабрикат в живота си:

— Няма начин. Така или иначе, ние с Нейт няма да живеем на общежитие — ще си имаме жилище и ще се науча да готвя — каза тя и погали глезена на Нейт с върха на ботуша си.

— Късметлия — пошегува се г-н Уолдорф и повдигна вежди.

Нейт се ухили и облиза картофеното пюре от вилицата си. Нямахше да й каже, че идеята да живеят заедно извън кампуса в Ню Хейвън е дори по-абсурдна от тази тя да се храни с полуфабрикати. Не искаше да й каже каквото и да било, което щеше да я разстрои.

— Млъкни татко — сопна се Блеър.

Чиниите им бяха разчистени и тя нетърпеливо започна да си играе с рубинения пръстен. Поклати глава, за да откаже поканата за кафе и десерт и се запъти отново към тоалетните. Два пъти за едно хранене беше доста крайно дори и за нея, но нищо не можеше да направи, просто беше адски нервна.

Слава Богу, че в „Ла Жираф“ имаха страхотни отдалечени тоалетни.

Когато се появи отново, целият персонал се беше събрал, а главният готвач държеше торта със запалени свещи — осемнадесет разбира се, с една повече за късмет.

О, Боже.

Блеър забърза да заеме мястото си на масата и хвърли на баща си смразяващ поглед. За какво му беше притрябвало да прави сцени? От рождения ѝ ден я деляха цели три седмици, помисли си тя и изгълта чашата с шампанско.

Готвачи и сервитьори наобиколиха масата и се започна с песните:

— Честит рожден ден...

Блеър не издържа, грабна ръката на Нейт и прошепна:

— Моля те, накарай ги да престанат.

Нейт, обаче, просто стоеше и се хилеше като дебил, някак си му допадаше да гледа как Блеър става за резил, а това хич не се случваше често.

Баща ѝ обаче беше по-солидарен и като видя колко нещастна изглежда Блеър, забърза темпото и завърши песента:

— Миришеш на маймунка и изглеждаш като такава...

Персоналът изръкопляска любезно и се завърна към работата си.

— Знам, че е малко рано, но утре трябва да тръгвам, а седемнадесетият рожден ден е голяма работа. Помислих си, че няма да имаш нищо против — нежно каза г-н Уолдорф.

Нещо против? Никой не обича да му пеят пред хора. *Никой*.

Запазвайки мълчание, Блеър духна свещите и огледа тортата. Беше старателно украсена с марципанови обувки на висок ток, вървящи по направено от захар Пето авеню, покрай захарен модел на любимия ѝ магазин „Бенделс“. Беше направо прекрасна.

— За малката ми фетишистка — каза баща ѝ с широка усмивка на лицето, като извади опакован подарък изпод масата и го подаде на Блеър.

Блеър разтърси кутията и като истински експерт разпозна кухия звън на чифт нови обувки. Тя разкъса хартията и прочете написаното с огромни букви на капака му: Маноло Бланик. Пое си дълбоко дъх, вдигна капака и видя красиви, ръчно изработени кожени чехли с разкошни малки токчета.

Très fabulous.

— Купих ги в Париж. Правят само неколкостотин чифта от тях и се хващам на бас, че си единственото момиче в Ню Йорк, което има такива — каза баща ѝ.

— Фантастични са — издиша Блеър.

Тя се изправи и обиколи масата, за да прегърне баща си. Тези обувки компенсираха напълно факта, че я подложи на публично унижение. Не само, че бяха изключително красиви, но и бяха нещото,

което щеше да обуе по-късно тази вечер, докато тя и Нейт правят секс.
Само тях и нищо друго.

Благодаря ти, татко!!!

ЗА КАКВО СЛУЖАТ СТЬПАЛАТА НА МУЗЕЯ „МЕТРОПОЛИТЪН“

— Хайде да седнем отзад — каза Серена ван дер Удсен на Даниел Хъмфри, когато влязоха в „Серендипити 3“ на 60-та източна улица. Тесничко, старовремско заведение за хамбургери и сладолед, пълно с родители, които черпеха децата си в свободната вечер на бавачката. Остри писъци на прекалили със захарта деца прорязваха въздуха, докато преуморените сервитьорки тичаха нагоре-надолу с огромни подноси с купи за сладолед, замразен горещ шоколад и свръхголеми хотдози.

Дан беше планирал по-романтично място за срещата си със Серена, по-тихо и с приглушена светлина. Място, където можеха да се държат за ръце и да се опознават, без да бъдат прекъсвани от крещящи по измамно ангелски изглеждащи деца, облечени в ризи и каки-панталонки, родители. Но желанието на Серена беше да дойдат тук.

Може би наистина имаше нужда от сладолед, или пък намеренията ѝ за вечерта не бяха толкова романтични, като тези на Дан.

— Не е ли страхотно — изломоти тя в екстаз. — Брат ми Ерик и аз идвахме тук веднъж в седмицата да ядем ментови мелби. О, точно като едно време си е. Обожавам го — каза тя, разглеждайки менюто.

Дан се усмихна и поклати глава с цел да махне кафявата си коса от очите си. Истината беше, че грам не му пукаше къде е, стига да беше с нея.

Дан беше от Западната част, а Серена от Източната. Той живееше с баща си, по свое мнение интелектуалец и редактор на никому неизвестни бийт поети, и с по-малката си сестра, Джени, която беше в девети клас в „Констънс Билард“, училището на Серена. Живееха в претъпкан апартамент в Горен Ййст Сайд, който не беше ремонтиран от 40-те. Единственото съществуване, което чат-пат почистваше у тях, беше огромната им котка, Маркс, която беше експерт в убиването и изяждането на хлебарки. Серена живееше с небезизвестните си

родители, които бяха в борда на почти всяка голяма институция в града, в огромен мезонет, декориран от известен дизайнер, с изглед към Сентръл Парк и Музея за изкуства „Метрополитън“. Тя имаше чистачка и готвачка, които можеше да помоли по всяко време да ѝ опекаат кейк или да ѝ донесат капучино.

Какво правеше тя с Дан?

Бяха се срещнали преди няколко седмици на кастинг за филм, режисиран от Ванеса Абрамс, съученичка на Серена и приятелка на Дан. Серена не получи ролята и Дан почти беше изгубил надежда, че ще я види отново, когато те се срещнаха пак в един бар в Бруклин. Оттогава се бяха виждали няколко пъти, а и бяха говорили по телефона, но това си беше първата им истинска среща.

Серена се беше върнала в града миналия месец, след като я бяха изритали от пансиона. В началото тя беше очарована от факта, че си е у дома, но след това откри, че Блеър Уолдорф и всичките ѝ приятели не искат вече да дружат с нея. Тя и до този момент не разбираше кое у нея е толкова ужасно, че да заслужава това пренебрежение. Вярно е, че не беше поддържала контакт с повечето от тях, и може би беше леко попрекарила с хвалбите колко забавно е било в Европа през изминалото лято. Всъщност толкова забавно, че не успя да се върне навреме за започване на учебната година в академията „Хановер“ в Ню Хампшир и училището отказа да си я вземе обратно.

Старото ѝ училище „Констънс Билард“ беше по-склонно на компромиси, но само училището, момичетата — не. Така че Серена вече нямаше и един-единствен приятел в Ню Йорк и беше очарована и доволна, че срещна Дан. Беше ѝ забавно да се запознае с някой, който е толкова различен от нея.

Дан чувстваше нужда да се ошипе всеки път, когато погледнеше в дълбоките сини очи на Серена. Той беше влюбен в нея още откакто я видя за първи път на едно парти в девети клас, и се надяваше, че сега, две и половина години по-късно, тя също се влюбва в него.

— Хайде да си поръчаме най-големите мелби в менюто и да си ги сменим по средата, за да не се отегчим от вкуса — предложи Серена.

Тя си взе тройна ментова мелба с повече шоколадов сироп, а той кафеен бананов сплит. Можеше да яде всичко, което съдържа кафе или тютюн.

— Е, става ли за четене? — попита тя, сочейки стърчащата от джоба на палтото му книга.

Книгата се казваше „Без изход“, от Жан-Пол Сартр — екзистенциална история за неудачници в чистилището.

— Аха, малко е забавна и леко депресираща. Но пък има много истина в нея, или поне така мисля — отговори той.

— За какво се разказва?

— За ада.

— Уау. Винаги ли четеш такива книги? — засмя се тя.

— Какви? — запита Дан, като извади едно ледче и го постави в устата си.

— Ами за ада — уточни тя.

— Не, не винаги — тъкмо беше свършил със „Страданията на младия Вертер“, която беше за любовта... и ада.

Дан обичаше да се възприема като изтормозена душа. Предпочиташе романи, пиеси и книги с поезия, които разкриваха трагичната абсурдност на живота. А и те бяха прекрасно допълнение към кофеина и цигарите.

— На мен ми е трудно да чета — призна си Серена.

Мелбите им пристигнаха и те едва се виждаха от огромното количество сладолед. Серена загреба доста голяма хапка от своя и Дан се загледа в дългата извивка на китката ѝ, в изваяния мускул на ръката ѝ и в златното великолепие на бледорусата ѝ коса. Тя щеше да се освини с неприлично огромната мелба, но дори тогава щеше да е неговата богиня.

— Искам да кажа, естествено, че мога да чета, но имам проблем с вниманието. Съзнанието ми се рее и си мисля за това как ще прекарам вечерта или за нещо, което трябва да си купя от дрогерията, или пък за нещо смешно, което се е случило преди, да кажем, една година. — Тя преглътна поредната хапка сладолед, загледа се в разбиращите кафяви очи на Дан и тъжно добави: — Мисля, че ми липсва тази част от мозъка, която помага за концентрацията.

Това бе нещото, което Дан обожаваше в Серена — имаше дарбата да е тъжна и щастлива едновременно. Тя беше като самотен ангел, бродещ по земята, щастлив заради способността си да лети и нещастен от факта, че е самотен. Серена превръщаше обикновените неща в необикновени.

Ръцете на Дан трепереха, когато отрязва връхчето на залятия с шоколад банан и го налага в мълчание. Искаше му се да ѝ каже, че би ѝ чел на глас, че би направил всичко за нея. В това време кафееният сладолед се топеше и преливаше от купичката му, но той просто се опитваше да усмири сърцето си.

— Аз имах страхотен учител по английски миналата година в „Ривърсайд“. Той ни научи как да запомним прочетеното, като четем по-малко и се наслаждаваме на думите — каза Дан, когато най-накрая се поуспокои.

Серена обожаваше начина, по които се изразява Дан. Начинът, по които казваше нещата, я караше да ги запомня. Тя се усмихна и облиза устни:

— Да се наслаждавам на думите — повтори и ъгълчетата на устните ѝ се извиха в усмивка.

Дан преглътна голямо парче от банана си и посегна към чашата с вода. Божичко, колко красива беше тя!

— Е, предполагам, че си пълен отличник и вече си подал документи за Харвард предварително или нещо от сорта? — попита тя и посегна към едно отчупено парче от захарна пръчка, след което го сложи в устата си.

— Нищо такова, искам да кажа, че още нямам представа. Искам да отида някъде, където има добра програма по академично писане, но още не знам къде. Нашият съветник по въпросите за колежа ми даде огромен списък, а и имам всички каталози, но още не съм сигурен какво ще правя — отвърна той.

— Аз също, но най-вероятно в най-скоро време ще посетя „Браун“, където е и брат ми. Искаш ли да дойдеш с мен?

Дан търсеше в дълбоките ѝ като кладенец очи отговор на въпроса дали тя изпитва същата страст към него, както той към нея. Дали когато предложи „Искаш ли да дойдеш?“, имаше предвид: „Хайде да прекараме уикенда заедно, да се държим за ръце, да се гледаме в очите и да се целуваме с часове?“, или пък „Хайде да отидем заедно, понеже е забавно и удобно да имаш приятел под ръка в такъв момент?“. И все пак не можеше да ѝ откаже. За него нямаше значение дали е казала „Браун“ или Обществения колеж на тъпанарите, тя го канеше да отиде с нея и неговият отговор беше „да“. Той би отишъл навсякъде с нея.

— „Браун“ — каза Дан все едно го обмисляше. — Предполага се, че имат добра програма за писане.

— Ами тогава ела с мен — каза тя прокарвайки пръсти през русата си коса.

О, ще отиде. Разбира се, че ще отиде. Дан сгърчи рамене.

— Ще говоря с баща си за това — каза той в опит да звучи безразличен. Не искаше Серена да разбере, че вътрешно подскача и се върти като малко весело кученце. Боеше се, че ще я изплаши.

— Окей, хайде да си ги сменим, готов ли си? — каза тя и побутна купичката си към него.

Всеки опита от мелбата на другия. Когато вкусовите им качества се събудиха, те инстинктивно изплезиха езици. Ментата и кафето не си отиваха особено, а Дан се надяваше, че това не е някакъв знак.

Серена си взе купичката обратно и хапна за последно, а Дан постави лъжичката си на масата след още няколко загребвания.

— Уоу, печелиш — каза той, като се облегна назад и стисна стомаха си.

Купичката ѝ беше почти наполовина пълна, но Серена също остави лъжичката си и разкопча най-горното копче на дънките си.

— Мисля, че сме уморени — каза тя през смях.

— Искаш ли да тръгваме? — осмели се да попита Дан, като стисна пръстите си и на краката, и на ръцете толкова силно, че те посиняха.

— С удоволствие — отговори Серена.

В събота вечер 16-та улица беше тиха. Те вървяха на запад към Сентръл парк. Като стигнаха до Мадисън, спряха пред витрините на „Барнис“ да погледат. Там все още имаше хора зад гишетата с козметика, които се подготвяха за пиковия час в събота сутрин.

— Не зная какво бих правила без „Барнис“ — въздъхна Серена все едно този магазин ѝ беше спасил живота.

Дан бе влизал само веднъж в така известния магазин. Беше се пуснал по течението и купи безумно скъп смокинг на известен дизайнер с кредитната карта на баща си, като си представяше как танцува със Серена на някое шикозно парти. Но после реалността го върна на земята, та той мразеше такива партита и допреди няколко дни

не вярваше, че Серена ще намери общ език с него. Така че върна смокинга.

Сега Дан си спомни този момент и се усмихна. Серена определено намираще думи да общува с него. Тя току-що го беше поканила да прекарат уикенда заедно. Двамата май се влюбваха, можеше и да отидат в един и същ колеж, а защо не и да прекарат остатъка от живота си заедно.

Внимателно, Дан, това твое въображение пак се развихря.

На Пето авеню, на ъгъла на парка, те завиха към центъра и покрай хотел „Пиер“, където в десети клас се бяха срещнали на танци. Дан си спомни как я беше наблюдавал. Тогава тя беше облечена в зелена рокля без презрамки, която караше косата ѝ да блести, седеше на масата с приятелите си и се забавляваше. Той си мечтаеше да се познават, защото вече беше влюбен в нея.

Минаха покрай зъболекаря на Серена и онази стара къща, позната на всички като Фрик, сега превърната в музей. На Дан му се прииска да разбие вратата и да целуне Серена на едно от прекрасните старинни легла на горния етаж. Искаше му се с нея да живеят вътре, като бежанци в рая.

Те продължаваха да вървят по 72-ра улица покрай жилището на Блеър Уолдорф и Серена вдигна поглед. Тя познаваше Блеър от първи клас и беше ходила в апартамента на семейство Уолдорф стотици пъти, но вече не беше добре дошла там.

Естествено Серена не можеше да се прави на абсолютно безгрешна, защото ѝ беше пределно ясно какво е вбесило Блеър най-много. Не беше фактът, че Серена не бе поддържала връзка със старите си приятели от Ню Йорк, нито фактът, че е купонясвала из Европа, докато родителите на Блеър са се развеждали. Това, което наистина бе вкиснало отношенията им, бе фактът, че Серена и Нейт преспаха заедно преди тя да замине за пансиона.

Това беше преди почти две години и чак не ѝ се вярваше, че се беше случило с нея, понеже Серена, Блеър и Нейт бяха наистина страхотна тройка. Всъщност Серена се надяваше, че Блеър ще погледне на тази случка като на обикновена лудория, която се случва между близки приятели и ще ѝ прости. Така де, това си беше само онзи път, а и Блеър и Нейт бяха още заедно. Но Блеър беше разбрала наскоро и всичко нямаше да се размине просто така.

Серена потърси цигара в чантичката си и след като намери, я пъкна в устата си, спря и си запали. Дан я изчака да поеме и издиша сивия пушек. Тя придърпа поизносената си чанта от „Бърбери“.

— Хайде да ходим да поседим на стълбите на „Метрополитън“ — каза Серена и хвана ръката му. Много бързо те извървяха десетте преки до музея. Серена издърпа Дан до средата на стълбите и седна. От другата страна на улицата се намираще нейното жилище. Както обикновено, родителите ѝ ги нямаше — бяха на благотворителен бал или на откриване на някоя галерия, а прозорците изглеждаха тъмни и самотни.

Серена пусна ръката на Дан и той се почуди дали не е направил нещо не както трябва. Беше му невъзможно да прочете мислите ѝ и това го влудяваше.

— Аз, Нейт и Блеър седяхме с часове на тези стълби и си говорехме — каза Серена. — Понякога трябваше да ходим някъде и с Блеър се нагласявахме и тогава Нейт се появяваше с бутилка, купувахме си цигари и сядяхме да си купонясваме на тези стълби. — Серена погледна към звездите с големите си бляскави очи, но този път в тях имаше сълзи.

— Понякога ми се иска... — започна отново тя, но гласът ѝ се загуби. Не беше сигурна какво точно ѝ се иска, но ѝ беше омръзнало да се чувства виновна заради Блеър и Нейт. — Извинявай, ако те отегчавам — допълни тя и се загледа в обувките си.

— Не, няма проблем — отвърна Дан.

Искаше му се да хване ръката ѝ отново, но тя я беше скрила в джоба си. Вместо това, докосна лакътя ѝ. *Това беше неговият шанс.* На Дан му се прииска да измисли нещо красиво и страстно, което да каже, но не можеше, защото сърцето му биеше в гърлото. И преди нервите му да го парализират напълно, той се наведе и я целуна нежно по устните. Земята се разтресе и той се почувства доволен от факта, че е седнал. Когато се отдръпна, забеляза втренчения поглед на Серена.

Тя избърса носа си и му се усмихна. А след това повдигна брадичка и го целуна. Това беше малка целувка по долната устна, след която тя се наведе и зарови глава в рамото му.

„Господи, за какво ли си мисли? — отчаяно се запита Дан. Защо не ми казва нищо?“

— Е, къде ходят хората от Западната част да се забавляват? Имат ли си такова местенце? — попита тя.

— Не съвсем — отговори той, а ръката му още седеше на кръста ѝ. Точно в този момент не му се говореше. В този момент му се искаше, хванати за ръце да се хвърлят от ръба на някоя скала в огряното от лунна светлина море и да се понесат по водата. Искеше да я целува отново и отново, и отново. — Аз ходя до хангара с лодките през деня, а вечер просто се мотаем.

— Хангара, ще ме заведеш ли?

Той кимна, да, щеше да я заведе навсякъде.

Изчака да вдигне главата си, за да може да я целуне отново, но тя я бе положила на рамото му, вдишваше от аромата на палтото на Дан и се успокояваше.

Поседяха така още известно време, а Дан бе толкова притеснен и щастлив, и очарован, че даже не можеше да запали цигара. Малко се надяваше да заспят така прегърнати и да се събудят от розовото сияние на изгрева.

Но няколко минути по-късно Серена се отдръпна и каза:

— По-добре да се прибирам, преди да съм заспала. Скоро ще се видим, нали? — тя се наведе и го целуна по бузата, а косата ѝ го погъделичка по ухото и той трепна.

Той кимна. *Трябва ли да си тръгваш?* Беше го страх да си отвори устата, за да не се изпусне да каже това, което избягваше цяла вечер. *Обичам те.* Все още се боеше, че ще я отблъсне.

Проследи с поглед как прекосява улицата, а бледата ѝ коса се развява след нея. Портиерът отвори вратата и тя изчезна вътре.

Серена се качваше с асансьора и си играеше с ключовете в джоба на платото. Само до преди няколко седмици в петък вечер тя щеше да си е у дома, да гледа телевизия и да се самосъжалява. Колко щастлива беше, че се е сприятелила с Дан.

Дан поседя на стъпалата на музея още няколко минути, докато светлините на последния етаж останаха включени. Представи си как Серена изува ботушите си в коридора и мята палтото си на някой стол,

така че прислужницата да го прибере. Как се преоблича в дълга, бяла, копринена наметка, как сяда пред позлатено огледало и реше косите си, като принцеса от някоя приказка. Дан докосна долната си устна с показалеца. Наистина ли се бяха целунали? Толкова пъти го беше правил на сън, че му беше трудно да повярва, че се е случило наистина.

Той се изправи, потърка очи и се протегна. Наистина се чувстваше много добре. Всичко това беше малко смешно — изведнъж той се превърна в момчето, за което мразеше да чете в книгите. Най-щастливото момче на света.

ВТОРИ УДАР!

— Не виждам защо трябва да ходиш в „Браун“ същият уикенд, в който аз ще ходя в Йеил — викна Блеър от банята. В това време Нейт се беше опънал на леглото ѝ и размахваше един от нейните колани, за да може Кити Минки, синята руска котка на Блеър, да го гони. Светлините бяха загасени, а на тяхно място блестяха свещи, от уредбата се чуваше Мейси Грей, а Нейт беше гол до кръста.

— Нейт? — нетърпеливо повтори Блеър. Тя беше започнала да се съблича и да трупа дрехите си на купчина в банята. Беше запланувала да прекарат уикенда заедно в Ню Хейвън. Можеха да наемат кола и да отседнат в романтичен хотел със закуска в леглото, все едно бяха на меден месец.

— Аха — отговори най-накрая той — Ами не знам. Предполагам, че това е датата, която са определили от „Браун“. Съжалявам. — Той издърпа колана измежду лапите на котката и го завъртя над главата ѝ, като така я уплаши, че тя се завря в гардероба. След това се обърна по гръб, загледа се безцелно в тавана, и зачака.

Миналият път, когато за малко да го направят, Нейт призна на Блеър, че вече го е правил и то с най-добрата ѝ приятелка — Серена, през лятото преди тя да замине за пансион. Някак му се стори много гадно да го направят, без Блеър да знае, че А) не му е за първи път и Б) го беше направил с бившата ѝ най-добра приятелка. Естествено, веднага след като си беше признал, на Блеър хич не ѝ беше до секс. Та тя беше бясна.

Слава Богу, всичко това вече беше зад гърба им. Така де, почти всичко.

Блеър приключи със закопчаването на новите си обувки на Маноло Бланик и се напръска с парфюм. След това затвори очи и преброи до три. *Едно, две, три.* През тези кратки секунди тя си представи филм за това как тя и Нейт прекарват невероятна нощ заедно. Те бяха заедно от деца и някак предопределени да са винаги заедно и да се отдадат изцяло един на друг. Отвори очи и прокара

четката през косата си още веднъж, след което си хвърли последен поглед в огледалото. Да, изглеждаше уверена и готова. Изглеждаше като човек, който винаги получава каквото пожелае. Тя беше момичето, което ще учи в Йеил и щеше да се омъжи за момчето от въображаемия ѝ филм. Е, да, де само ако ноздрите ѝ не бяха толкова големи, а гърдите толкова малки, но все тая.

Бутна вратата на банята.

Нейт я погледна и се изненада, че веднага се възбуди. Сигурно от шампанското или от пържолата. Затвори очи и ги отвори веднага. Не, тя наистина изглеждаше много добре. Протегна ръка да хване нейната и я придърпа на леглото до себе си. Те се целунаха, а устните и езиците им играеха същата игра, която повтаряха вече две години. Да, но този път играта нямаше да бъде като четири часа „Монополи“, което накрая ти писва и го зарязваш. Този път играта щеше да продължи, докато играчите изкупят всяко парче площ, до което могат да се докопат.

Блеър затвори очи и си представи, че е Одри Хепбърн в „Следобедна любов“. Тя обожаваше стари филми, особено с Одри Хепбърн в главната роля. В тези филми не можеш да видиш как героите правят секс, любовните сцени винаги бяха романтични и направени с вкус, с множество чувствени целувки, страхотни тоалети и много яки прически. Блеър се опита да държи раменете си ниско, а врата опънат нагоре, за да се чувства висока, стройна и чувствена в прегръдките на Нейт.

Без да иска Нейт я ръгна с лакът в ребрата.

— Ауу — изпъшка Блеър и се отдръпна. Не искаше да прозвучи все едно се е уплашила, но това беше действителността. Кари Грант никога не беше ръгал Одри Хепбърн в ребрата, дори и случайно. Във филмите той я третираше като китайска порцеланова кукла.

— Извинявай — измърмори Нейт и ѝ подаде възглавница, така че главата и раменете ѝ да се удобно настанени. Тя повдигна глава и разпръсна красиво косата си по възглавницата, след което се надигна отново и ухапа Нейт по рамото, оставяйки му белег от зъби с формата на буквата „о“.

— Това получаваш задето ми причини болка — каза тя, пърхайки с мигли.

— Обещавам да съм внимателен — отговори той сериозно, а ръката му се плъзна по хълбока и надолу по бедрото ѝ.

Блеър пое дълбоко въздух и се опита да отпусне всеки мускул по тялото си. Но това не приличаше на нито една любовна сцена от всичките ѝ любими филми. Тя не беше си представяла, че може да е толкова истинско и в същото време толкова странно.

Реалността е *далеч* от това, което виждаш по филмите, но поне трябва да е приятно.

Той я целуваше нежно, а тя сложи ръка на врата му и вдиша познатия аромат. Събрала смелост, тя посегна с другата ръка към колана му и започна да го разкопчава.

— Заяжда — каза и се изчерви пред възела от кожа и метал. Никога досега не се беше чувствала толкова некоординирана.

— Остави на мен — предложи Нейт. Той бързо разкопча колана, докато Блеър хвърли един поглед на стаята си и се загледа в един стар маслен портрет на баба си, като млада с кошница с розови листа. Внезапно се почувства твърде гола.

Погледът ѝ се върна на Нейт, който смъкна панталоните си и ги изрита настрана. Дъното на карираните му червено-бели боксерки стърчеше като палатка.

Тя пое дълбоко въздух.

В този момент входната врата се отвори и затвори с трясък.

— Ехоо, има ли някой вкъщи? — разнесе се гласът на майка ѝ.

И двамата с Нейт замръзнаха на място. Майката на Блеър и новото ѝ гадже Сайръс бяха отишли на опера и не трябваше да се приберат поне още няколко часа.

— Блеър, скъпа? Тук ли си? Двамата със Сайръс искаме да ти кажем нещо вълнуващо!

— Блеър? — отекна гласа на Сайръс.

Блеър избута Нейт настрана и придърпа кувертюрата върху себе си.

— Какво ще правим? — попита той, като мушна ръката си под завивката и докосна стомаха ѝ.

Опа, грешно движение, никога не пипай стомаха на момиче, ако не те е помолила преди това. Иначе я караш да се чувства дебела.

Блеър се отдръпна инстинктивно и стъпи на пода.

— Блеър? Може ли да вляза за минутка? Важно е! — чу се гласа на майка ѝ точно пред вратата.

Уоу.

— Чакай! — викна Блеър и се шмугна в килера, където намъкна чифт къси панталони. — Обличай се — изсъска тя на Нейт. Свали с ритник обувките си и облече старата тениска на баща си, спомен от Йеил. Нейт обу панталоните си и закопча колана. Втори дубъл на секса — неуспешен.

— Готов ли си? — прошепна тя.

Нейт кимна с глава, безкрайно разочарован.

Блеър отвори вратата и завари майка си в коридора. На лицето ѝ бе изписана голяма усмивка, а бузите ѝ бяха зачервени от виното и вълнението.

— Забелязваш ли нещо различно? — запита тя и размаха лявата си ръка във въздуха. На четвъртия ѝ пръст се мъдреше пръстен с огромен диамант в златен обков. Всъщност изглеждаше като традиционен годежен пръстен, само че беше четири пъти по-голям. Абе, беше смешен.

Блеър се блещеше в огромното нещо, подпряна на вратата на стаята си и усещаше дъха на Нейт зад ухото си, но никой от тях не продума.

— Сайръс ме помоли да се омъжа за него! Не е ли чудесно? — възкликна майка ѝ.

Блеър не можеше да повярва на ушите си.

Сайръс Роуз беше оплешивяващ мъж на средна възраст със смешен щръкнал мустак, носеше златна гривна и раирани костюми с двойно закопчаване. Бяха се срещнали миналата пролет в „Сакс“, в отдела за козметика. Той търсел парфюм за майка си, а Елинор предложила да му помогне. Блеър си спомни как, когато се прибра, тя каза нещо от сорта „Дори му дадох телефонния си номер“, от което на Блеър ѝ се обърнаха червата. И за да станат нещата още по-гадни, Сайръс се обади, и не спря да се обажда, докато сега, те щяха да се женят.

Тогава по коридора се зададе и Сайръс.

— К'во ще кажеш, Блеър? — намигна ѝ той. Беше облечен в син костюм с двойно закопчаване и лъскави черни обувки, а лицето му беше червено. Коремът му стърчеше напред, а очите му бяха

изцъкдени като на риба-балон. Той потърка самодоволно дебелиите си, космати, отрупани в злато ръце една в друга.

Нейният нов доведен баща. Стомахът ѝ отново се обърна. Е, толкова за изгубването на девствеността ѝ от момчето, което обичаше. Филмът на нейния живот започваше да прилича на трагедия, че даже и малко на абсурд.

Блеър сви устни и целуна лаконично майка си по бузата:

— Поздравления, мамо!

— Ей т'ва е сладурана — прогърмя Сайръс.

— Поздравления, г-жо Уолдорф — каза и Нейт, като заобиколи Блеър.

Той се почувства доста странно в центъра на толкова интимен семеен момент. Не можеше ли Блеър да каже на майка си да изчака до сутринта и тогава да говорят?

А г-жа Уолдорф продължаваше да го прегръща:

— Не е ли прекрасно?

Нейт не беше много сигурен.

Блеър въздъхна отчаяно и тръгна надолу по коридора, за да поздрави Сайръс. Той вонеше на синьо сирене и пот, а от носа му стърчаха косми. Направо не ѝ се искаше да повярва, че това ще бъде доведеният ѝ баща.

— Много се радвам за теб Сайръс — сковано каза Блеър. Тя се изправи на пръсти и постави гладката си буза до устата му.

— Ние сме най-щастливите хора на света — отговори той и я млясна по бузата, оставяйки мокро петно.

Блеър, обаче, никак не се чувстваше щастлива.

Най-накрая пускайки Нейт, Елинон добави:

— И най-хубавата част е, че ще го направим бързо, в съботата след Деня на Благодарността. Което е точно след три седмици.

Блеър я гледаше и не вярваше на ушите си. Тя спря да мига и се замисли. Съботата след Деня на Благодарността? Но това беше рожденият ѝ ден, седемнадесетият ѝ рожден ден.

— Ще го направим в „Сейнт Клеър“ с много шаферки — моите сестри и твоите приятелки, а ти скъпа, разбира се, ще си ми кума. Така ще ми помогнеш с подготовката, а това предполага страхотни забавления. Толкова много обичам сватбите — каза майка ѝ без дори да си поеме дъх.

— Добре, да кажа ли на татко? — попита Блеър с глас, лишен от всякаква емоция.

Майка ѝ не отговори веднага, а се замисли:

— А, как е баща ти? — каза тя най-накрая, все още широко усмихната, защото нищо не можеше да помрачи радостта ѝ.

— Супер, подари ми чифт обувки и страхотна торта — отговори Блеър като вдигна рамене.

— Торта? — намеси се въодушевено Сайръс.

Прасе, помисли си Блеър. Баща ѝ поне се беше постарал да направи парти за рождения ѝ ден, защото явно истинският нямаше да бъде особено забавен:

— Съжалявам, че не донесох малко вкъщи, просто забравих.

Елинор прокара ръце по бедрата си и каза, поглеждайки към Сайръс:

— Е, аз не мога да си позволя да ям торта, булката трябва да следи за теглото си!

— Мамо?

— Да, мила?

— Имаш ли нещо против аз и Нейт да се върнем в стаята ми и да погледаме телевизия?

— О, но разбира се, че не, отивайте — каза тя и погледна към Нейт с разбиране.

Сайръс им намигна:

— Лека, Блеър! Лека нощ, Нейт!

— Лека нощ, г-н Роуз — отговори Нейт и последва Блеър в спалнята ѝ.

В секундата, в която Нейт затвори вратата, Блеър се хвърли на кревата и зарови лице във възглавницата си.

— О, стига Блеър, Сайръс е окей. Искам да кажа, че можеше и да е по-зле? Можеше да е някакъв гадняр, нали? — каза Нейт, седнал на ръба на леглото, докато ѝ масажираше краката.

— Но той е абсолютен гадняр. Мразя го! — промърмори тя и ѝ се прииска Нейт да я остави сама, за да страда. Никой не можеше да я разбере, дори и той.

Той легна до нея и започна да гали косата ѝ.

— Аз гадняр ли съм?

— Не.

— Мразиш ли ме?

— Не — каза тя и се зави с кувертюрата.

— Ела тук — каза той и я гушна.

Придърпа я към себе си и пъкна ръка под тениската ѝ с надежда да се върнат към това, което правеха, преди да ги прекъснат. Целуна я нежно по врата.

Тя затвори очи и се опита да се отпусне. Можеше да го направи, можеше да прави секс и да получи милиони оргазми, въпреки че майка ѝ и Сайръс бяха в съседната стая. Защо не?

Може би, защото не ѝ стискаше. Тя толкова държеше първият ѝ път да е перфектен, а този момент беше всичко друго, но не и перфектен. А най-вероятно майка ѝ и Сайръс правеха точно това в тяхната спалня. Самата мисъл я караше да се чувства, сякаш милиони ларви прояждат кожата ѝ.

Това не беше правилно, всичко беше с главата надолу. Животът ѝ се превръщаше в тотален провал.

Блеър се отдръпна от Нейт и зарови глава във възглавницата:

— Съжалявам — промълви, макар да не съжаляваше особено. Моментът обаче не беше подходящ за плътски удоволствия. Блеър се чувстваше като Жана Д'арк, изиграна от Ингрид Бергман в едноименния филм — една красива, недостъпна мъченица.

Нейт продължи да гали косата ѝ и да масажира гърба ѝ с надеждата, че тя ще промени решението си, но Блеър упорито държеше лицето си притисната във възглавницата. Е, Нейт нямаше как да не се запита дали тя изобщо беше решила да го направят.

Няколко минути по-късно спря да я докосва и стана от леглото. Беше станало късно, а той бе уморен и отегчен.

— Трябва да се прибирам.

Блеър се престори, че не го чува, защото беше твърде запленена от драмата на собственото си страдание.

— Обади ми се — добави Нейт и си тръгна.

С Е РЕШЕНА ДА ОСТАНЕ КЪСМЕТЛИЙКА

В събота сутрин Серена се събуди от гласа на майка си:

— Серена, може ли да вляза?

— Какво? — попита тя, като се изправи в леглото си. Още не беше привикнала с факта, че отново живее с родителите си и не ѝ харесваше.

Вратата леко се отвори и майка ѝ каза:

— Имам новина за теб.

Серена нямаше нищо против, че майка ѝ я беше събудила, но не ѝ харесваше факта, че родителското тяло привиква да влиза в стаята ѝ, когато си пожелае.

— Добре — каза тя малко по-раздразнено отколкото се чувстваше.

Г-жа ван дер Удсен влезе и седна на ръба на кревата. Беше облечена в морскосин копринен пеньоар на Оскар де ла Рента и копринени чехли в същия тон. Чупливата ѝ, изрусена на кичури коса беше събрана на опашка, а бледата ѝ кожа носеше перления блясък на години преминали в употреба на крем „Ла Мер“. А, и ухаеше на Шанел №5.

Серена прибра краката си до брадичката и се покри с кувертюрата:

— Какво става?

— Преди малко се обади Елинор Уолдорф и познай какво?

Серена извъртя очи при този несполучлив опит на майка ѝ да вкара съспенс в ситуацията и попита:

— Какво?

— Ще се омъжва.

— За този тип Сайръс ли?

— Разбира се, че за кого другиго? — поинтересува се майка ѝ докато изтръска няколко въображаеми трохи от пеньоара си.

— Откъде да знам — отговори Серена и се замисли как ли Блеър е понесла новината. Най-вероятно, не много добре. Въпреки че

напоследък Блеър не се държеше много мило с нея, Серена все още ѝ съчувстваше.

— По-необичайното е, че ще го направят много набързо? — продължи г-жа Ван дер Удсен и щракна с отрупаните си с бижута пръсти.

— Какво искаш да кажеш? — попита Серена.

— В уикенда след Деня на Благодарността — прошепна тя и вдигна многозначително вежди, за да покаже колко необичайно е това. — Съботата след Деня на благодарността, това е датата на сватбата. Елинор те моли да ѝ станеш шаферка. Аз съм сигурна, че Блеър ще ти обясни всичко по-подробно. Тя ще бъде кумата.

Г-жа ван дер Удсен се изправи и започна да подрежда разхвърляните шишенца от парфюм „Крийд“, малките бижутерийни кутийки на „Тифани“ и тубичките с грим „Стила“ по тоалетката на Серена.

— Майко, престани — измънка Серена и затвори очи.

Съботата след Деня на благодарността, та това беше след три седмици. И тогава Серена се сети, че това бе рожденият ден на Блеър. Горката тя — толкова обичаше рождения си ден. Това беше *нейният* ден, но явно не и тази година.

Какво ли щеше да е да си шаферка, когато Блеър е кумата? Дали щеше да ѝ даде да облече рокля, която няма да ѝ става? Или щеше да разлее шампанско върху нея? Или щеше да я накара да измине пътя до олтара с Чък Бас, най-гнусливия тип в обкръжението им? Ситуацията беше твърде странна и трудна за преценяване?

Майка ѝ се върна, седна отново на кревата ѝ и започна да я гали по косата:

— Какво има, миличка? Мислех, че ще се зарадваш да бъдеш шаферка — притеснено запита тя.

— Просто имам главоболие, това е — каза Серена и отвори очи, след това въздъхна, уви се хубаво и допълни: — Мисля, че просто ще полежа малко и ще погледам телевизия, става ли?

— Добре, ще изпратя Деби да ти донесе кафе и сок, и мисля, че е купила кроасани — каза майка ѝ и я потупа по крака.

— Благодаря, мамо.

Майка ѝ стана и отиде до вратата. Там се спря, обърна се и каза с усмивка:

— Есенните сватби винаги са толкова прекрасни. Мисля, че всичко това е доста вълнуващо.

— Да, ще бъде страхотно — отговори Серена, докато наместваше възглавницата си.

Когато майка ѝ излезе, тя се обърна на другата страна и загледа през прозореца как птиците излитат от бронзовите върхари на музея. После се пресегна за телефона и натисна бързия бутон с номера на брат си в колежа „Браун“. Когато имаше нужда от утеха, винаги натискаше първо този бутон. С другата си ръка взе дистанционното на телевизора и пусна „Николодиън“, където даваха Спъндж Боб с квадратните шорти. Тя се визира в екрана, без да го вижда и изчака четири позвънявания. На шестото брат ѝ Ерик отговори:

— Да-а?

— Хей, защо си станал толкова рано?

— Не съм — каза той и се разкашля. — По дяволите.

— Извинявай, да не си имал тежка нощ? — засмя се Серена.

В отговор Ерик изръмжа.

— Обаждан ти се, понеже тъкмо научих, че майката на Блеър се омъжва за тоя тип Сайръс. Даже не мисля, че се познават от отдавна. Както и да е, тя иска да стана шаферка, а Блеър е кумата, което значи... Не знам какво значи, но съм убедена, че ще е гадно.

Тя изчака Ерик да отреагира, но не чу нищо.

— Май имаш страхотен махмурлук и не ти се говори за това, а?
— продължи тя.

— Нещо такова.

— Добре, ще ти се обадя по-късно — отвърна Серена, разочарована от изхода. — А, и мислех да ти погостувам скоро, може би следващата седмица?

— Добре — прозина се той.

— Чао — каза тя и затвори.

Измъкна се от завивките, стана и се запъти към банята, където загледа отражението си в огледалото. Сивите ѝ боксери висяха, а тениската и с г-н Мехур се беше усукала на раменете. Русата ѝ коса беше полепнала на врата ѝ, а по устата ѝ се виждаше засъхнала слюнка.

Но разбира се, тя въпреки всичко изглеждаше секси.

— Грозница — каза Серена на отражението си и посегна към четката за зъби. Докато миеше зъбите си, тя мислеше за Ерик. Въпреки че той май купонясваше повече от нея, някак беше успял да се задържи в пансиона и от там беше отишъл директно в колежа „Браун“. Ерик беше добрият син, а тя лошата дъщеря. Всичко беше толкова несправедливо.

Тя решително сбърчи вежди, докато търкаше кътните си зъби.

И какво като я бяха изритали от пансиона? Оценките ѝ бяха посредствени и единственото ѝ извънкласно занимание беше странният филм, който беше направила за фестивала на „Констънс Билард“. Там щеше да покаже на всички, че не е толкова лоша, колкото си мислят. Щеше да постигне тази цел, като влезе в добро училище като „Браун“ и стане някой.

Не че сега беше никой. Тя беше момичето, което всички помнят, момичето, което всички мразят и обичат. Момичето, на което не му се налагаше да се старее да блесне, защото вече блестеше по-ярко от останалите.

Изплю остатъка от паста в мивката. Да, определено ще отиде до „Браун“ следващата седмица, дори да е напразно. Може пък да ѝ излезе късметът, както обикновено ставаше.

ЕДИН КЪСМЕТЛИЯ И ЕДИН САМОТНИК

— Изрод — прошепна Джени Хъмфри на отражението си.

Тя стоеше пред огледалото и се опитваше да издуе стомаха си възможно най-много, но не можеше да го изравни с гърдите си, които бяха огромни за деветокласничка. Розовата ѝ нощничка се спускаше палатковидно от гърдите, скривайки изпъкналият ѝ корем и късите ѝ крака. За разлика от Серена ван дер Удсен, момичето от последната година в „Констънс Билард“, което боготвореше, тя беше пораснала настрани вместо нагоре. Отгоре на всичко гърдите на Джени скриваха всякаква надежда за нея да прилича дори и малко на Серена. Те бяха проклятието на нейното съществуване.

Джени издиша поетия въздух и изхлузи нощницата през главата си, за да може да пробва новата блуза, което си беше купила от „Ърбън аутфитърс“ предния ден. Намъкна я през глава и се погледна. Сега вече нямаше две огромни гърди, а една ужасно голяма буца, изглеждаше направо деформирана.

Джени прибра къдравата си коса зад ушите и обърна гръб на огледалото с отвращение. После се намъкна в чифт панталони с емблемата на училището си и тръгна към кухнята, за да си направи чай. В същото време брат ѝ Дан излизаше от своята стая. Сутрин той винаги изглеждаше страшно, с разрошена коса и мътен поглед. Но днес очите му изглеждаха големи и бистри, все едно е станал рано и вече е изпил дозата си кафе за сутринта.

— Е? — запита Джени като влязоха в кухнята.

Тя проследи с поглед как си прави кафе с гореща вода от кранчето на чешмата. Дан никога не беше претенциозен щом ставаше дума за кафе. Стоеше до мивката и бъркаше кафявата смес, загледан в кръговете, които тя образуваше.

— Знам, че си излизал със Серена снощи — каза тя нетърпеливо и скръсти ръце. — Е, как беше? Страхотно? С какво беше облечена? Какво правихте? Какво каза тя?

Дан отпи от кафето си. Джени винаги се въодушевяваше, щом станеше дума за Серена, а той обичаше да я дразни.

— О, хайде де, кажи ми нещо. Какво правихте? — настоя Джени.

— Ядохме сладолед — вдигна рамене Дан.

— Уау, страшна среща — възкликна Джени и сложи ръце на кръста си.

Дан само се усмихна, хич не му пукаше дали сестра му ще се побърка. Той нямаше да каже и дума за предишната вечер. Тя беше твърде ценна за него, особено частта с целувките. Всъщност той току-що беше написал поема за това, за да може да го запази като спомен завинаги. Беше я озаглавил „Сладост“.

— И какво още? Какво правихте? За какво си говорехте? — продължаваше да упорства Джени.

Дан допълни чашата си с още гореща вода и продума:

— Ми не знам... — и телефонът иззвъня.

И двамата с Джени скочиха да вдигнат, но Дан беше по-бърз.

— Здравей, Дан. Серена е.

Дан притисна телефонната слушалка до ухото си, излезе от кухнята и седна край прозореца. През прашното стъкло се виждаха деца с ролкови кънки в парка Ривърсайд, а есенното слънце блестеше ярко над река Хъдсън. Той пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Здравей.

— Слушай, знам, че е малко странно да те моля, но ще съм шаферка на една сватба след три седмици и се чудех дали би искал да дойдеш с мен, като мой кавалер?

— Разбира се — прекъсна я той, преди да си е завършила мисълта.

— Става дума за сватбата на майката на Блеър Уолдорф, онова момиче, с което дружах?

— Няма проблем — каза Дан. По всичко личеше, че Серена не само искаше той да отиде с нея, но се нуждаеше от това, за нещо като морална подкрепа. Този факт го накара да се чувства важен и го окуражи. Той сниши гласа си до едва доловим шепот, за да не може Джени да го чуе:

— Наистина бих искал да дойда с теб до „Браун“, ако може.

— Естествено — Серена направи пауза, — мисля да отида този петък след училище, понеже в петък учим до обяд, а вие?

Всичко прозвуча така сякаш е забравила, че тя го е помолила да отиде с нея, но Дан реши да не се замисля за това.

— В петък съм на училище до два.

— Окей, значи да се видим на централната гара. Смятам да хвана влак до вилата ни в Риджфийлд, а от там ще взема колата на иконома — каза тя.

— Звучи добре.

— Ще бъде страхотно, благодаря, че се съгласи да дойдеш с мен на сватбата. Може би ще е весело — каза тя малко по-ентузиасирано, отколкото трябваше.

— Надявам се — отговори той. Не му беше ясно как е възможно да не е забавно с нея. Проблемът му беше да намери някакви подходящи дрехи, в крайна сметка, беше добра идея да запази онзи смокинг, който бе купил от „Барнис“.

— Упс, трябва да затворя. Прислужницата ме вика да ходя да си изям закуската. Хайде, ще ти звънна по-нататък, за да си направим планове за уикенда, става ли? — каза Серена.

— Става.

— Чао.

— Чао — каза той и побърза да затвори, преди да е казал нещо друго. *Обичам те.*

— Тя беше, нали? — попита Джени, когато той се върна в кухнята.

Дан сгърчи рамене.

— Какво каза?

— Нищо.

— Да, бе, да, ти шепнеш — обвини го Джени.

Дан взе едно маслено хлебче от хартиената торбичка на кухненския плот и започна да го разглежда. Голяма изненада — беше мухлясало. Баща им определено не беше най-добрият домакин на света. Наистина бе много трудно да се сетиш да напазаруваш или да излъскаш пода, когато си зает с есе за това защо някакъв си поет, когото никой не е чувал, е следващият Алън Гинзбърг. През по-голямата част от времето Дан и Джени караха на доставена по домовете китайска храна.

Дан изхвърли пликчето с мухлясали хлебчета и намери неотворен чипс в един от шкафовете. Той разкъса пакета и завря цяла

шепа чипс в устата си. По-добре това, отколкото нищо.

Джени направи физиономия:

— Наистина ли трябва да си толкова дразнещ идиот? Вече знам, че Серена ти се обади. Защо просто не ми кажеш какво ти каза?

— Покани ме да отида на една сватба с нея. Майката на Блеър Уолдорф се омъжва и Серена ще е шаферка. Просто иска да ида с нея — обясни Дан.

— Ще ходиш на сватбата на г-жа Уолдорф? Къде ще бъде? — задъха се Джени.

— Не знам, не попитах — повдигна рамене Дан.

— Не мога да повярвам. През цялото време с татко сте против тези момичета, с които ходя на училище и изведнъж ти започваш да излизаш с кралицата им и да ходиш по страхотни сватби. Това е толкова несправедливо!

Дан отново напълни устата си с чипс и измърмори:

— Извинявай.

— Е, поне се надявам да не забравиш, че точно аз бях човекът, който те окуражи, че имаш шанс да се събереш със Серена — ядосано каза Джени и захвърли използваната торбичка чай в мивката. — Съзнаваш ли, че тази сватба най-вероятно ще бъде представена във „Вог“? Не мога да повярвам, че си поканен.

Дан почти не я слушаше. В съзнанието си той беше във влака със Серена, държеше я за ръка и се взираше в дълбочината на сините ѝ очи.

— Тя каза ли нещо за утре? — попита Джени.

Дан я изгледа с празен поглед.

— Аз, Ванеса и Серена трябва да се срещнем в бара на гаджето на Ванеса, за да довършим филма, който Серена направи за фестивала на „Констънс Билард“. Един вид да сме сигурни, че всичко е наред.

Последва още един празен поглед.

— Е, помислих, че може да те е поканила.

И това остана без коментар.

Джени въздъхна отчаяно. Тя осъзна, че Дан е безнадеждно влюбен и е безпредметно да се опитва да изкопчи информация от него. Той дори не я попита защо се разхожда с тази блуза из къщи в събота сутрин. Изведнъж се почувства страшно самотна. Досега винаги беше разчитала на него за компания, а той я беше зарязал.

Определено се нуждаеше от други приятели.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревируани, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Сватбата на годината

По това време на годината обикновено е малко скучно, почти нищо не се случва преди сезона на купоните. Обаче тази година майката на *Б* ни даде повод за клюки. Искам да кажа, от колко време са заедно с приятеля ѝ? Нещо като два или три месеца? Лично аз щях да искам да познавам малко по-добре човека, с който съм решила да прекарам остатъка от живота си или дори уикенда. Както и да е, чух, че е доста простоват и безвкусен, та си мисля, че сватбата ще си заслужава да се види. А и как ли ще се забавлява *Б*, след като там ще бъде и *С*? Подушвам битка и тя няма да е никак красива. Йай, нямам търпение!

Вашите писма

В: Хей, *И*,

Може би не знаеш, но *Б* ще си има нов доведен брат. Аз съм в неговия клас, така че това е истина. А и е доста сладък ;-)

BronxKat

О: Скъпа BronxKat,

Само едно ще ти кажа, тази работа със сватбата започва да ми изглежда все по-хубава.

И

В: Скъпа *И*,

Чух, че бащата на *Б* дал на *Йеил* около милион, за да не ѝ се налага да се напъва много. Както и да е, надявам се, че *Б* и *Н* няма да отидат в един и същ колеж следващата година. Какво ще кажеш?

bookworm

О: Скъпи bookworm,

Още няма да се обзалагам. *Б* е доста по-непредсказуема отколкото изглежда...

И

Та за колежа...

Сега му е времето да се побъркаме, докато разглеждаме снимки от каталозите на колежа, да си представяме как говорим със симпатични момчета на зелени тревни площи пред масивни тухлени стени, обрасли с бръшлян. Сега му е времето да се сетим за всички тестове, на които не се представихме добре, или за всичката доброволна работа, която не свършихме, и да се ядосаме на себе си за това, че сме толкова мързеливи и глупави. Сега е моментът, в който някои хора подават документи за колеж, а останалите се чувстваме като второ качество. Е, аз обаче отказвам да се поддам на тази провокация. Ето и моята рецепта: смесете едно страхотно момче с хубави нови кожени ботуши, нов кашмирен пуловер, дълга вечер навън с приятели и няколко питиета. Добавете спане до късно на следващата сутрин и топъл шоколад в леглото. Тогава, вече в кондиция, започнете работа върху документите за колежа. Виждате ли? Няма абсолютно никаква нужда да се стресирате.

Наблюдения

Н играе тенис с баща си в Асфалт Грийн. В киното на 86-та *Б* гледа някакъв екшън с малкия си брат. Предполагам, че ѝ е по-интересно да гледа стрелящи се мъже и горящи хеликоптери, отколкото да си седи вкъщи с мама, да обсъждат рокли и торти и кетърингови фирми. *С* си купува парфюм от „Барнис“. Заклевам се, че тази мацка ходи там всеки божи ден. *Д* си драска в тефтера на

стоянката за лодки на 79-та. Дали е поредното любовно стихотворение за С? Дж връща черна блуза в „Ърбън Аутфитърс“.

До скоро!

Знаете, че ме обичате

И

Б Е РЕШЕНА ДА НАКАРА И ДА Я ЖЕЛАЕ

— Ела да хапнеш палачинки, скъпа — викна г-жа Уолдорф през коридора с надежда да отлепи Блеър от стаята ѝ. — Накарах Мъртъл да ги направи тънки, точно както ги харесваш.

Блеър подаде главата си през вратата и каза:

— Изчакай ме, тъкмо се обличам.

— Няма нужда скъпа, аз и Сайръс сме още по пижами — закачливо каза майка ѝ, след което затегна колана на зеления си пеньоар, съвсем същият като този на Сайръс. Бяха ги купили предният ден от „Сакс“, след пробите за сватбените пръстени в „Картие“. След това бяха отишли в малкия, но уютен Кинг Коул бар в хотел „Сейнт Риджис“ за по чаша шампанско. Там Сайръс дори се пошегува, като предложи да си вземат стая. Това било толкова романтично.

Отврат.

— Просто ме изчакайте — повтори Блеър упорито и майка ѝ се оттегли в дневната.

Тя седна на ръба на кревата си и се загледа в огледалото на гардероба. Току-що беше излъгала майка си, защото истината беше, че е будна от часове и е напълно облечена в джинси, черно поло и ботуши. Дори беше успяла да си лакира ноктите в тъмнокафяво, за да са в тон с настроението ѝ.

Огледалце, огледалце на стената, коя е най-прекрасна на земята? Не и Блеър — поне не днес.

През целия съботен ден беше бясна, след това си беше легнала бясна и съответно се беше събудила в същото отвратително настроение и на следващата сутрин. Всъщност по всичко личеше, че щеше да прекара остатъка от живота си постоянно вбесена. Нейт не се беше опитал да се свърже с нея от петък вечерта, което идваше да покаже, че той е доста разочарован от това, което се бе случило. Тоест тя още беше девствена, а майка ѝ се омъжваше за отвратителен тип в същия ден, когато бе най-важният рожден ден на дъщеря ѝ.

О, определено животът ѝ се беше сговнясал и то много.

И понеже нямаше как да стане по-лошо, а и беше гладна, тя стана и се запъти към дневната да яде палачинки с майка си и Сайръс.

— Ето я и нея, ела да седнеш — избумтя гласът на Сайръс и той потупа мястото до себе си.

Точно това и направи, след което грабна няколко палачинки и ги постави в своята чиния.

— Хей, да не вземеш тази с дупката в средата, тя си е за мен — провикна се единадесетгодишният ѝ брат Тайлър. Той носеше тениска с „Лед Цепелин“ и червена лента на главата. Мечтата му беше да стане рок-енд-рол журналист и взаимстваше поведението си от Камерън Кроу, филмов режисьор, който беше ходил на турне с групата още на петнадесетгодишна възраст. Тайлър притежаваше огромна колекция плочи и държеше антично наргиле под кревата си, не че го беше използвал. Блеър се опасяваше, че брат ѝ се превръща в кретен, който няма да има никакви приятели, но за родителите ѝ това не беше проблем, поне докато момчето обличаше приличния си костюм, закупен от „Бруукс Брадърс“, всяка сутрин за училище и след това влезеше в добър пансион.

В света на Блеър и нейните приятели всички родители бяха такива. Стига децата им да не се издънят и да ги посрамят, всичко им беше позволено. Точно това беше грешката на Серена, бяха я хванали в издънка, а това беше недопустимо. Трябваше да е по-разумна.

Блеър сипа кедров сироп на палачинките си, след което ги нави една по една, точно както ги харесваше.

В това време майка ѝ късаше гроздчета от купата с плодове и ги слагаше в устата на Сайръс, а той мучеше щастливо и звучно премляскваше. Когато преглътнеше, начупваше устни, като риба, и молеше за още. Блеър се опитваше да игнорира тези дразнещи прояви, като си играеше на „удави палачинката в сироп“.

— Цяла сутрин говорих по телефона с човека от „Сейнт Клеър“. Той е доста превзет и притеснен за украсата, направо е много забавен — сподели майката.

— Превзет? Искаш да кажеш гей. Няма проблем да използваш думата гей, майко — намеси се Блеър.

— Ами, предполагам... — изломоти майка ѝ, явно притеснена. Тя не обичаше думата гей, не и след като беше омъжена за такъв — което си бе доста унижително.

— Опитваме се да решим дали да наемем няколко апартамента в хотела. Вие, момичета, можете да използвате единия, за да се преобличате и да си правите косите — вмъкна Сайръс. — А и не се знае дали някой от гостите няма да прекали с алкохола и да иска да отмори до сутринта наблизко.

Той се засмя и намигна на майката на Блеър.

Апартаменти?

Изведнъж на Блеър ѝ хрумна идея. Тя и Нейт можеха да си вземат стая! Няма по-перфектно време и място да загубиш девствеността си от апартамент в „Сейнт Клеър“ на седемнадесетия си рожден ден.

Блеър остави вилицата си, попи ъгълчетата на устата си със салфетка и се усмихна мило на майка си:

— Мамо, ще резервираш ли апартамент и за мен и приятелите ми?

— Разбира са, това е чудесна идея — съгласи се майка ѝ.

— Благодаря ти — отвърна Блеър и прикри усмивката си в чашата с кафе.

— Ох, има толкова работа за вършене, дори насън правя списъци — нетърпеливо каза майка ѝ.

Сайръс хвана ръката ѝ и я целуна, а диамантеният пръстен блесна.

— Не се притеснявай, захарче мое — успокои я той все едно говореше на двегодишно дете.

Блеър побърза да натъпче устата си със сочно парче палачинка.

— Блеър, мила, ти имаш такъв изтънчен вкус, така че искам мнението ти за всяко нещо — добави майка ѝ.

Блеър само повдигна рамене, докато дъвчеше с издути бузи.

— Оу, и нямам търпение да се запознаеш с Арън — каза майката.

— Кой е Арън? — попита с пълна уста изненаданата Блеър.

— Синът ми Арън!? Не знаеше ли, че имам син? — каза Сайръс.

Блеър поклати с глава. Тя не знаеше нищичко за Сайръс. Той можеше да е всеки случаен тип от улицата, който да е поискал ръката на майка ѝ. А и колкото по-малко знаеше за него, толкова по-добре.

— Той е последна година в „Бронксдейл“ и е много умно хлапе. Пропусна десети клас и записа направо единадесети. На шестнадесет е и вече е абитуриент, готов за колеж! — гордо заяви Сайръс.

— Не е ли забележителен, а и е доста симпатичен — включи се в описанието и майка ѝ.

— А това си е така, направо ще паднеш като го видиш — съгласи се Сайръс.

Блеър посегна за още една палачинка, понеже не ѝ се слушаше за някъв зубър на каишка, който прескачаше учебни години за забавление. Беше ѝ лесно да си представи как изглежда Арън — кльоцаво копие на Сайръс с пъпки и мазна коса, скоби на зъбите и отвратителни дрехи — гордостта на татко.

— Ей, тази си е моята! Дай си ми я! — викна Тайлър и заудря с нож по вилицата на Блеър.

Чак сега тя видя, че палачинката има дупка с големината на пръст в средата, извини се и подаде цялата чиния на брат си.

— Е, днес ще си останеш ли вкъщи, за да ми помогнеш? Имам цяла камара сватбени списания и каталози, които нас чакат — попита майка ѝ.

Блеър рязко стана от стола, блъскайки го назад и каза:

— Съжалявам, но вече имам планове.

Беше ѝ трудно да си представи по-отвратителен начин да прекара деня от това да се рови в сватбени каталози.

Всъщност тя излъга, но беше сигурна, че след като приключи разговора си с Нейт, наистина ще има планове. Например, можеха да идат на кино или на разходка в парка, или да поседят у тях и да планират нощта си в „Сейнт Клеър“...

Грешка.

— Съжалявам, но имам среща с Антъни и момчетата да поритаме малко. Вчера ти казах — съобщи ѝ Нейт.

— Не, не си. Вчера ми каза, че трябва да помагаш на баща си и каза, че можем да правим нещо днес — оплака се Блеър. — Вече изобщо не се виждаме.

— Е, вече съм се запътил натам, съжалявам.

— Но аз исках да споделя нещо с теб — каза тя с най-мистериозния си глас.

— Казвай.

— Наистина ми се иска да ти го кажа лично.

— Стига, Блеър, трябва да тръгвам — нетърпеливо измрънка той.

— Добре. Искрах да ти кажа, че майка и Сайръс ще наемат апартаменти в „Сейнт Клеър“ за сватбата. Така де, и понеже ще бъде на рождения ми ден, ми се стори перфектно като време... за да... го направим.

Нейт запази тишина.

— Нейт?

— Аха.

— Какво ще кажеш?

— Не знам. Звучи добре. Виж трябва да тръгвам, окей?

Блеър притисна телефонната слушалка до ухото си и попита:

— Нейт? Все още ли ме обичаш?

Но Нейт вече беше тръгнал да затваря и тя чу само:

— Ще ти звънна по-късно, става ли? Чао.

Блеър затвори и се загледа в персийския килим на пода, а стомахът ѝ се присвиваше от палачинките. Преди да отиде и да си бръкне в гърлото трябваше да измисли план.

Днес нямаше да се видят с Нейт, а и през седмицата се очертаваше същата ситуация с хилядите ѝ извън класни дейности и неговият спорт. През следващия уикенд той отиваше в „Браун“, а тя в Йеил. Не можеше да остави Нейт да ѝ се сърди цяла седмица задето нищо не стана в петък вечер, а себе си да остави в неведение дали той ѝ се сърди. Налагаше се да *направи* нещо.

Колко хубаво би било с Нейт да се караха като двойките от романтичните филми. Там първо си крещят обидни думи, докато момичето не се разплаче. После тя грабва чантата и палтото си и започва нервно да закопчава копчетата. След това, докато разтреперана отваря външната врата, за да си тръгне завинаги от живота му, той се приближава зад нея и я прегръща здраво. Тогавя тя се обръща с търсец поглед и те се целуват страстно. В крайна сметка той я моли да остане и правят любов.

В действителност нещата бяха толкова по-скучни, но Блеър знаеше как да върне живеця във връзката им.

Тя си се представи облечена в дълго черно палто, с шал на главата и маскирана зад големи слънчеви очила на „Шанел“. Щеше да се приближи до апартамента на Нейт и да остави пакетче с подарък, а

след това да изчезне в нощта. После, когато той го отвори и помирише парфюма ѝ, щеше да закопнее да я притисне в обятията си.

Блеър се изправи, въоръжена с чантата си, забрави да повърне и хукна към „Барнис“.

Но какво ли купуваш, за да подсетиш едно момче, че те обича и те иска повече от всякога?

Хмм. Трудна работа...

ДА ХВАНЕШ КРАДЕЦ

— Та защо ми се обаждаш пак? — сърдито каза Ерик.

— И аз се радвам да те чуя — пошегува се Серена. — Просто се обаждам да потвърдя, че другата седмица ще идвам до „Браун“. Имам интервю в събота в дванадесет.

— Става, но да знаеш, че в събота вечер правим купон. Надявам се да нямаш нищо против — каза той.

— Против? Та това е страхотно. А и май ще си вода приятел — засмя се тя.

— Какъв приятел?

— Ами, едно момче Дан, с което напоследък излизаме. Обещавам, че ще ти хареса.

— Става. Хайде, че съм малко зает, трябва да затворя.

Серена осъзна, че брат ѝ най-вероятно не е сам. Той винаги имаше около три приятелки, с които спеше на ротационен принцип.

— Леле, какъв си жребец, окей, до скоро — каза тя и затвори. Изправи се, отиде до гардероба си и отвори вратата, за да избере какво да облече.

Там обаче бяха все същите стари, скучни дрехи, които винаги носеше. Но следващата година щеше да отиде в колеж, може би в „Браун“. Дали пък не заслужаваше да си купи нещо ново?

Тя извади поизносени дънки „Дизел“ и черен кашмирен пуловер и се приготви да отиде в най-любимото си място на света — „Барнис“.

* * *

Когато пристигна, там вече беше претъпкано с хора от Горен Ийст Сайд, които не можеха да устоят на изкушението да се помотаят вътре. Изпълненият с живот и добре осветен първи етаж, със своите стъклени витрини, отрупани с бижута, прекрасни ръкавици и уникални чанти, а отгоре подредена качествена козметика, можеха да направят

всеки ден Коледа. На щанда на „Крийд“ Серена поспря да се полюбува на прекрасните малки шишенца с парфюми, точно като дете в магазин за играчки. После отиде към щанда на „Кийл“, където беше изкушена от бурканче с дълбоко почистваща маска за лице. Естествено тя имаше достатъчно козметика за десет години напред, но обожаваше да опитва нови видове. Това си беше нещо като страст.

Тъкмо щеше да попита човека зад щанда дали тази маска е подходяща за нейния тип кожа, която междувпрочем отиваше към суха, когато забеляза познат силует, устремен към отдела за мъжки дрехи.

Това беше Блеър Уолдорф. Серена остави бурканчето и я последва.

Блеър не беше убедена, че „Барнис“ ще може да ѝ предложи това, от което се нуждаеше, но причината за това колебание беше, че тя не знаеше какво точно търси. Нейт нямаше да се впечатли от нов пуловер или чифт хубави ръкавици, така че трябваше да намери нещо уникално. Сексапилно, но не прекалено — трябваше да е нещо готино, а и да му припомни, че още я обича и желае. Затова тя се запъти към бельото.

Първо имаше масичка с огромен асортимент от памучни боксерки, по-нататък тя видя рафтове с луксозни хавлиени халати с неотрязани бримки и фланелени пижами, след това рафтове с чисто бели тениски за спане и предизвикателни долнища тип полупрашка. Тя прецени, че това няма да ѝ свърши работа. Тогава забеляза рафт със сиви долнища за спане от кашмир с коланче.

Грабна един чифт и го огледа. Етикетът показваше, че са английско производство и струват \$360.00. Бяха ежедневни и все пак изтънчени. Чудесни, а и толкова меки и нежни, че майчинското чувство се събуди в нея, като си ги представи върху голата кожа на Нейт. Намачка ги с ръка и докосна бузата си с тях, а уханието на прекрасен кашмир изпълни ноздрите ѝ. Блеър затвори очи и си представи Нейт, гол до кръста, с перфектното си тяло и обут в тази пижама, как налива шампанско за двама им в един от апартаментите на „Сейнт Клеър“.

О, да, определено бяха секси, нямаше две мнения по въпроса, затова тя трябваше да ги вземе.

Серена се направи на запленена от един хавлиен халат на „Ралф Лорен“ с огромен размер, понеже беше достатъчно голям, за да я скрие от Блеър. Закачалката, на която той висеше, беше доста удобна и предоставяше добра видимост. Серена се почуди дали Блеър купува нещо за Нейт, но най-вероятно беше така. Той беше късметлия, понеже тази пижама изглеждаше страхотно.

Назад във времето, когато двете още бяха приятелки, Блеър щеше да помоли Серена за помощ при избирането на подаръка, но не и сега.

— Подарък ли избирате? — Попита приближилият се до Серена консултант. Той изглеждаше като бодибилдър, със загоряла кожа и без коса, сякаш всеки момент ще сцеди костюма си по шевовете.

— Не, аз всъщност... — измърмори изненадано Серена. Не искаше да рискува да я видят, докато той я влачи из целия магазин да ѝ показва разни неща. — Да, брат ми има нужда от нов халат за баня.

— Това ли е неговият размер? — попита консултантът, сочейки към халата в ръцете на Серена.

— Да, чудесен е, ще го взема — каза тя, докато хвърляше един поглед към Блеър, която носеше пижамата към касата. — Може ли направо да ви дам кредитната си карта? — и се обърка към него, примигвайки с дългите си мигли, оброчили прекрасните ѝ сини очи. След това извади картата си от портфейла и му я подаде.

— Да, разбира се, веднага се връщам — отговори той, дръпна халата от закачалката и взе картата ѝ.

— Това е за подарък — каза Блеър на касиера и му подаде кредитната си карта. На нея пишеше нейното име, но всъщност не беше *нейна*. Парите идваха от сметката на майка ѝ. Нейните родителите не ѝ отпуснаха джобни, а ѝ разрешаваха да си купува нещата, от които се нуждае, естествено с мярка. Чифт пижама за близо четиристотин долара не спадаше към графата „с мярка“, но Блеър беше сигурна, че ще успее да убеди майка си, че тази покупка е била абсолютно наложителна.

— Съжалявам, госпожице, но картата ви е отхвърлена — каза мъжът на касата, като ѝ я връщаше. — Може би искате да платите с друга?

— *Отхвърлена?* — повтори тя, а кръвта се качи в главата ѝ, сякаш ще експлодира. — Сигурен ли сте?

— Абсолютно сигурен. Искате ли да използвате телефона ни, за да се обадите в банката си? — предложи касиерът.

— Не, няма нужда. Просто ще се върна друг път — тя прибра картата си, грабна пижамата и се запъти да я върне на щендера. Но кашмирът създаваше такова приятно усещане в ръцете ѝ, че направо ѝ се догаждаше, че трябва да си тръгне без пижамата. Какъв беше проблемът? Нямаше начин парите в банковата сметка просто *да са свършили*. Да де, но не можеше да се обади на майка си и да я попита какво става, след като беше излъгала, че е на кино с Нейт.

Мъжът на касата беше махнал пластмасовият маркер против кражби и Блеър забеляза това, докато поставяше пижамата обратно на мястото ѝ. Тя също така забеляза, че на щендера има още доста от този вид. Дали пък щяха да имат нещо против, ако... просто *я вземе*? Не че не се опита да плати, плюс това харчеше страшно много пари в „Барнис“. Реши, че заслужава безплатен подарък.

Серена чакаше набития тип с кредитната ѝ карта, халата, който нямаше намерение да купува и касовата бележка да се върнат. Тя забеляза как Блеър посегна да върне пижамата, но не съвсем.

— Трябва да се подпишете на кръстчето — каза нейният консултант, като ѝ подаде черна стандартна чанта на „Барнис“, в която халатът беше грижливо сгънат и поставен в черна кутия.

— Благодаря — каза тя, взе касовата бележка и коленичи на пода да я подпише. Оттам забеляза как Блеър прекрачва щендера и нервно натъпква една кашмирена пижама в чантата си.

Серена не можеше да повярва на очите си. Блеър крадеше!

— Благодаря ви много — каза тя и се изправи. Даде бележката на продавача, грабна чантата с халата и се отпрати към изхода. Макар че не беше направила нищо лошо, като видя как Блеър краде, се постави на нейно място. Нямаше търпение да се измъкне оттам и като излезе от магазина, тръгна забързано по Мадисън авеню. Торбичката се удряше

в крака ѝ на всяка крачка, а тя поемаше огромни глътки свеж есенен въздух. Сети се, че беше излязла, за да си купи нещо хубаво, а си беше тръгнала от „Барнис“ със свръхголям мъжки халат за баня. Защо следеше Блеър? А защо Блеър крадеше? Не че нямаше достатъчно пари.

Както и да е, тайната на Блеър беше на сигурно място — Серена нямаше на кого да я каже.

Блеър излезе от „Барнис“ и зави по Мадисън, а пулсът ѝ препускаше. Никаква аларма не се задейства, май никой не я следеше. Май ѝ се беше разминало! Тя знаеше, че не е редно да се краде, особено когато имаш пари да плащаш за покупките си, но чувството от това да извършиш нещо незаконно беше страхотно. Можеше да се сравни с ролята на фаталната жена, вместо обикновеното съседско момиче. Не, че Блеър щеше да стане редовна крадла или нещо такова.

И тогава тя забеляза нещо, което накара сърцето ѝ да спре. На ъгъла на светофара стоеше Серена ван дер Удсен, а дългата ѝ руса коса блестеше на слънцето. На рамото и висеше голяма черна чанта от „Барнис“ и точно преди да тръгне да пресича, тя се обърна и погледна право в нея.

Блеър наведе глава и се престори, че гледа „Ролекса“ си. *„По дяволите, помисли си, дали ме е видяла? Дали е видяла как откраднах пижамата?“*

Гледайки право надолу, тя започна да рови из чантата си за цигара. Когато отново погледна нагоре, Серена изчезваше в далечината.

„Какво пък, ако ме е видяла?“, каза си Блеър и нервно запали цигара с треперещите си пръсти. Серена можеше да я изключокари на целия свят, ако иска, но никой не би повярвал, че Блеър Уолдорф е крадла.

Нали?

Докато вървеше, тя бръкна в чантата си и усети мекия плат на пижамата. Нямаше търпение да види как Нейт я облича. Още в момента, в който я почувства върху тялото си, той щеше да знае какво чувства Блеър към него и щеше да я обикне повече и от преди. Нещо, което даже Серена не можеше да развали.

Не бързай, да подаряваш откраднати неща е лошо знамение.
Може да ти се върне по особен начин.

ПРЕЦАКАН В БРУКЛИН!

— Какво правиш тук? — попита Ванеса, когато видя Дан да влиза със сестра си във „Файв енд Дайм“.

— Искях да видя как върви филмът на Серена — отговори той и вдигна рамене, сякаш няма нищо.

„Да бе да, помисли си Ванеса, по-скоро си дошъл да точиш лиги по кльошавия ѝ задник.“

— Е, още не е дошла — просветли ги тя, след като и Джени, и Дан се огледаха за нея. Слабо осветеният бар беше почти празен, с изключение на двамата около двадесетгодишни типа в дъното, четящи неделния „Таймс“ с цигари в уста.

— Но сега е един и тридесет, а трябваше да срещнем в един — измрънка Джени, докато гледаше часовника си.

— Знаеш каква е — вдигна рамене Ванеса.

И истината беше, че я познаваха. Тя винаги закъсняваше. Но нито на Дан, нито на Джени им пукаше. За тях беше чест да са дарени с присъствието ѝ, а това вбесяваше Ванеса.

Кларк се приближи и прокара пръсти през късо подстриганата ѝ коса.

— Искате ли нещо за пиене? — предложи той.

Ванеса му се ухили, страшно ѝ харесаше, когато Кларк я докосваше пред погледа на Дан. Заслужаваше си го. Кларк беше барман във „Файв енд Дайм“, близо до апартамента, в който живееха Ванеса и сестра ѝ, Руби. Той беше на двадесет и две, с червени бакенбарди и красиви сиви очи, пък и беше единственият тип, с който се беше срещала и който не я караше да се чувства странна, бледа и дундеста. През цялото време Ванеса бе смятала, че Кларк си пада по сестра ѝ, Руби, която носеше кожени панталони, беше готина и свиреше на баскитара в една група точно в този бар. В крайна сметка се оказа, че тя е момичето, което той харесва. „Ти си различна, харесвам това.“

А Ванеса беше различна и то доооста различна от съученичките си в „Констънс Билард“. Те всички живееха със заможните си родители в огромни апартаменти на последния етаж на Пето авеню, а тя живееше в малък апартамент в Уилямсбърг, Бруклин. Беше израснала във Вермонт, но когато стана на петнадесет, започна да крънка родителите си да я пуснат да живее с по-голямата си сестра в Ню Йорк, и най-накрая те бяха отстъпили. Единственото условие беше да получи стабилно образование в сериозно училище като „Констънс Билард“. Съучениците ѝ не я разбираха. Докато те седяха във фризьорския салон, за да им правят кичури, или пазаруваха в „Бенделс“ и „Барнис“, тя се стрижеше нула номер със собствената си електрическа ножица и се пазареше за дънки без марков етикет и за напълно черни, анти-дамски тениски.

Ванеса се бе запознала с Дан на едно стълбище, когато бяха в десети клас, по време на някакъв тъп купон и оттогава бяха добри приятели. Но през последната година двамата прекарваха страшно много време заедно и Ванеса беше започнала да си пада по него. Обаче Дан виждаше само едно момиче и това беше Серена ван дер Удсен.

Ванеса беше щастливка задето Кларк я беше открил и така можеше да спре да мисли за Дан, макар да ѝ беше много трудно. Всеки път, когато видеше бледото му лице и треперещите му фини ръце тя започваше да се чувства странно. А той продължаваше да се държи добре с нея или в случай, че Серена е наблизко да я игнорира, което от своя страна усложняваше нещата.

Сестрата на Дан, Джени, работеше по списание „Ранкор“ заедно с Ванеса. Това беше списание за изкуство, подготвяно изцяло от ученици, с главен редактор Ванеса. Джени пък беше страхотен калиграф и фотограф с много набито око. Двете заедно бяха помогнали на Серена за нейния филм, понеже тя ги помоли, а никой не беше в състояние да откаже на Серена. От друга страна Джени нямаше намерения да се сприятелява особено с Ванеса, понеже беше странна и се обличаше кошмарно, абе общо взето, не беше момичето, на което да подражава.

— Можеш ли да правиш ирландско кафе? — попита Дан. Това беше любимото му питие, защото се състоеше предимно от кафе.

— Разбира се — отговори Кларк.

— Аз искам само кола — каза Джени, защото не обичаше вкуса на алкохола, освен на шампанското.

— Е, ще гледаме ли филма на Серена или? — поинтересува се Дан, клатейки се на стола.

— Глупчо такъв, трябва да изчакаме Серена да дойде — скастри го сестра му.

— Изцедена съм откъм филмови идеи. От три седмици само това правим — каза Ванеса и вдигна рамене.

Всяка вечер тя стоеше до късно и работеше върху собствения си филм за филмовия фестивал на „Констънс Билард“. Този беше и филмът, който смяташе да изпрати заедно с документите за кандидатстване в Нюйоркския университет. Мечтата ѝ беше да бъде приета да учи кино точно в този университет. Тя мечтаеше да стане известен режисьор на култови шедьоври като „Гладът и призрачното куче“, но последният ѝ филм се превръщаше в кошмар.

Сюжетът му беше зает от книгата на Толстой „Война и мир“. В главните роли бяха Дан и постоянно джвакащата второкурсничка в „Констънс Билард“ Марджъри, на която ѝ липсваше всякакъв опит. Ванеса беше решила да използва Марджъри вместо Серена за тази роля, макар Серена да беше превъзходна на кастинга, понеже нямаше да издържи да гледа как лигите на Дан текат репетиция след репетиция. Ужасна грешка. Ставаше дума за любовна сцена, а между Дан и Марджъри не прехвърчаха флуиди от никакъв род. Това караше Ванеса понякога да се размива, макар че в тези моменти вече беше обляна и в сълзи. Ето това обяснява колко зле стояха нещата. Последната ѝ надежда беше в журито, а именно че то ще обърне внимание на кинематографията, която беше силната черта, а не на диалога и актьорската игра, които бяха ужасни.

От друга страна, за изненада на Ванеса, филмът на Серена се беше превърнал в най-суровият и интелектуален продукт, който някога бе виждала. Ванеса едва издържаше да го гледа, а най-влудяващото беше, че всичко се получи от само себе си. До момента на снимките Серена нямаше представа какво прави, но накрая филмът се оказа доста интригуващ. Беше си направо гениален. Разбира се, това се дължеше и на факта, че Ванеса засне по-голямата част от лентата. Тя чак сама не вярваше, че е помогнала на Серена да направи толкова добър филм, без изобщо да се възползва от това.

Дан погледна часовника си за петнадесети път през последната минута. Беше толкова притеснен, че буквално щеше да се напикае в гащите.

— Господи, защо просто не ѝ се обадиш? — избухна Ванеса. Ревността не ѝ влияеше добре.

Още преди седмици Дан беше запаметил в телефона си номера на Серена. Сега той го извади от джоба на палтото си, слезе от високия стол и закрачи нагоре-надолу, докато чакаше Серена да вдигне. В крайна сметка се включи телефонен секретар:

— Хей, аз съм Дан. Ние сме в Бруклин. Ти къде си? Обади се, когато успееш. Хайде, чао. — Той се опита да успокои гласа си, но това беше почти невъзможно. Къде беше тя?

Върна се обратно на стола си. Пред него беше сервирана чаша горещо ирландско кафе. Върху него имаше сметана във вид на цяла кула, която ухаеше прекрасно.

— Нямаше я вкъщи — каза той и духна питието си, преди да отпие жадно.

Серена беше в асансьора на път за вкъщи, когато осъзна грешката си. До нея стоеше възрастна жена, облечена в палто от норки, която държеше в ръка модните страници от „Таймс“. Беше неделя. Серена трябваше да е в Бруклин и заедно с Джени и Ванеса да огледат филма ѝ за последен път. Трябваше да е там преди час.

— По дяволите — измърмори тя.

Жената с палтото от норки я погледна страшно, преди да напусне асансьора. По нейно време момичетата от Пето авеню не ходеха обути в дънки, камо ли да псуват. Тогава девойките носеха перли и ръкавици и ходеха по котилиони.

Серена също можеше да носи ръкавици и перли, но предпочиташе дънки.

— По дяволите — каза тя отново, когато хвърли ключовете си на масата във фойето. След това се забърза по коридора към стаята си. Видя, че лампичката на телефонния секретар свети, натисна бутона и изслуша съобщението на Дан.

— По дяволите — каза тя за трети път, понеже не беше очаквала и Дан да е там, а и нямаше нито неговия телефон, нито този на сестра му.

Дълбоко в себе си знаеше защо е забравила да отиде в Бруклин. Не искаше да гледа филма отново, особено пред външни хора. Това беше първият филм, който правеше и се чувстваше доста несигурна, макар Ванеса да смяташе, че страхотен.

Не беше типичен филм. Беше нещо като как да направим филм без актьори и без да знаем да използваме камера. Нещо като документален филм в документалния филм. Серена се забавляваше, докато го правеха, но не беше сигурна дали някой друг ще разбере замисъла, ако не я познаваше. Обаче Ванеса беше толкова ентузиасирана, че тя събра сили и го записа за участие в конкурса на „Констънс Билард“. Наградата за първо място беше екскурзия до Кан за фестивала през май и беше дарена от известния актьор, баща на Изабел Коутс.

Серена беше ходила много пъти в Кан, така че наградата не я вълнуваше чак толкова. Но щеше да е адски хубаво да спечелиш, когато конкуренти са ти Ванеса и Блеър, които взимат часове по кинематография.

Тя намери листа с телефонни номера на учениците в „Констънс Билард“ на бюрото си и се обади на домашния номер на Ванеса.

— Здравей, Серена е — каза тя, когато секретарят се включи. — Съвсем забравих за срещата днес, много съжалявам. Много тъпо от моя страна. Ще се видим утре в училище, става ли? Чао.

След това набра домашния номер на Дан.

— Ало? — обади се груб глас.

— Г-н Хъмфри ли е на телефона? — попита тя. За разлика от нея самата и повечето от хората, които познаваше, Дан нямаше собствена телефонна линия.

— Да, какво желаете?

— Дан там ли е? Обажда се приятелката му, Серена.

— Тази със златните ръце и малинови устни? Тази с криле вместо ръце?

— Моля? — изненада се Серена. Бащата на Дан да не беше някакъв луд?

— Ами той пише стихотворения за теб. Видях ги, понеже тетрадката му е на масата — обясни г-н Хъмфри.

— Ааа, може ли да му предадете, че съм се обаждала? — каза тя.

— Разбира се, сигурен съм, че ще бъде очарован — отговори той.

— Благодаря и дочуване. — Серена остави слушалката и започна да дъвче палеца си. Това беше навик, който придоби в пансиона миналата година. Това че Дан пишеше стихове за нея я притесни повече от факта, че ще гледа филма ѝ. Дали пък Дан не беше доста похлътнал, отколкото смяташе?

Ами, да. Естествено.

* * *

— Мисля, че тя няма да дойде. Сигурно снощи е излизала до много късно или нещо такова — каза Джени прозявайки се. Тя харесваше образа на Серена, като богинята на нощта, която излиза, когато си поиска, пие шампанско и танцува по масите.

До скоро това си беше самата истина.

— Аз пък наистина искам да видя филма ѝ — каза Дан, отмахна рошавата си грива от очите и погледна лукаво към Ванеса. — Дали пък не можем да идем у вас и да го изгледаме?

— Не ми се занимава. Гледала съм го над четиристотин пъти — вдигна рамене Ванеса. Истината беше, че нямаше да понесе да гледа как Дан се разтапя при вида на Серена като малко пале. Това си беше непоносимо.

— Мисля, че е редно да изчакаме докато Серена се съгласи да го гледаш. Откъде можеш да си сигурен, че няма да е против? — обърна се Джени към него.

— Няма да е против — каза Дан.

Ванеса не можеше да понася замечтаният му поглед, изпълнен с очакване. Той нямаше търпение да изгледа филма на Серена. Тя подаде ключовете от апартамента си на Дан и каза:

— Аз ще поостана тук с Кларк, вие ходете да го гледате, ако искате. Касетата е във видеото на Руби. Не се шашкайте, нея я няма целия уикенд.

Джени поклати глава с неодобрение:

— Не искам да го гледам без нея.

Дан взе ключовете и се изправи. Естествено, беше разочарован, че Серена не се появи, но нямаше да изпусне този шанс:

— Както искате. Ще го гледам и сам.

Джени се завъртя на стола си и погледна как Дан тръгва.

— Хей, Питърсън ли ти води американска история тази година? — попита Ванеса Джени в опит да завърже разговор. — Хората си измислят какво ли не за нея, че е наркоманка и прочее. Но веднъж на разговор ученици-преподаватели тя ми каза, че има някаква ужасна болест, от която ръцете ѝ треперят. Много хубаво от нейна страна да го сподели с мен. Мисля, че е страхотна.

Джени продължи да се върти на стола си:

— Чак догодина ще започнем с американската история — каза монотонно тя в опит да разбере, защо така изведнъж Ванеса стана толкова мила с нея.

Ванеса от своя страна очакваше по-мил отговор:

— А значи учите европейска история, ох, всичко съм забравила за девети клас.

— Аха, ужасно е — отговори Джени. Тя скочи от стола си и се заигра с копчетата на якето си „Дизел“. — Аз май ще ходя да си хвана такси и ще се прибирам. До скоро.

— Чао — каза Ванеса. Е, толкова за опитите ѝ да бъде мила. Толкова ѝ се искаше просто да изхвърли Дан и тъпата му малка сестра от живота си веднъж завинаги. В опит да разсее мрачните мисли тя се загледа в задника на Кларк, които се беше навел да зарежда хладилника с бутилки бира.

— Хей, гадже, скучно ми е — провикна се тя към него.

Кларк погледна през рамо и ѝ изпрати въздушна целувка.

Слава богу, че го има, помисли си Ванеса, само ако беше по...

Само ако беше Дан.

ДЖ СИ ИГРАЕ НА ТОПКА С ГОЛЕМИТЕ МОМЧЕТА

— Може ли да ме оставите тук? — попита Джени.

Шофьорът на таксито беше навлязъл в центъра, след като прекоси моста Уилямсбърг и се опитваше да стигне до Уест Сайд като мине по 79-та улица. Естествено трафикът беше страхотен и вече десет минути седяха на един и същ светофар. Джени следеше как сумата на апарата нараства, докато седят на едно място. Тя пресметна, че с парите, които ще плати на таксиметровия шофьор, можеше да си купи три нови гланца за устни на МАК. Е, тогава не издържа, все пак беше прекрасен есенен ден и можеше да повърви.

Плати на таксито и слезе на 79-та и Мадисън, след което се запъти към Сентръл Парк. Ноемврийското следобедно слънце залязваше и Джени трябваше да притвори очи докато пресече Пето авеню на път за парка. Есенни листа изпъстриха тротоарите, а въздухът ухаеше на горящи дърва за камина и хотдог от количките наоколо. Джени вървеше с ръце в джобовете на якето си, загледала в новите си светлосини кецове на „Пума“ и мислеше за брат си. Дали съзнаваше колко тъпо се държи? Изглеждаше сякаш изцяло е загубил личността си и е отдал всяка свободна секунда на боготворенето на Серена. Джени също знаеше, че той пише тъжна, потискаща поезия за нея, защото веднъж го беше изловила в крачка.

„Когато се порежа при бръснене, си представям как хапеш устната ми със зъби и болката се превръща в удоволствие.“

Този ред беше успяла да прочете преди Дан да издърпа тетрадката от ръцете ѝ. Това беше по-зле и от жалко.

Единственото полезно нещо от дружбата на Дан със Серена беше фактът, че сега за Джени бе нещо нормално да се присъедини към Серена в училище и да я заговори, макар че тя бе най-готиното момиче в училище, а Джени — проста деветокласничка. Но пък ако Серена разбереше колко безнадеждно влюбен е Дан в нея, би избягала с

писъци. Ами ако ѝ писнеше от него дотолкова, че дори да не иска да говори с Джени? Дан щеше да развали всичко.

Джени се движеше през парка без определена посока. Така тя стигна до края на Шийп Медоу и стъпи на тревата.

На няколко крачки от нея момчета играеха футбол. Джени не можеше да свали поглед от тях, по-скоро от едно от тях. Златистата му коса блестеше на слънцето, докато се провираше сред приятелите си, а след това изстреля топката в ръчно направена от пуловерите им мрежа. Кожата му беше загоряла, а мускулите на голите му ръце я караха да иска да се прегърне.

Изведнъж топката се понесе към нея, след което падна и отскочи.

Тя я загледа и усети, че се изчервява.

— Хайде, ритни я — викна едно от момчетата и Джени вдигна поглед. Беше русото момче, което стоеше на около тридесет крачки от нея с ръце на кръста, а зелените му очи блестяха. Бузите му бяха розови, а на челото му бяха избили капчици пот. На Джени ѝ се прииска да я вкуси. Никога досега не беше виждала по-добре изглеждащо момче или пък изпитвала такива чувства.

Тя извърна поглед и се концентрира върху топката дотолкова, че чак прехапа устна, докато изтегляше крака си назад.

Но вместо да се изстреля към момчетата, топката полетя право нагоре над главата ѝ. Засрамена, тя затисна устата си с ръка.

— Ще я хвана — извика русото момче и се затича към нея. Топката падна обратно на земята и той я изпрати към приятелите си, а мускулите по врата му се огъваха божествено. После спря и се обърна към Джени.

— Благодаря — каза запъхтяно. Беше толкова близо, че тя можеше да го подуши. А той ѝ подаде ръка:

— Аз съм Нейт.

За секунда тя просто се вцепени, но после се пресегна и хвана ръката му:

— Аз съм Дженифър — каза и си помисли, колко по-зряло и изтънчено звучеше Дженифър пред Джени. След това реши, че оттук насетне ще бъде Дженифър за всички.

— Искаш ли да дойдеш при нас? — попита Нейт, докато си стискаха ръцете. Тя имаше такова сладко лице и се беше опитала с всички сили да ритне топката, та, така де, той не можа да ѝ устои.

— Хммм... — каза Джени, докато обмисляше предложението. А докато тя мислеше, Нейт забеляза бюста ѝ. Леле, беше огромен. Той реши, че не може да я пусне да си върви, преди Джереми и другите да я скиват.

Момчета: всички са еднакви.

— Хайде, идвай, ние сме свестни момчета. Обещавам — каза той.

Джени хвърли поглед към другите три момчета, за да се увери, че Чък Бас не е сред тях. На едно парти преди няколко седмици, тя изпи малко повече шампанско и се остави на Чък Бас да я завлече в тоалетната, където потанцуваха. Имаше само целувки, но щеше да има и повече, ако Серена или Дан не се бяха намесили. Чък даже не я беше попитал за името ѝ, какъв тъпанар.

Но той не беше там.

— Окей — вдигна тя рамене. Не можеше да повярва, че всичко това се случва на нея. На разни партита и от училищни клюки беше чувала за някакъв Нейт и беше сигурна, че това е той. Той беше най-хубавото момче в Горен Ийст Сайд, а току-що я беше поканил да поседи с него и приятелите му! Тя се почувства все едно е преминала от другата страна на гардероба и е влязла в свят, където мечтите стават реалност, и е оставила тъпия си влюбчив брат и глуповатата му поезия, далеч зад себе си.

Нейт я поведе към приятелите си, които бяха спрели да ритат, седяха на тревата и пиеха син Гаторейд^[1].

— Момчета, това е Дженифър — каза Нейт с усмивка. — Дженифър това са Джереми, Чарли и Антъни.

Джени има се усмихна, а те всички се усмихнаха на бюста ѝ.

— Приятно ми е да се запознаем, Дженифър — каза одобрително Джереми Скот Томкинсън. Той беше дребен и кльоцав, а белите му панталони бяха осеяни с петна от трева. Но пък прическата му беше страхотна — дълги бакенбарди и гъст бретон, точно като английска рок звезда.

— Ела, седни при нас — каза Антъни Авулдсен с класическия си надрусан глас. Неговата коса беше бледоруса, носът му бе осеян с прекрасни лунички, а мускулите на ръцете му бяха дори по-големи от тези на Нейт, но все пак Джени предпочиташе мускулите на Нейт.

— Тъкмо щяхме да дръпнем по една — каза Чарли Дърн и размахна лулата. Главата му приличаше на разплетена кафява кошница и беше ужасно висок. Беше кръстосал крака и коленете му почти опираха в ушите, а в скута му седеше малка найлонова торбичка с трева.

— Нали нямаш нищо против, а Дженифър? — попита Нейт.

Джени вдигна рамене и се опита да изглежда все едно не ѝ пука, въпреки че беше доста притеснена. Никога досега не беше пушила трева:

— Разбира се, че не — отговори тя.

Тя и Нейт седнаха на тревата при другите момчета. Чарли запали лулата и дръпна, след което я подаде на Нейт.

Джени гледаше изпитателно как Нейт държи лулата, защото ѝ се искаше да опита, но не искаше да проличи, че ѝ е за първи път.

Бузите на Нейт бяха пълни с дим, когато подаде лулата. Тя я хвана с лявата си ръка и я доближи до устните си, точно както беше направил и той. Нейт щракна няколко пъти със запалката, докато успее да я запали. После Джени вдиша. Усещаше как димът изпълва дробовете ѝ, но не беше сигурна какво да прави след това.

— Ето — каза тя, в опита да задържи дима и подаде лулата на Антъни.

— Добре се справи — отбеляза Чарли и кимна одобрително.

В очите на Джени се събраха сълзи:

— М'рси — отвърна тя, като изпусна малко дим от ъгълчетата на устните си.

— Боже, много е силна — добави Нейт и разтърси русата си глава.

— Пфю-ю-ю-ю — съгласи се Джени, издиша остатъка от пушека и се почувства страшно готина.

Лулата направи кръгче и когато стигна до нея, тя си я запали сама, естествено копирайки начина, по който момчетата го правеха, и все пак опитвайки се да изглежда уверена. Отново задържа дима, докато не почувства нужда да се разкашля, а очите ѝ щяха да експлодират.

— Това ми напомня на нещо. Не мога да си спомня на какво, но определено ми напомня на нещо — каза тя и я подаде на Антъни за пореден път.

— Аха — съгласи се Джереми.

— На мен ми напомня на лято — каза Антъни.

— Не, не е това. — Джени затвори очи. През лятото баща ѝ я беше изпратил на лагер в планината Андирондак. От нея се очакваше да пише хайку за околната среда, да пее песни за мира на испански и китайски и да тъче одеяла за бездомните. Там навсякъде миришеше на пикня и фъстъчено масло:

— Лятото ми беше ужасно. Мислех си за нещо хубаво, като Хелюин, когато бях малка.

— Определено — съгласи се Нейт, излегна се на тревата и се загледа в оранжевите листа на дърветата. — Точно като Хелюин.

Джени легна до него. Принципно никога не би направила такова нещо, защото когато легнеше, гърдите ѝ изскачаха от дрехите и изглеждаха деформирани, но сега за първи път не се притесняваше за тях. Беше чудесно просто да лежи там, до Нейт и да диша въздуха, който и той е дишал.

— Когато бях малка, затварях очи и си мислех, че никой не ме вижда, защото аз не го виждам — каза тя и махна с ръка пред очите си.

— И аз — съгласи се Нейт и затвори очи. Чувстваше се като куче, излегнало се пред камината след дълго тичане. Тази мацка Дженифър беше страшно добричка и изцяло без очаквания — чудесно беше да си покрай нея.

Само ако Блеър знаеше колко е лесно да го направи щастлив.

— Когато си малък, всичко е някак по-лесно, нали? — каза тя, а езикът ѝ се развърза и вече не можеше да спре да говори: — После, колкото по-голям ставаш, толкова повече се усложняват нещата.

— Абсолютно е така — съгласи се Нейт. — Като отиването в колеж. Изведнъж трябва да решим какво ще правим с остатъка от живота си и трябва да впечатлим разни хора с интелекта и заетостта си с разни благородни каузи. Това, което искам да кажа, е, че нашите родители нямат по осем часа на ден, не са в отбора, не редактират вестника и не помагат с уроците на деца в неравностойно положение и какво ли още не всеки божи ден, нали? Не.

— Ужасно е — каза Джени. На нея тепърва ѝ предстоеше да усети напрежението от влизането в колеж, но пък можеше да им съчувства. — Така де, баща ми по цял ден само слуша радио и чете вестници, защо ние трябва да правим толкова много?

— Не знам — въздъхна Нейт уморено и посегна към ръката ѝ, а когато я намери, вплете пръстите си в нейните.

Джени сякаш се разтопи в тревата. Тя усети топлината му, а ръката ѝ сякаш се сля с неговата. Никога не беше се чувствала толкова прекрасно.

— Хей, искаш ли да ходим до нас и да хапнем нещо? — предложи Нейт, като си играеше с кокалчетата на ръцете ѝ.

Джени кимна, защото знаеше, че той я чува без да се налага да продумва нищо.

Не ѝ се вярваше колко бързо можеше да се промени животът. Откъде можеше да знае, когато се събуждаше тази сутрин, че днес ще се влюби?

---

[1] Спортна напитка — Бел.пр. ↑

Д Е ВМАНИАЧЕН

Дан се почувства малко като перверзник да гледа филма на Серена сам в апартамента на Руби и Ванеса. Но в момента, в който си взе кола от стария им кафяв хладилник, настани се на неоправеното легло на Руби и натисна „старт“, забрави за всички подобни чувства.

Камерата се приближи към червените, покрити с гланц устни на Серена:

— Добре дошли в моя свят — каза тя със смях. После устните ѝ тръгнаха... Така де, Серена тръгна нанякъде, а камерата остана фокусирана върху устните ѝ, докато задният план се смени.

— Викам си такси, много използвам таксита. Скъпо е — продължи тя.

Една кола спря и устните ѝ се качиха на задната седалка.

— Отиваме към центъра. Към „Джефри“. Това е страхотен магазин. Не знам какво търся, но съм сигурна, че ще го намеря.

Камерата продължаваше да следи устните ѝ през цялото време до края на пътуването. Свиреше музика. Нещо от 60-те, но на френски. Може би Серж Генсбур. През замъглените стъкла на таксито се виждаха сцени от живота на Ню Йорк.

Дан стисна здраво чашата с кола. Беше страшно закачливо да виждаш само устните на Серена. За малко си помисли, че ще припадне.

— Пристигнахме — казаха най-накрая устните. Камерата ги последва извън таксито и през огромна стъклена витрина на входа на един бял магазин.

— Погледнете всички тези прекрасни дрехи — прошепнаха устните, които останаха леко разтворени, докато Серена огледа магазина. — Аз съм в Рая.

Дан бръкна в джоба на панталона си за цигара, а ръцете му се тресяха неконтролируемо. Той изпуши една, след това още една, докато устните на Серена обикаляха магазина. Те първо се спряха да целунат малка кафява чантичка със снимка на куче, след това

прекараха пред обектива чифт ангорски ръкавички с пайети и най-накрая намериха рокля, на която не можеха да се наситят.

— Прекрасно червена е. Напоследък се запалих по червеното и ще я пробвам — казаха захласнато устните.

Дан запали трета цигара.

Камерата последва Серена в съблекалнята, където, докато тя се събличаше, зъбите и тракаха:

— Умирам от студ. Надявам се да не е прекалено малка, мразя, когато дрехите са прекалено малки.

Косата ѝ, голите ѝ рамене, врата ѝ едното ѝ ухо се видяха в огледалото за част от секундата, но не на фокус. Беше непоносимо за гледане — почти.

И тогава...

— Та да! — казаха устните. Камерата леко се отдалечи, за да поеме Серена в кадър, позираща с прекрасна червена рокля с тънки презрамки. Краката ѝ бяха боси и се виждаха лакираните ѝ в червено нокти.

— Не е ли страхотна? — каза тя, плесна с ръце и започна да се върти, а роклята се вдигна над колената ѝ, описвайки кръгове. Отново се чу френската песен и образа стана черен.

Дан се отпусна назад в леглото. Чувстваше се дрогиран и повече от всичко друго му се искаше в момента да е със Серена. Тези устни! Искеше да ги целува отново и отново.

Той извади мобилния си телефон и започна да натиска копчетата в търсене на нейния номер.

— Ало? — вдигна още на първото позвъняване Серена.

— Аз съм Дан — каза той с хрипящ глас. Едва дишаше.

— Хей, толкова мно-о-ого съжалявам, че забравих за срещата с вас. Ванеса беше ли много ядосана?

Дан затвори очи:

— Току-що гледах филма ти.

Той взе дистанционното и натисна копчето за превъртане.

Серена замълча за секунда. *Колко неловко.*

— Оу, и какво ще кажеш?

Дан пое дълбоко въздух.

— Аз мисля... — можеше ли да ѝ каже? Дали? Това са само две думи. Можеше да ги каже сега и да се свърши с агонията. Можеше.

Но не и той.

— Влюбен съм в... него — каза, а шубето го хвана на последната дума.

— Наистина ли?

— Аха.

— Ама какво каза сестра ти, досега тя е виждала само малки части от него. Има още километри лента, но с Ванеса решихме да го ограничим до устните.

— Джени не пожела да го гледа без теб. Само аз съм тук. Ванеса ми даде ключовете — той се почувства странно дори само докато го казваше, но не искаше да я лъже.

— Оу! — възкликна Серена и си помисли за поезията, която Дан пише за нея и за която научи от баща му по телефона. А сега гледаше филма ѝ сам-самичък в апартамента на Ванеса! Серена не искаше да се стяга от този факт, но ѝ беше трудно да не го прави.

— Много съм развълнуван за следващия уикенд. Мислиш ли, че трябва да се опитам да си запиша час за интервю? — каза той като се изправи.

— Добре — отрязва го тя. — Значи до следващия петък, а? В три часа на Централна гара.

— Добре — каза той. Но това ли беше всичко? Само това ли можеха да си кажат?

— Чао — каза тя и затвори. Не ѝ се искаше да стои на телефона, в случай че Дан каже нещо, което няма да ѝ понесе.

— Чао — каза той и пусна филма отново, а мозъкът му все още даваше заето под влиянието на първото гледане. Нямахте нищо лошо в това да го гледа отново, нали?

Хммм... Някой да подушва мания? И не говоря за парфюма...

ЛЕКО ПЛАВАНЕ

— Никога не съм влизала в подобна къща — каза Джени в преддверието на къщата на Нейт. Тя беше на три етажа, с боядисана в зелено дограма на прозорците и много здравец и бръшлян, които се спускаха от покрива. На вратата имаше сложна система от аларми и ключалки и навсякъде имаше камери.

Нейт вдигна рамене с безразличие, докато вкарваше кода на алармената инсталация.

— Същото е като да живееш в апартамент, с тази разлика, че тук има стълби.

— Да, предполагам — каза Джени, така че да не се разбере колко е зашеметена в действителност.

Нейт я покани вътре и тя видя фойето, облицовано с червен мрамор, в чийто ъгъл имаше огромна каменна статуя на лъв. На главата на лъва някой беше поставил кожена шапка. Надолу по стълбите имаше огромен хол, а на стените висяха картини на известни художници. Джени май разпозна някои от тях: Реноар, Сърджент, Пикасо.

— Родителите ми са луди на тема изкуство — каза Нейт, когато забеляза, как Джени се впечатли от картините. Тогава забеляза и нещо друго, едно малко пакетче на масата до стената. На картичката пишеше неговото име. Нейт се приближи и я прочете.

От едната страна с прекрасни букви с класически шрифт беше изписано „Блеър Корнелия Уолдорф“. Вътре пишеше: *За Нейт. Знаеш, че те обичам, Блеър.*

— Какво е това? Да нямаш рожден ден? — попита Джени.

— Тъъ — измъмри той и напъха картичката обратно в плика, след това взе кутията и я хвърли в дъното на килера за дрехи. Не беше ни най-малко любопитен какво има вътре. А и сигурно беше някой пуловер или парфюм. Блеър вечно му подаряваше разни неща без причина, освен, за да му привлече вниманието. Понякога бе толкова изискваща.

— Та какво искаш да хапнеш? — попита той Джени, докато я водеше по коридора към кухнята. — Готвачката ни прави страхотни шоколадови кексчета. Обзалагам се, че са останали няколко.

— Готвачка? — повтори Джени след него. — Ама разбира се, че имате готвачка.

Нейт намери кутията за сладки на огромния кухненски плот и я отвори. Извади от там едно кексче и го напъха в устата си:

— Майка ми не най-добрата готвачка на света — каза той. Дори самата идея майка му прави препечена филийка му се струваше абсолютен майтап. Тя беше френска принцеса, която живееше с ресторантска или коктейлна храна по разни партита. Та тя вероятно дори не беше стъпвала в кухнята.

— Пробвай едно — каза Нейт и подаде на Джени кексче.

— Благодаря — каза тя и го взе, макар да бе толкова развълнувана, че нямаше да може да го хапне. Щеше да се разтопи в дланта ѝ.

— Да се качим горе, оттук е най-бързо — предложи той.

Джени си пое въздух. Никога досега не беше оставала сама с момче в неговата къща. Това правеше ситуацията малко по-страшна за нея. Но много ѝ се искаше да вярва на Нейт. Той не беше като ужасния Чък Бас, който се беше възползвал от нея на онова парти. Отначало Чък ѝ се беше сторил опасен и вълнуващ, но той дори не беше я попитал за името ѝ. А Нейт беше учтив и изглеждаше заинтересован да я опознае. Тя, от своя страна, беше заинтересована да му позволи да я опознае.

Нейт поведе Джени по малките стълби зад една странична врата. Тя беше изчела достатъчно книга на Джейн Остин и Хенри Джеймс, за да знае, че това са стълбите за прислугата. Когато стигнаха на третия етаж, Нейт отвори вратата към просторно фоайе, което беше осветено с естествена светлина, идваща от стъкления покрив. После подминаха маслен портрет на момче в моряшка униформа, държащо малка дървена лодка. Джени осъзна, че това е Нейт.

После той отвори още една врата и каза:

— Това е моята стая.

Джени го последва вътре. Стаята изглеждаше почти нормална, с изключение на огромното антично легло и ултрамодерното му страхотно бюро, с изключително тънък лаптоп. Леглото беше застлано

със зелено-черна карирана кувертюра, подът беше осеян с DVD-та, а в ъгъла грижливо подредени стояха гирите му. От гардероба се подаваха обувки, а на стените бяха окачени плакати на „Бийтълс“.

— Хубава е — каза Джени и седна нервно на единия край на леглото. Тогава забеляза макет на яхта на нощното му шкафче и попита:

— Плаваш ли?

— Аха — отвърна Нейт, грабна макета и ѝ го подаде. — Двамата с татко сглобяваме лодки в Мейн. В момента работим по тази. Тя е за дълги разстояния и е по-тежка от другите, които строим за състезания. Първо ще я изведем до Карибите, а след това може би до Европа.

— Наистина ли? — изуми се тя и огледа макетчето. За нея беше трудно да си представи да преплаваш океана с нещо толкова малко и деликатно. — Има ли тоалетна?

— Да, ето тук — каза той, усмихна се и завря пръста си в кабината. Там имаше малка овална врата и буквите WC на нея. — Виждаш ли?

Джени беше очарована и кимна.

— Искате ли да се науча да плавам.

Той седна до нея и каза тихичко:

— Може да дойдеш в Мейн и аз ще те науча. Джени се обърна към него, а кафявите ѝ очи потърсиха неговите:

— Аз съм само на четиринадесет.

Той се пресегна и погали нежно къдравата ѝ коса. След това дръпна ръката си и каза.

— Знаем. Няма проблем.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Всички го правят

Дори и аз си признавам, че веднъж в пети клас си откраднах един „Кит Кат“. Беше заради една игра, но все още сънувам кошмари. Няма да ме видите да крада чанта на „Прада“ или бельо от „Армани“, но някои момичета няма спирачки.

Хванаха Уинона Райдър в бутик в Лос Анджелис да краде някакви готини дрешки. Тя пък се измъкна с номера, че било проучване за някакъв филм. Как пък не. А сега и Б. Тя беше толкова добра в задигането на пижамата, че не я хванаха.

Разбира се, това, което са откраднали, е супер важно. Нямахте да е готино, ако ги бяха хванали да крадат тиксо от „Ейс Хардуеър“ или тоалетна хартия от Си Ви Ес. И все пак — кашмирена пижама? Това си е висша класа. Това си е направо психарско! Нищо чудно после да видим Б да краде ягуари и мерцедеси!

Наблюдения

Б носи опакован подарък в къщата на Н. Н го няма, така че тя го оставя на прислужницата. Д си тръгва от къщата на В и върви пеша чак до Горен Уест Сайд. Ей, това е голяма разходка. Сигурно е имал нужда от разпускане. С си гризе ноктите, докато четете списание на ъгъла на 93-та и Мадисън Авеню. Сигурно се опитва да разбере Д. Дж си тръгва от къщата на Н с неслизаща от лицето усмивка. Любовта е бляскаво нещо! Внимавай, той не е от породата, на която можеш да разчиташ, камо ли да се влюбиш!

За тези, които не знаят... Уаспойд: *съществително име*. Това е елитна версия на Уейстоид — наркоман. Той носи кашмирени

пуловери, много, ама много обича да пуши трева; не обича да се обвързва. Но може би *Н* ще ни изненада.

Вашите писма:

В: Скъпа *И*,

Какво ще кажеш за момчетата, които ходят с по-малки момичета?

Снийки

О: Скъпа Снийки,

Това наистина зависи от обстоятелствата и разликата в годините. Например, ако си последна година в колежа и излизаш с второкурсничка от гимназията, имаш малък проблем в стил Уди Алън. Ако си последна година в училище и излизаш с първокурсник-колежанин, няма проблеми. Малко е пресилено, ако той е пред завършване на гимназия, а ти си първокурсничка, но пък може и да стане, защото ние момичетата узряваме по-бързо.

И

В: Скъпа *И*,

Почти съм убедена, че видях *Б* да краде бутилка шампоан „Аведа“ от „Зитомер“. Така де, не е като да няма пари и ако има някакви истински приятели, те трябва да ѝ помогнат.

Шпионката

О: Скъпа Шпионке,

Благодаря за съвета, но истината е, че в момента *Б* има доста по-голям проблем от кражбите. Виждала ли си тоя пич, дето ще ѝ става доведен баща?

И

Наградите на филмовия фестивал на „Констънс Билард“

В, *Б* и *С* влязоха в надпреварата. *В* с новия си поглед върху „Война и мир“, *Б* с нов прочит на първите десет минути от „Закуска в

Тифани“ и С с нейното... нещо. Конкуренцията е жестока. В и Б, смятат, че наградата им е вързана в кърпа. С смята, че няма шанс, а аз приемам облози!

Знаете, че ме обичате
И

Б И В НЯМАТ ТЪРПЕНИЕ ДА ЗАВЪРШАТ

— Къде ще се проведе?

— Колко гости са поканили?

— Колко шаферки ще има?

— Какво ще облечеш?

— На колко етажа е тортата?

— Баща ти поканен ли е?

Блеър задържа дъха си. Беше в обедна почивка и чакаше на опашка с Кати и Изабел в столовата на „Констънс Билард“. Тя дори не беше гладна, вече не. Кати бе започнала целия дразнещ разпит, след като спомена, че е видяла страхотна ретробулченска рокля от 60-те в списание „Вог“, което си е купила от магазин за втора ръка. Роклята била гарнирана с малки кристални маргаритки, кадифен ръб и голяма кадифена фльонга на гърба. Тогава Изабел запита Блеър дали майка ѝ ще бъде с традиционна бяла рокля, или ще е с нещо различно. И сега Блеър беше заобиколена от любопитни момичета, които я засипваха с въпроси относно сватбата ѝ. С отвращение тя разбра, че не само съученичките от последната година, но и много други искат да узнаят всичко до най-малкият детайл. Например Беки Дорман и дразнещите ѝ подражателки буквално я теглеха за черния кашмирен пуловер, за да се докопат до най-новите клюки по сватбата. Дори няколко по-смели деветокласнички се навъртаха наоколо, с надежда, че ще подочуят нещо, за да се хвалят на приятелките си.

— Наистина не е толкова специално — каза нетърпеливо Блеър.
— Нали знаете, че не ѝ е за първи път.

— Кой са шаферките? — попита Беки Дорман.

— Аз, Кати, Изабел... — започна тя и хлъзна подноса си по плота, за да си вземе кисело мляко с вкус на кафе. — Серена и лелите ми — завърши набързо.

На рафта на нивото на очите ѝ, в малка бяла чинийка се мъдреха шоколадови кексчета с глазура. Тя взе едно, огледа го да няма дефект и

го постави на подноса си. Така, дори да реши да го изяде, можеше винаги да го повърне.

Не че беше много, но поне *дотогава* можеше да контролира живота си.

— Серена? — попита Беки Дорман и погледна към компанията си. — Наистина ли?

— Да. Наистина — рязко отговори Блеър.

Ако не беше председател на борда на „Констънс Билард“ по обществени прояви, председател на клуба по френски и председател на всички текущи младежки прояви, тя щеше да каже на Беки да си го... Но Блеър беше модел за подражание, трябваше да поддържа репутацията си.

Тя хвърли няколко спаначени листа в чинията и ги поля с дресинг от синьо сирене, след това взе подноса си и се запъти към столовата. Момичетата от първи до осми клас вече бяха яли, така че столовата беше пълна с униформени момичета от горните класове, които клюкареха и си играеха с храната.

— Чух, че Блеър ще си прави липосукция преди сватбата, за да е сигурна, че изглежда добре във „Вог“ — прошушна една първокурсничка на приятелките си.

— Мислех, че вече си е направила — каза друга. — Не е ли това причината тя винаги да е с черни чорапогащници? Да прикрие белезите?

— Аз пък чух, че Нейт ѝ изневерява, но тя няма да скъса с него преди сватбата и снимките им във „Вог“ — каза Беки Дорман, като се присъедини към другите. — Не е ли типично?

В това време Серена ван дер Удсен седеше на масата, която обикновено споделяха с Блеър, и четеше книга. Беше прибрала косата си на кок и беше облякла черен шпиц пуловер на голо. Седнала с кръстосани крака, тя изглеждаше много стилно в униформената си кафява пола. По-точно приличаше на модел на „Бърбъри“ или „Миу Миу“.

Всъщност изглеждаше по-добре от модел, понеже не се *стараеше*: тя просто беше страхотна.

Блеър се обърна и се запъти към маса край прозорците. Това че майка ѝ беше помолила Серена да стане шаферка, не значеше, че трябва да си говори с нея.

Като по-малки двете се къпеха заедно, ходеха си на гости с преспиване всеки уикенд и се упражняваха в целувки с възглавници, шегуваха се по телефона с глуповатия си учител по биология от седми клас и прекарваха цяла нощ в хилене. Серена беше човекът, който подкрепи Блеър в края на осми клас, когато за първи път ѝ дойде цикълът и беше ужасена от тампоните. Заедно се напиха за първи път и заедно обичаха Нейт, като брат, или поне в началото.

Но преди две години Серена замина за пансион. Тя прекарваше целите си ваканции в Европа, като само от време на време се сецаше да прати на Блеър по някоя кратка телеграма. Най-тежкият момент за Блеър беше, когато баща ѝ обяви, че е гей и с майка ѝ се разведоха — тогава до нея нямаше никой.

А имаше и още един дребен проблем. Това, че Серена и Нейт бяха преспали заедно, а Блеър и Нейт още не.

Така че, когато Серена се завърна, Блеър реши да ѝ го върне, като я игнорира и помоли всичките им приятели да направят същото. По този начин тя превърна Серена в нещо като социален прокажен.

Блеър се настани на стола и започна гневно да човърка из салатата си. Предният ден, след като се измъкна от „Барнис“, седна на една пейка, за да изчака Серена да изчезне от погледа ѝ. Когато най-накрая беше успяла да се прибере, майка ѝ я информира, че е закрила банковата ѝ сметка и е отворила съвместна сметка със Сайръс. Това значеше, че новата кредитна карта на Блеър щеше да пристигне по пощата след ден-два и обясняваше защо старата карта беше отхвърлена. Благодаря, че ми каза, майко.

Блеър намери в килера си хубава кутия, в която да сложи пижамата, опакова я в красива сребриста хартия и я уви с черна панделка. Чак тогава занесе подаръка в къщата на Нейт. Обаче предната вечер той не се обади да ѝ благодари. Ама какъв му е проблемът?

От другата страна на масата седнаха Кати и Изабел.

— Защо просто не кажеш на майка си, че не искаш Серена да бъде шаферка? — попита Изабел. Тя нави косата си на руло и я закрепил на главата, след което отпи от обезмасленото си мляко. — Сигурна съм, че ще те послуша.

— Просто трябва да ѝ кажеш, че със Серена вече не сте приятелки — допълни Кати и извади къдрав рус косъм от чая си. Тази

нейна коса беше навсякъде.

Блеър хвърли един поглед към Серена. Беше наясно, че майките им са обсъдили проблема с шаферките и Серена е уведомена, че ще една от тях. Колкото и примамливо да звучеше, нямаше как да помоли майка си да откаже поканата. Това щеше да е просташко. А Блеър не искаше да дава поводи на Серена да се оплаква, в случай че тя я беше видяла да краде пижамата. Така де, Серена щеше да компрометира името на Блеър из целия Горен Ийст Сайд.

— Твърде късно е, а и не ме притеснява чак толкова. Тя просто ще върви до нас в църквата, облечена в подобна рокля, това е. Не е нужно да се виждаме и да си говорим — каза Блеър и вдигна рамене.

Това не беше съвсем така. Майката на Блеър планираше нещо като обяд и разкрасителен ден за всички шаферки, но на Блеър ѝ беше по-лесно да се прави, че това няма да се случи.

— Е, какви са роклите? Избрахте ли нещо с майка ти? — попита Кати и заръфа едно кексче. — Моля те, кажи, че няма да ни карате да носим нещо тясно. Обещах си, че ще сваля пет килограма до Коледа, а виж ме как го ям това!

Блеър извърна очи и разбърка киселото си мляко:

— На кого му пука какво ще носим?

И двете момичета я изгледаха странно. Не можеха да повярват, че Блеър казва това. Разбира се, че на всички *им пукаше*.

Когато момиче като Блеър каже нещо такова, знаеш, че нещо не е наред.

Но Блеър си хапваше от киселото мляко и ги игнорира. Какъв им беше проблемът на всички? Не можеха ли да я оставят намира с тази тъпа сватба?

— Аз не съм много гладна — каза изведнъж тя и се изправи. — Ще ходя да пусна няколко мейла.

Кати посочи шоколадовото кексче на подноса на Блеър и попита:

— Няма ли да го ядеш?

В отговор Блеър поклати глава.

Кати го взе и го постави на подноса на Изабел:

— Ще си го разделим.

— Ако го искаш, вземи го — викна Изабел и върна кексчето на подноса на Кати.

Блеър взе своя и забърза да се отдалечи. Нямахме търпение най-накрая да завърши.

Джени забеляза Серена в секундата, в която влезе в столовата с чая и банана си в ръка. Серена седеше на маса и четеше сама. Джени отиде при нея.

— Имаш ли нещо против да седна при теб?

— Не, разбира се — отговори Серена и затвори книгата, която беше зачала, „Страданията на младия Вертер“ от Гьоте. Джени не я беше чувала.

— Брат ти ми я препоръча, но честно казано не знам как чете тази помия. Страшно е скучна — оправда се Серена, когато видя, че Джени се загледа в книгата. А всъщност Дан само беше споменал, че я е чел, не я беше препоръчал. Тази книга беше за някакъв тип, който бе вманиачен по някакво момиче. Тя беше неговата муза и всичките му мисли бяха насочени към нея. Малко беше страшна.

— О, трябва да видиш стихотворенията, които пише — засмя се Джени.

Серена се намръщи. *Искаше* ѝ се да види някои стихотворения, имайки предвид, че част от тях са за нея. Затвори книгата и каза:

— Обещавах ли да не ме издадеш, ако не я прочета до края?

— Няма да кажа на никого, ако обещаеш да не му кажеш, че мисля поезията му за скучна — отвърна Джени.

— Обещавам — съгласи се Серена.

Джени хвърли един поглед под масата. Както обикновено, Серена носеше кафявата пола, част от униформата на седмокласник-тъпак, само дето тя изглеждаше превъзходно в нея. Тя винаги изглеждаше добре.

— Знаеш ли, че си единствената, която още носи кафявата униформа?

— Мисля, че е готина — вдигна рамене Серена. — Морскосиньото е скучно. Ако сложиш сивата пък, ти се приисква никога повече да не обличаш сиво, а аз много обичам сиво.

Джени беше облечена в сивата униформа:

— Предполагам, че си права, имам едни сиви панталони, които никога не нося. Това ще да е причината. — Тя прочисти гърлото си и

се замисли за причината, поради която беше там, да говори със Серена за Нейт.

— Хей, извинявай за вчера, съвсем забравих.

— Няма проблем, оказа се, че аз прекарах страхотно с... — започна Джени.

— Здравейте — каза Ванеса Абрамс, която се приближи до тяхната маса. Беше обула черен чорапогащник с идеята да прикрие костеливите и колене. — Какво ново?

— Здравсти, извинявай за вчера — каза Серена.

— Няма проблем — вдигна рамене Ванеса. — Малко ми писна да ги гледам тези филми отново и отново — допълни и тя и си помисли: „Особено твоя, толкова е добър“.

— Вземи си стол — кимна Серена.

Джени изгледа Ванеса гневно, защото искаше Серена само за себе си.

— За съжаление не мога. Хм, Джени трябва да се захващаме с проявяването на лентите за този брой на „Ранкор“. Има около двадесет, а тъмната стаичка е свободна сега. Мислиш ли, че ще можеш да ми помогнеш веднага?

Джени хвърли един поглед на Серена, която стана и каза:

— Така или иначе, трябва да тръгвам. Трябва да се срещна с г-ца Глос да си говорим за колежа. Супер забавно.

— Аз сега се връщам от там. Внимавай, пак й тече носа.

Г-ца Глос беше с жълтеникава кожа и често й течеше кръв от носа. Всички момичета бяха убедени, че е болна от някаква заразна болест. Така че, ако тя ти подаде нещо, например каталог с колежи, трябва да носиш ръкавици. Това или много гореща вода веднага след като си тръгнеш.

— Супер, хайде до после — изсмя се Серена.

Ванеса седна и изчака Джени да изяде банана си.

Джени хапна последната хапка и загърна обелката в салфетка.

— Готова ли си?

— Всъщност не мога да дойда. Имам да принтирам доклад по история за следващия час. Извинявай — оправда се Джени.

Ванеса се нацупи:

— Хубаво, но ми кажи, когато си свободна. Наистина имам нужда от помощ.

— Става, ще ти кажа. А, мислиш ли, че отсега нататък ще можеш да ме наричаш Дженифър, повече ми харесва.

— Окей, Дженифър — изуми се Ванеса.

— Благодаря — каза Джени и забърза към компютърната зала. Може би там я чакаше мейл от Нейт!

Ванеса се загледа след нея и се зачуди кога Джени беше успяла да се превърне в кучка. Тя смяташе, че ако се навърта покрай нея, ще е по-близо до Дан, но само се ядосваше. Джени беше просто поредното странно момиче от шестстотинте други в „Констънс Билард“ — повърхностна и надута.

Ванеса също нямаше търпение да завърши.

AMOR OMNIA VINCIT

ТЕКУЩО СЪОБЩЕНИЕ

От: bwaldorf@constancebillard.edu

До: narchibald@St.Judes.edu

Bwaldorf: Здравсти, Нейти.

Bwaldorf: Ще полудея тук. Всички искат да говорят за сватбата, все едно ми пука.

Bwaldorf: Нейт, знам, че си там. Ще ме чакаш ли след френския или...?

Bwaldorf: Получи ли ми подаръка вчера?

Bwaldorf: Ехоооооооо??????

Bwaldorf: Добре.

ТЕКУЩО СЪОБЩЕНИЕ

От: narchibald@St.Judes.edu

До: jhumphrv@constancebillard.edu

Narchibald: Хей, Дженифър.

Jhumphry: Хей.

Narchibald: Искаш ли да се видим в парка след училище?

Jhumphry: Ами, добре, какво ще правим?

Narchibald: Не знам, какво ти се прави?

Jhumphry: Не знам, там ли ще са приятелите ти?

Narchibald: Не, само аз. Още ли искаш да дойдеш?

Jhumphry: Определено, може да те чакам пред твойто училище.

Narchibald: Чакай ме пред музея.

Jhumphry: Ок, до тогава.

Джени се изключи и се почувства по-готина от всякога. Тя все още си беше деветокласничка, но се казваше Дженифър, а след училище имаше среща с Нейт, най-готиното момче в целия град. Щеше да се наложи да пропусне работата с Ванеса по списанието, но си заслужаваше напълно. Ако беше на мястото на брат си, щеше да напише любовно стихотворение на тема колко прекрасен е Нейт и колко е извратена съдбата, та да събере две абсолютно различни души. Обаче Джени беше по-голям оптимист и се задоволи само с изписването на „г-жа Дженифър Арчибалд“ с най-прекрасния шрифт на гърба на пътечката за мишката.

Не се смейте, така постъпват влюбените деветокласнички.

На другия край на града, в Ривърсайд, Дан, братът на Джени пишеше мейл на Серена с последното си стихотворение, „Последният път, когато умрях“:

*Въжето ти падна на шията ми и аз скочих.
Устните ти ме целуваха, докато падах и още падам.*

— Хайде, откачалко — извика приятелят му Зийк Фрийдман от вратата на компютърната зала. — Закъсняваме за латински.

„*Ато ergo sum*“, помисли си Дан. Обичам, следователно съществувам.

— Зает съм — каза той и напечата адреса на Серена в „Констънс“.

— Добре, но аз не искам да ме задържат след училище. Какво ще кажеш да поиграем в парка после? — попита Зийк на тръгване.

— Става, ще се видим там — отговори разсеяно Дан, докато се опитваше да измисли кратко съобщение, което да върви със стихотворението.

Скъпа Серена,

Този уикенд ще е велик. Уговорих си интервю за събота, а баща ми ще ми даде повечко пари. Нямам търпение.

Пращам ти едно стихотворение, което написах тази сутрин. Надявам се да ти хареса.

Ще съм на баскетболната площадка, ако искаш да се видим след училище.

С обич,
Дан

Amor omnia vincit! Любовта винаги всичко.

Д СЕ ПРЕВРЪЩА В ПРЕСЛЕДВАЧ

Джени стоеше на стълбите на музея и се опитваше да не се впечатлява много от един тип, който лежеше там с разкопчани панталони. А и тя беше почти убедена, че penisът му стърчи отстрани.

Когато живееш в града, привикваш към тези неща, което от своя страна не ги прави по-малко отвратителни.

Тя много искаше да се премести, но Нейт ѝ беше казал да го чака там, а тя не искаше да рискува да се разминат.

— Я се махай — викна мъжът с penisа на един турист.

На тротоара един продавач на хотдог говореше по мобилния си телефон и Джени се приближи към него с надежда да чуе, че той се обажда в полицията. Той, обаче, май говореше с майка си, защото непрекъснато повтаряше „добре!“.

Някой я пипна по рамото:

— Здравей, Дженифър.

— Хей — каза тя, като се обърна и видя Нейт. Ръцете ѝ подсъзнателно се издигнаха към лицето и тя прибра къдриците си зад ушите. — Радвам се, че си тук, защото този ме плаши.

— Аха, хайде да се махаме — каза той и сложи ръка през кръста ѝ.

При допира му цялата кръв се събра в главата ѝ:

— Окей, да вървим — промълви тя и се облегна на ръката му.

Нейт не спря да я прегръща по пътя за парка и Шийп Медоу. Намериха си слънчево местенце на тревата и седнаха един срещу друг с кръстосани крака, а коленете им се допираха. Всичко беше толкова хубаво, че на Джени ѝ беше трудно да вярва, че това не е сън. От всички момичета в целия град Нейт харесваше точно нея. Това беше невероятно.

— Надявам се, че нямаш нищо против, че приятелите ми ще дойдат след малко — каза Нейт и извади пликче с трева от джоба си.

— Не, нямам — каза тя и вдигна рамене, макар че беше леко разочарована. Наблюдаваше как взема листенцата и ги поръсва на

хартията, след което с отработени движения нави цигара, облиза я и залепи.

Той я предложи на Джени, но тя отказа:

— Не, благодаря.

Беше наясно, че е тъпо от нейна страна, но така или иначе не беше на себе си, когато бе толкова близко до него, така че не искаше съвсем да си изгуби ума.

— Нямаш грижи — каза той, прибра цигарата в пликчето и го завря обратно в джоба.

Джени издиша спокойно. Много ѝ се искаше да го опознае като Нейт, а не като дрогиран.

— И какво, през уикендите ходиш по колежи и други места? Решаваш къде ще учиш?

— Аха. Но също обмислям година или две почивка, за да плавам с баща ми. Може даже да опитам да вляза в отбора по ветроходство.

— Уау, това звучи страхотно — възхити се тя.

— Може да си почина за три години и да отидем в колеж заедно — каза той и взе ръката ѝ в своята. Тя имаше най-малките пръсти, които бе виждал.

Джени го погледна в очите и те се усмихнаха един на друг.

Той отпусна главата си на рамото ѝ и усети аромата ѝ на чисто.

— Ммм — промърмори Нейт. Не можеше да проумее защо се чувства толкова комфортно с нея. Обикновено преди срещи с Блеър трябваше да е напушен или да е дръннал няколко малки само за да изтърпи постоянните ѝ планове и подмятания за бъдещето. Когато беше с Дженифър, не му се налагаше дори да е надрусан.

„О, боже, той ще ме целуне“, помисли си Дженифър.

Тя затвори очи и усети тръпки по цялото си тяло. Главата на Нейт беше топла и той миришеше на борови иглички.

— Дженифър — измърмори сънливо Нейт, след това повдигна глава и разтърси златистата си коса. — Толкова е хубаво — очите му се разходиха по лицето ѝ и се спряха на устните ѝ.

Джени се изхихика, той определено щеше да я целуне.

— Йо, Арчибалд! Запази малко и за нас — извика някой.

Ау. Лошо подбран момент.

Нейт и Джени се обърнаха, за да видят как Антъни, Джереми и Чарли идваха към тях по тревата. Джереми носеше футболна топка,

Нейт се изправи и се отдалечи от нея.

— Хей, успяхте значи — поздрави той приятелите си.

— Здравейте, момчета — каза Джени и се изправи бавно, отърсвайки остатъците от трева по училищната си униформа. Щеше ѝ се да не бяха идвали.

— И к'во, ще ни навиеш ли една дебела трева, а? — попита Антъни и посочи към пликчето, което стърчеше от джоба на Нейт. Той от своя страна поклати глава и излъга:

— Не човече, не съм на себе си, но има една готова.

Извади пакетчето от джоба си и го хвърли към Антъни.

— Мерси, леле, как имах нужда от това. През последния час скапаният колежански съветник ме побърка — каза Антъни и се плъосна на тревата.

— Не ми говори — съгласи се Джереми.

Джени се почувства изоставена и започна да си гризе ноктите. Тя погледна към Нейт, но той беше взел топката от Джереми и беше твърде зает с дриблиране.

— Ааа, това е нищо, баща ми ме тормози за колежа от осми клас — каза Чарли. — Вече е говорил с ня'къв декан от правния факултет на Йеил, за да ги подготви за моето появяване. Хей, баща ми, по-полека!

— Хей, уговорката за „Браун“ за този уикенд остава, нали? — попита Джереми.

„Браун“ привлече вниманието на Джени. Брат ѝ и Серена също отиваха там този уикенд.

— Определено да — отговори Нейт.

Той подаде топката на Джени и тя леко я ритна обратно, като му се усмихна, за да го уверени, че няма нищо против, че приятелите му се бяха появили, или че говореха само за колежа, докато тя беше едва в девети клас. Беше ѝ приятно да знае, че Нейт не беше надрусан, когато сподели с нея, че смята да си вземе една година почивка преди колежа. Така тя знаеше нещо за него, което приятелите му не знаеха.

— Хайде да играем — викна Нейт.

На Джени ѝ се прииска все пак да я беше целунал, въпреки появата на приятелите му.

Дан седна на една пейка и зачака Зийк и Серена. Така де, Зийк със сигурност щеше да дойде. Ако пък Серена се появеше, Дан щеше да го накара да се разкара и да ги остави насаме.

Нали затова са приятелите.

Той извади една цигара от кутията си и я завря в устата. Ръцете му трепереха, отчасти поради факта, че беше изпил шест чаши кафе от обяд и отчасти заради възможността да види Серена отново, особено ако беше прочела стихотворението му. Извади тетрадката си от джоба и се загледа в последните му редове, без да ги вижда. Серена всеки момент щеше да се появи, да го прегърне и целуне, дори да заплаче, понеже е постъпила толкова лошо, че не се е появила в събота. И щеше да му повтаря отново и отново колко много е харесала стихотворението му и че го обича.

А може би не.

Той си дръпна от цигарата толкова силно, че за малко да си изкашля белия дроб. Обаче си запали нова от старата. Беше решил да пуши цигара от цигара, докато тя не се появи. Можеше и да умре, докато тя дойде, но поне щяха да са заедно.

Пушейки, той се загледа в поляната. Дребничко момиче с големи цици и къдрава кафява коса играеше футбол с четири момчета, които той бегло познаваше. Това беше сестричката му Джени. Откога тя се размотаваше в парка с тези скучни богати тъпанари от Горен Ийст Сайд? Дали перверзният Чък също беше там? Усещайки се като закрилник, той тръгна да се изправя, но се насили да седне обратно. Джени изглежда се забавляваше и доколкото Дан можеше да види, Чък не беше там. Ако искаше да се превърне в гадния по-голям брат, можеше да отиде и да развали всичко, или пък да си седи кротко и да я остави. И все пак можеше просто да седи и да я наблюдава от там, където беше. В крайна сметка Джени трябваше да се запознава и с нови хора, особено сега, когато той се срещаше със Серена и нямаше толкова време за нея.

Така де, срещаша се, ако тя изобщо се появеше.

— Хей, май е най-добре аз да се прибирам, а? — каза Джени и ритна топката към Нейт.

— Окей, до скоро тогава — каза той, прегърна я и я целуна по бузата.

Джени за малко да се претърколи.

— Чао — почти изписка тя и махна към другите момчета. След това се обърна и се запъти към западната част на парка, преди да се е напишкала в гащите. Нямахше търпение отново да види Нейт, но насаме.

— Пич, какво казва Блеър за новата ти приятелка? — попита Антъни, когато Джени се беше отдалечила, след това запали нов джойнт, дръпна и предаде на Джереми.

— Тя не ми е гадже, бе. Тя е просто готино хлапе, на което се натъкнах. Харесвам я — обясни Нейт.

— И аз я харесвам, ама на Блеър няма да ѝ хареса, че прекарваш време с някаква деветокласничка вместо с нея, нали? — каза Джереми и подаде цигарата на Нейт.

Нейт я взе и си дръпна силно:

— Не е нужно тя да знае. Не е голяма работа. Не че ще зарежа Блеър заради Дженифър — изръмжа той заради дима.

— Така е, не е кой знае какво — съгласи се Чарли и взе джойнта.

Нейт гледаше как цигарата гори и знаеше, че ги лъже. Цялата тази история си беше голяма работа, но все още не беше сигурен накъде ще задуха вятърът.

Трябваше да си много внимателен, когато ставаше дума за Блеър. Нейт беше наясно на какво е способна и то хич не беше красиво.

— Извинявай, че закъснях, смотаняко — каза Зийк и хвърли баскетболната топка към главата на Дан. — Хайде да играем.

Дан вдигна глава от тетрадката, където беше започнал ново стихотворение, „Счупени крака“.

*Нацепени дърва, спукани гуми, счупени стъкла,
съдбата размахва несправедливо брадвата. Разруха.*

Беше за желанието да си някъде с някого и за невъзможността това да е реалност. Явно беше, че Серена е задържана някъде, където

не ѝ се стои и си мисли за Дан и как иска да е с него. Можеше да е някъде в метрото, между две спирки, а Дан трябваше да чака в парка със Зийк.

— Хей, мерси, че се появи най-накрая — каза той, пъкна тетрадката си в чантата и се изправи.

— Майната ти, знаеш, че имах урок по математика — каза Зийк, дриблирайки с топката.

Двамата тръгнаха към игрището, а Дан продължи да го дразни:

— Трябва да се стараеш повече по математика, за да не ти се налага учител.

— А ти си го начукай, защото си скучен — не остана дължен Зийк.

— Това пък какво трябва да значи? — попита Дан, остави чантата си на земята и си съблече палтото.

Зийк се въртеше наоколо с топката. Той беше леко пълен, а бедрата му бяха закръглени като на момиче, но пък беше най-добрият баскетболист в „Ривърсайд“. Иди го разбери.

— Напоследък си все зает и в лошо настроение. Ставаш все по-скучен.

Дан само вдигна рамене и се впусна в борба за топката:

— Какво да ти обяснявам. Имам си приятелка.

Когато успя да вземе топката, той тръгна към единия край на игрището и стреля, но изпусна коша с цели тридесет сантиметра.

— Много добре, скапаняк — затича се Зийк и хвана отскочилата топка. — Гадже? Кой, Ванеса? — попита, дриблирайки на място, а шкембето му се движеше странно под тениската.

Дан поклати глава:

— Не я познаваш, името ѝ е Серена. Този уикенд ще ходим на интервю за колеж заедно.

— Уоу — отреагира Зийк не особено въодушевено и се запъти с дрибъл към другия кош.

Дан само го проследи как направи страхотен изстрел и след това се върна в центъра на игрището.

— И какво, доста е сериозно, а? — попита Зийк и му подаде топката.

Дан я хвана, но не мръдна от мястото си. Не беше сигурен как да отговори на този въпрос. За него си беше доста сериозно, но дали

Серена разказваше на приятелите си за него, за Дан, новото ѝ гадже? Дали и тя си мечтаеше за уикенда им заедно?

Не точно.

Точно в този момент Серена беше на зъболекарския стол и ѝ правеха пломба. Беше гладна и се ядосваше, че не може да хапне нищо, преди да я отпусне упойката.

Слабо поетично.

Тя беше прочела стихотворението на Дан и не беше сигурна как да постъпи. Не че не беше свикнала да ѝ обръщат внимание, но не и такава. Дан започваше да е навсякъде и това я изнервяше и отчуждаваше.

Б ПОЛУЧАВА НОВ БРАТ

— Какви въпроси си подготвила? — попита г-ца Глос. Беше сряда следобед и тя подготвяше Блеър за интервюто ѝ в Йеил в събота. — Трябва да им покажеш, че се интересуваш от неща, които са обичайни за тях, а не просто, че отиваш, защото родителите ти са учили там.

Блеър кимна нетърпеливо. За каква я смяташе г-ца Глос, за тъпачка ли?

Г-ца Глос махна въображаемо конче от панталона си. Тялото ѝ беше набито, като на мъж, но Блеър забеляза, че краката ѝ са доста дълги за петдесетгодишна съветничка.

— Ще ги попитам за възможността да пътувам във Франция още през първата година. Също така за спортните площадки и за общежитието им, а и за възможността да вляза в училищния парламент. А и за възможностите за работа — допълни Блеър и си направи бележка в палма.

— Добро момиче, това ще им покаже, че си точно за тях, че си заинтересована — г-ца Глос затвори папката и я прибра в едно чекмедже. — Ще се справиш чудесно, готова си.

Блеър се изправи. Знаеше, че е готова, та нали цял живот се беше приготвяла за това.

— Благодаря, г-це Глос, ако всичко мине добре, мога да си подам документите по-рано, нали? Така няма да ми се наложи да гледам други училища?

— Няма да ти навреди да се огледаш и за други. Може да откриеш място, което ти харесва повече — допълни г-ца Глос и подсуши носа си с „Клинекс“. — Но не виждам причина да не те вземат в Йеил.

Блеър се усмихна:

— Чудесно — каза и удовлетворена затвори вратата след себе си.

* * *

Когато Блеър се прибра в пентхауса на 72-ра улица, веднага разбра, че нещо не е наред, че нещо е различно. Преддверието беше осеяно с куфари и кашони. На огромния телевизор в библиотеката беше пуснат TRL, по дървените подове се чуваше драцене от кучешки нокти, а и имаше каишка, която висеше на вратата.

Блеър влезе и пусна раницата на земята във фоайето. Поздрави я огромен кафяв боксер, който се домъкна и се завря между краката ѝ.

— Хей, разкарай се — каза тя и го цапна през муцуната. — Мамо — викна Блеър надолу по коридора.

Врата към спалнята на майка ѝ се отвори и оттам излезе Сайръс, облечен в любимия си червен сатенен пенъоар. Изглеждаше отпуснат:

— Здравей, Блеър! — каза той и тръгна да ѝ дава мечешка прегръдка. — Майка ти е в джакузито, но вече се нанесох официално, а също и Арън, и Муки.

— Муки? — облеци се Блеър и отстъпи крачка назад. Не ѝ се стоеше толкова близо до Сайръс, когато бе възможно да няма нищо под робата си.

— Да, кучето на Арън. Страшен лентяй е, ха-ха-ха-ха. Муки лентяя — каза Сайръс и защрака с пръсти, обсипани в злато. — Майката на Арън често е на път и му е скучно в онази огромна къща в Скарсдейл съвсем сам. Така че реши да се пренесе тук с нас, а и майка ти каза, че колкото повече сме, толкова по-забавно ще бъде.

Блеър просто стърчеше там и не можеше да повярва на ушите си. Кучето, Муки, отиде зад нея и подуши дупето ѝ.

— Муки, не! — засмя се Сайръс. — Ела с мен и ми помогни да запознаем Арън и Блеър, хайде. — Той хвана кучето за нашияника и го поведе към библиотеката.

Блеър усети, че трябва да ги последва, но просто стоеше на място и изживяваше шока.

Само секунда по-късно от вратата на библиотеката се подаде една къдрава глава. Тя принадлежеше на момче на възрастта на Блеър с огромни кафяви очи, бледа кожа и червени устни, извити в усмивка.

— Здравсти, аз съм Арън — каза момчето и зашляпа към нея с работническите си ботуши, за да ѝ подаде ръка. Тениската му беше

изпокъсана и върху нея се виждаше поизбледняла снимка на Боб Марли. Над широките му панталони се подаваше ластикът на боксерите му.

Ууу.

Блеър го докосна възможно най-бегло и се отдръпна.

— Е, предполагам, че от днес ще сме съквартиранти? — каза Арън с усмивка.

Силно „ууу“.

— Надявам се да нямаш нищо против, но затворих котката ти в гардероба, защото беше шашната от Муки. Трябваше да видиш опашката ѝ, стана голяма. — Той се разсмя, а къдрите му се разтресоха.

— Трябва да си напиша домашното — каза тя и го изгледа гневно, след което влезе в стаята си и тръшна врата под носа му.

Когато най-накрая се озова сама вътре, тя прегърна котката и се тръшна на леглото. Кити Минки се сгуши на пуловера ѝ.

— Всичко е наред, мила — измърмори Блеър и я гушна още поздравно. Тя затвори очи, зарови глава в меката козина и замечта светът просто да изчезне.

Стоеше неподвижно и със затворени очи. Ако останеше така достатъчно дълго, може би всички щяха да забравят за нея и нямаше да ѝ се налага да е Блеър Уолдорф и да живее този непоносим и глупав живот. Можеше да се превърне в някой друг и все пак да отиде в Йеил. А Нейт щеше да я намери след години търсене. Щеше да стане като по старите черно-бели филми, където героинята страда от амнезия и започва изцяло нов живот и се влюбва в друг мъж, но този, в който преди е била влюбена не се отказва да я търси, намира я и я моли да се омъжи за него, въпреки че тя не може да си спомни името му. Но тогава, когато той ѝ дава негов стар шал, изпълнен със стари аромати, спомените ѝ се връщат и тя му казва „да“, и те заживяват щастливо заедно. Финалните надписи минаха в съзнанието ѝ под звуците на виола.

Тя винаги можеше да се усамоти с филмите в главата си, когато всичко друго се провалеше. Обаче май беше най-добре да не казва за това в Йеил. Можеха да я сметнат за луда.

Накрая Блеър пусна Кити Минки и се изправи. Тя грабна дистанционното и скоро по екрана потекоха началните кадри от

„Закуска в Тифани“, а Одри Хепбърн, все още с роклята от предната нощ, започна да похапва кроасани. Точно с този филм Блеър се записа във филмовия фестивал на „Констънс Билард“. Одри яде кроасани пред витрината на Тифани и се възхищава на диамантите под съпровод на „Ученикът на Магьосника“. А после на старата песен на Дюран Дюран *Girls on Film*, както и други песни. Блеър виждаше различни неща в сцената при различните аранжimenti. Тя никога не ѝ омръзваше. Дано и журито следващия понеделник усетеше това.

Някой почука на вратата и тя се извърна, за да види на кой му стига смелост да я безпокои. Вратата се отвори и видя Арън. Муки се промъкна между краката му и също влезе в стаята. Кити Минки се изстреля в гардероба.

— Муки, не! — кресна Арън и го сграбчи за каишката. — Извинявай — погледна той извинително Блеър. После изтика Муки навън и каза:

— Лошо.

Блеър просто стоеше с лице, подпряно на ръцете си и го наблюдаваше с нарастваща омраза.

— Какво ще кажеш за по една бира? — предложи Арън.

Блеър не отговори. Мразеше бира.

Арън разходи поглед из стаята и се спря на екрана на телевизора:

— Хей, откъде изкопа това старо нещо?

Блеър грабна дистанционното и изключи телевизора. Нямаше начин да остави Арън да обижда филма ѝ. Не беше ли навредил вече достатъчно?

— Знам, че не ти е много приятно, че всички изведнъж се нанесохме, а и за сватбата, та си помислих, че може да искаш да поговорим или нещо такова. Така де да знаеш, че съм насреща — продължи той.

Тя не свали поглед от него, като се надяваше, че така ще го разкара.

Арън прочисти гърлото си:

— Поседях малко с брат ти Тайлър, гледахме телевизия и пихме бира, така де аз пих бира, а той кола. Той изглежда няма проблем с всичко, което става. Готино хлапе е.

Блеър примигна. Ама този тип да не смяташе, че разговарят?

— Окей. Тази вечер всички излизаме на вечеря. Аз съм вегетарианец, така че ще идем на някое подобно място. Надявам се, че това е окей? — Той отстъпи назад с надежда, че Блеър ще отговори нещо, но когато тя не реагира, само се усмихна и затвори вратата след себе си.

Тя се претърколи на другата страна и гушна една възглавница. Разбира се, че е вегетарианец, толкова е типично. Прииска ѝ се да има под ръка малко сурово месо, за да му го запрати в лицето.

Какво? Да не би всички да очакват от нея да се хвърли в обятията на новия си хипи-доведен брат и да го приветства в семейството, понеже живее там, пие си бира все едно е господар и се държи добре с малкия ѝ брат? Е, няма как да стане, Поне щеше да се отърве от това през уикенда, а и доста скоро щеше да се махне от тази лудница. Може би, ако сподели с Нейт, какво се е случило, той ще я съжали и ще се съгласи да дойде с нея в Ню Хейвън.

Тя се пресегна за телефона и набра номера му.

— Йо! — Нейт вдигна на петото позвъняване, звучеше надрусан.

— Здравсти, аз съм — каза тя, а гласът ѝ трепереше. Изведнъж почувства, че май ще се заплаче.

— Здравсти.

Тя легна по гръб и се загледа в тавана. Кити Минки подаде глава от гардероба, а очите ѝ блестяха в жълто.

— Ами, чудех се дали пък не си променил решението си и не искаш да дойдеш до Йеил с мен... — гласът ѝ пресекна и май наистина щеше да заплаче.

— Тъъ, с момчетата сме много развълнувани за нашето малко пътешествие.

— Добре. Аз просто... цялата тази работа със сватбата... и сега... — заекна тя и по бузите ѝ се затърколиха сълзи.

— Хей, да не плачеш? — попита Нейт.

Още сълзи се затъркаляха от очите на Блеър, а Нейт звучеше така сякаш е на хиляди мили от нея. Тя пък беше твърде разстроена, за да му обяснява всичко. Той дори не ѝ беше благодарил за подаръка. *Какво по дяволите ставаше?*

— Трябва да вървя. Обади ми се утре, а? — подсмръкна Блеър.

— Ще — каза той, но на нея някак си ѝ беше ясно, че няма да го направи. Та той най-вероятно нямаше да помни, че са се чули днес,

твърде беше напушен.

— Чао — каза Блеър и затвори. Захвърли телефона и започна да драска с нокти по покривката на кревата. Кити Минки изскочи от гардероба право при нея.

— Всичко е наред, мила, всичко е наред — каза Блеър и я погали по главата, след което я вдигна и я постави на стомаха си.

Котето затвори очи и се отпусна доволно в меките гънки на пуловера на Блеър. Блеър от своя страна помечта да намери някой, който да я кара да се почувства така. Досега смяташе, че този някой е Нейт, но той се оказа същия разочароващ смотаняк като всички други в живота ѝ.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Семейни работи

Знам, че омразата е силна дума, но понеже сме тийнейджъри, няма проблем. От нас се очаква от време на време да мразим родителите си. Също така и всякакви роднини, като по-големи или малки братя, които ни дразнят, особено тези, които не са ни кръвни роднини и за които не сме молили.

Обаче, ако един от тези роднини, за които не сме молили, се окаже доста сладко момче с къдри, за което знам, че е страхотен китарист и най-големият сладур в целия свят, може пък да решите да сте мили. Невинно флиртуване с доведения брат не е гадно или незаконно. Даже си е забавно и удобно, ако живеете в една къща. Само мисъл! Макар да не личи, че *Б* е обмислила този вариант.

Вашите писма:

В: Скъпа Интригантке,

Чух, че *Б* станала страшна клептоманка. В детската крадяла гумичките и моливчетата с Барби на другарчетата си. А и не можели да я канят някъде с преспиване, за да не им изпокраде дрехите. Чух също, че откраднала часовник от „Тифани“.

Пийкабу

О: Скъпи, Пийкабу,

Б носи „Ролекс“ от втората година в гимназията, така че не съм сигурна за това. Но благодаря за намека.

И

В: Хей, Интригантке,
Почти съм сигурен, че видях *Н* да говори с деветокласничката
пред GАР на 86-та.

сова99

О: Скъпи, сова99,
И? В това няма нищо ново. Трябва да се старая повече.

И

Наблюдения

Н си купува екстра голям пакет с трева от неговото място на ъгъла на „Мадисън“ и 80-та. Може би се готви за пътуване. *Б* е с уголеменото си семейство в „Сакс“, пазаруват разни сватбени неща. Всъщност *Б* прекара по-голяма част от времето нацупена в дамското отделение. *С* отново се мотае в козметичния отдел на „Барнис“ и си гризе ноктите. *Д* на една пейка в парка пуши цигара от цигара. *Дж* пише името на *Н* на най-различни места из града с прекрасни калиграфски букви. Дори покривката на масата ми в „Джаксън Хоул“ беше изписана.

Какво трябва да носиш, когато отиваш до колежа

Кола.

Приятели. За предпочитане такива, дето не са психянали да влязат в колежа и няма да ти развалят настроението, ако решиш да пропуснеш интервюто, за да гледаш стари филми и да играеш алкохолни игри в хотелската стая.

Дрехи, с които нямаш против да преспиш или да забравиш в хотелската стая, която най-вероятно ще изпотрошиш.

Хубави дрехи за самото интервю. Не искаш да си твърде лъскав, обаче, защото може да създадеш комплекс за малоценност у изпитващия. Та повечето от тях не знаят разликата между „Барнис“ и „Уол-Март“.

Разни дреболии (бира в кенове, шоколадови бухти, чипс и т.н.).

Знаете, че ме обичате

Б СЕ МАХА

— Не мислиш ли, че е малко странно? — попита майката на Блеър и се завъртя на малката платформа в отдела за булчински рокли в „Сакс“ на Пето авеню, а полата ѝ описа кръг.

Блеър поклати глава. От самата гледка на напудрената ѝ майка, облечена в ниско изрязана бяла сатенена рокля ѝ се повръщаше и щеше да е най-добре скоро да се махнат оттам. Блеър трябваше да се подготви за интервюто си в Йеил на другия ден.

— Изглежда чудесно — излъга тя.

— Малко е срамно да нося бяло, искам да кажа, че вече имах своята бяла сватба — замисли се г-жа Уолдорф и се обърна към Блеър. — Ами ако ми я боядисат, сигурно ще изглежда чудесно в златистобежово или бледолилаво?

Блеър вдигна рамене и се размърда на неудобното кресло за двама:

— Нямам нищо против бялото — каза тя и се замисли, че боядисването ще отнеме време.

— Винаги можем да я боядисаме, след като е ушита. Да ви премеря ли за тази? — предложи продавачката. Дори тя почваше да става нетърпелива. Вече бяха пробвали седем рокли и три варианта на пола със сако. Ако г-жа Уолдорф искаше да има рокля след две седмици, щеше да ѝ се наложи да си размърда задника.

Майка ѝ спря да се върти и критично загледа в четирикрилното огледало.

— Мисля, че ми стои най-добре от всички останали, нали Блеър?

— Определено, мамо, прави те да изглеждаш слабичка — ентузиазирано закима с глава Блеър.

Майка ѝ се усмихна удовлетворена.

Ключът към сърцето на всяко момиче е да му кажеш, че изглежда слабичка. Момичетата биха убивали, за да са слабички.

— Ами добре, да я направим — каза тя и блесна от вълнение.

Продавачката започна да подгъва и мери разни неща, като си записваше в един тефтер, а Блеър се загледа в часовника ѝ. Беше три и половина, цялата тази скучна серия отнемаше *адски много време*.

— Харесахте ли нещо за шаферките? — викна майка ѝ.

— Още не — отвърна Блеър, макар да не беше и започвала да гледа. Майка ѝ искаше да намерят някаква рокля от изложените, която да се хареса на Блеър, и да я вземат за всички. Блеър обожаваше да пазарува, но някак точно сега ѝ липсваше ентузиазъм. Мразеше да се облича еднакво с другите. В крайна сметка, тя прекарваше по-голямата част от живота си в униформа.

— Видях една прекрасна рокля в „Барнис“. Мисля, че дизайнерът беше Клои. Беше с тънки презрамки в шоколадов цвят от коприна и камъни. Ниско изрязана отзад и доста изтънчена. Серена ще изглежда зашеметяващо в нея с дългите си крака и бледа кожа. Но не съм сигурна, май ще прави бедрата ти... издадени.

Блеър следеше отражението на майка си в огледалото в пълна тишина. Дали тя не твърдеше, че е дебела? По-дебела от Серена?

Изправи се и взе чантата си:

— Отивам си вкъщи. Нямам време да говоря за дрехи и в случай, че си забравила, утре ми е интервюто в Йеил. За мен то е малко по-важно.

Майка ѝ се обърна рязко и продавачката изпусна игленика:

— Това ми напомня, че когато Сайръс чу, че ще ходиш с влака, му дойде прекрасна идея — викна майка ѝ, необърнала внимание на нотката в гласа на Блеър.

Ооо.

Всяка идея на Сайръс можеше да е дяволска и Блеър извърна глава, подготвена за най-лошото.

— Всичко е уредено, Арън ще те закара. Той също иска да мине през Йеил и има кола на гараж в Лексингтън. Не е ли чудесно? — обясни майка ѝ набързо.

Блеър усети как сълзите напират. Не! Искаше да изкрещи: „Не е чудесно, мамо! Гадно е!“ Но нямаше да се разплаче в булчинския отдел на „Сакс“. Щеше да е повече от жалко.

— До после — каза тя рязко и се обърна да върви.

Майка ѝ се нацупи. Горката Блеър, помисли си, сигурно се притеснява за интервюто в Йеил.

Блеър извървя цялото разстояние до вкъщи като сдържаше гневните си сълзи. Тя даже си помисли да отиде в хотел „Пиер“ и да предприеме първите стъпки по изчезването си. Дори можеше да се обади на баща си и да го помоли да живее с него и приятеля му в техния замък в Париж. Щеше да се научи да отглежда грозде или каквото и да правеха там.

Но трябваше да завърши последната си година в „Констънс“, най-накрая да го направи с Нейт и да влезе в Йеил.

Щеше да ѝ се наложи да преглътне всичко.

Когато се качи до апартамента си, Муки се затича по коридора и се хвърли да ѝ оближе лицето, като въртеше задника си. Блеър изпусна чантата си и седна на пода, като остави кучето да ѝ се радва, а сълзите се стекоха по лицето ѝ. Дъхът му смърдеше на задник.

Тя определено беше в дупка.

Арън показа главата си от библиотеката:

— Здравсти, как я караш?

Той се приближи до нея и викна:

— Муки, не! Не бива да му позволяваш да прави така, ще се влюби в теб и ще започне да ти се натиска на краката и т.н.

Блеър подсмръкна и избърса носа с опакото на ръката си.

— Е, готова ли си да се забавляваш до Йеил утре? — попита Арън и ѝ подаде ръка да се изправи.

Тя го игнорира и си помисли колко отчаяно имаше нужда от питие.

— Нямам търпение да се разкарам оттук — каза нещастно.

— Ами, ако искаш, можем да тръгнем веднага. Ще е по-забавно, ако не трябва да ставаме рано, за да стигнеш навреме — предложи той и прибра къдрите си зад ушите.

Блеър не беше виждала никой друг да прави това.

— Веднага ли? — Тя хвана ръката му и се изправи несигурно. Не го беше планирала така. Но пък защо не? Двамата щяха да са на път през нощта и щеше да се наложи да отседнат някъде в хотел. Имаха кола и можеха да отидат навсякъде, навсякъде другаде, но не тук.

Веднъж в живота си щеше да е спонтанна.

— Добре, само трябва да си оправя багажа — каза тя.

— Става. И аз трябва. Ей, Тайлър? — викна той. Тайлър се показа от библиотеката по чорапи. Беше облечен в една от *неговите*

тениски и омазан в шоколад. — Съжалявам, но няма да мога да довърша епизодите на „Матрицата“ с теб. С Блеър отиваме на пътешествие.

— Няма проблем, сериите са тъпи — каза Тайлър.

Блеър избута брат си встрани и се запъти към спалнята си да се приготви. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. Може и да мразеше Арън, но беше толкова нетърпелива да се махне оттам, че нямаше против и да е с него. Стига да не се прави на големия брат или на природолюбител, или нещо подобно.

РАНДЕВУ НА ЦЕНТРАЛНАТА ГАРА

Когато Серена пристигна в бара на втория етаж на Централната гара, Дан беше вече там с цигара и джин-тоник в ръка. Изглеждаше притеснен.

— Здравей — каза Серена почти без дъх.

Тя винаги беше без дъх, защото винаги закъсняваше. На Дан му харесваше да си я представя как слиза от небесата, а това си беше дълъг полет.

— Готвачката ми даде няколко сандвича в случай, че огладнеем — каза тя.

Нейната готвачка! Та нали беше приказна принцеса, естествено е да има готвачка.

Дан разбърка леда в чашата си. Серена носеше син пуловер, който караше очите ѝ да изглеждат огромни и доста по-сини, отколкото ги беше виждал.

— Аз донесох бутилка вино и можем да си направим пикник — каза той.

Серена се намести на стола до него, а барманът постави на коктейлна салфетка пред нея лилава газирана напитка.

— Обожавам това място — каза тя и взе питието си.

Барманът знаеше какво ще пие тя. Колко е готино това, а?

Дан ѝ предложи цигара, сложи една в устата си и запали и двете. Изведнъж се почувства много вежлив.

Серена издиша към орнаментирания таван.

— Мисля, че в едно пътешествие най-много харесвам гарите, летищата и такситата.

Дан продължи да дърпа от цигарата си и само измънка, макар че не се съгласи:

— Аха.

Нямаше търпение да се *махнат оттам*. Само да останат насаме и той ще...

Да?

Не беше сигурен какво ще се случи, но знаеше, че нещо ще стане.

— Сигурна съм, че ще харесаш брат ми Ерик, той обича да философира. Но пък е страхотен купонджия.

Дан кимна и задърпа кафявите си къдри. Дано Ерик да си купонясва със съквартирантите, докато те са там, така Серена ще е само за Дан.

Разписанието мигаше, докато сменяха информацията, едни влакове пристигаха, други заминаваха. Гарата беше претъпкана с хора. Те или бързаха да хванат влака, или се въртяха наоколо, за да посрещнат приятелите си.

Серена присви очи към таблото за заминаващи:

— Нашият влак тръгва след петнадесет минути. Още една цигара и трябва да ставаме.

Дан извади още две цигари и потърси запалката из джоба си.

— Прочетох стихотворението ти — каза Серена. Трябваше да повдигне този въпрос и сега моментът беше подходящ. Стихотворението беше добро, но това не пречеше да я плаши.

Дан замръзна на място.

С ъгълчето на очите си видя четири познати момчета да влизат през главния вход. Един от тях спря и се загледа в Серена.

Нейт беше напушен, но не халюцинираше. Това на бара на Централна гара беше Серена, облечена в бели панталони и син пуловер с шпиц деколте и любимите ѝ розово-кафеникави ботуши. Пуловерът караше очите ѝ да изглеждат по-дълбоки и по-тъмни, отколкото ги беше виждал.

Блеър го беше накарала да забрави Серена, но той така и не успя. Беше се опитал да я избягва, защото всеки път, като я видеше, сърцето го болеше.

Но не и този път. Този път той видя в нея красив стар приятел.

— Хей, познавам тези момчета! — каза тя и скочи от стола. Остави незапалената си цигара на бара и се запъти към Нейт.

— Чакай — викна след нея Дан. Тя още не му беше казала за стихотворението.

Той проследи с поглед как се приближава до момчето, което я зяпаше и как го целува по бузата. Изведнъж Дан се сети, откъде са му познати тези момчета. Бяха същите, с които бе видял сестра си в парка.

— Здравейте, момчета? Накъде така? — попита Серена с невъзможната си за имитация усмивка.

Това си беше тя. Отиде до Нейт, целуна го по бузата, поздрави всички, все едно не е забелязвала, че я игнорират от един месец насам.

Тя не беше от обидчивите, за разлика от някои други хора, които познаваме.

— Запътили сме се към „Браун“, но първо ще вземем колата на майката на Джереми от Ню Канаан — обясни Антъни.

Очите на Серена светнаха:

— Айде, бе. И ние отиваме в „Браун“. Брат ми е там и ще отседнем при него. Искате ли да пътуваме заедно?

Нейт се намръщи. Да пътува заедно със Серена определено не беше в списъка за добро държание на Блеър. Ама кой каза, че той трябва да живее по нейните правила?

— Веднага „за“. Звучи ми като купон — викна Джереми.

— Страхотно. Мисля, че и вие можете да останете при брат ми.

— Тя се обърна и махна на бледото смачкано момче на бара:

— Хей, Дан, ела тук.

Дан стана и се приближи. Тя забеляза, че изглежда леко тъжен.

— Момчета, това е Дан. Дан, това са Нейт, Чарли, Джереми и Антъни, те ще пътуват с нас до „Браун“.

Серена се усмихна ведро на Дан и той наистина се опита да ѝ се усмихне, но му беше много трудно. Защо не се бяха качили на влака по-рано? Сега можеха да пият вино и да хапват сандвичите, приготвени от готвачката на Серена, вместо да пътуват с тези лигльовци от „Сейнт Джуд“, които щяха да я окупираат и да развалят цялото пътуване. Нямаше да си шептят в закусвални, отворени по цяла нощ и да си държат ръцете под масата. Това вече изобщо не беше романтичен уикенд, беше пътешествие до колежа и безсмислен купон.

Уууу.

Никога не се беше разочаровал толкова много.

— Хубаво — каза той и замечта да си е в стаята и да пише за неосъществения уикенд.

— Ами тогава да вървим, по-добре да хванем този влак — предложи Чарли.

Серена сложи ръка в ръката на Дан и го повлече по стълбите тичешком:

— Хайде — викаше тя.

А той се препъваше след нея. Нямаше избор.

Нейт вървеше зад тях и в себе си беше малко тъжен. Щеше му се да беше довел някого и изобщо не си мислеше за Блеър.

МОТЕЛ 6 ИЛИ „БЕСТ УЕСТЪРН“

— Може би трябва да караме през Мидълтаун и да видим Уеслиън — предложи Арън и отвори шибидаха на сааба.

Тъкмо се бяха качили на 95-та магистрала в Кънектикът. През целия път дотук Блеър не продума нито дума и Арън се справи с излизането от града съвсем сам. Касетофонът свиреше някаква хипарска регемузика.

— *„Трябва да се съвземеш!“*

Блеър събу обувките си и сложи краката си на таблото:

— Няма да си подам документите за никъде другаде, освен Йеил. Но може да караме през Уеслиън, ако държиш.

Арън извади цигара от някаква странна кутийка и я запали. Той тръсна глава и попита:

— Какво те кара да вярваш, че ще те приемат?

— Планирам да уча там от малка. Това трева ли е?

— Няма начин. Тези са билкови, искаш ли да пробваш една? — ухили се Арън.

Блеър направи физиономия и извади една „Мерит“ от пакета си:

— Предпочитам тези.

— Тези ще те убият — отбеляза Арън и се придвижи в средната лента. — А тези са сто процента натурални.

Блеър се загледа през прозореца. Не ѝ се слушаше лекция на тема полезните свойства на билковите цигари.

— Мерси, но не — каза тя с надежда, че така поставя край на разговора.

— Така, опитвам се да разбера, дали си голяма купонджийка. Нещо ми казва, че като си пуснеш косата, ставаш неузнаваема и необузdana.

Блеър продължи да зяпа през прозореца. Всъщност той беше абсолютно прав, но не ѝ пукаше какво си мисли. Нека си мисли каквото ще.

— Не точно — каза тя и продължи да пафка.

— Имаш ли си приятел?

— Да.

— Той не иска да учи в Йеил, така ли?

— Не. Искам да кажа, иска. Тази седмица обаче, ще ходи до „Браун“ с няколко приятели.

— Ясно — кимна Арън.

Нещо в начина, по който го каза, вбеси Блеър. Сякаш Арън виждаше през нея, можеше да чете мислите ѝ и знаеше как тя беше паднала на колене да го моли да дойде с нея, а той отказа.

Да си го начука, задето я кара да се чувства като нищо.

— Виж сега, това не ти влиза в работата. Дай да стигнем там, става ли?

Арън поклати глава и посочи към тенекиената кутия с билкови цигари на таблото:

— Сигурна ли си, че не искаш да опиташ? Ще те поразмекнат.

Блеър поклати глава.

— Добре — каза той, влезе в най-лявата лента и натисна газта.

Блеър се загледа в ръката му на скоростния лост. Нокътят на палеца му беше морав и носеше пръстен във формата на змия. Ако не ѝ беше доведен брат, това щеше да е адски секси.

Но той беше и то не беше.

Дан беше толкова депресиран, че и през ум не му минаваше да се надруса с Нейт и приятелите му на задната седалка. През целия път до Риджфийлд всички си бяха говорили за разни неща, за които Дан си нямаше и понятие. Като например, за барове, за които не беше и чувал, за разни местности, които не беше посещавал, за да плава или да играе тенис. Дан прекара миналото лято, работейки в една книжарница на Бродуей и малко в една закусвалня. В книжарницата му даваха безплатни книги, а в закусвалнята му позволяваха да пие колкото си иска кафе. Всичко беше супер. Той обаче не сподели това с останалите. То не беше бляскаво като техните истории.

Дан знаеше, че Серена не се прави на сноб, тя не беше такава. Не ѝ се налагаше да се катери по социалната стълба, защото вече заемаше първото стъпало. Това, което го депресираще, е, че тя не искаше да

остане насаме с него. Ако искаше, нямаше да превърне уикенда им в размазващ купон.

— Кой иска? — попита тя с кашонче от шест бири в ръка.

— Аз — казаха и четиримата, включително Нейт, който караше.

— А, не, Нейт, ти ще почакаш малко — отвърна Серена.

— О, я стига, бях надрусан, като взех книжка — защити се той.

— Съжалявам — каза тя и подаде една бира на Чарли. — Нали искаше да си голямата работа, да шофираш. Е, време е да си платиш.

Антъни се захили и ритна седалката на Нейт:

— Тате, стигнахме ли вече?

— Млъквай там, или ще спра и ще те напляскам здравата — викна Нейт грубиянски.

От задната седалка изригна буен смях.

Дан седеше до прозореца и наблюдаваше билбордовете по магистрала 95 и мразеше Нейт и приятелите му. Първо му отнеха сестрата, а сега и приятелката. И това все едно вече нямаха всичко, което бяха пожелаят, поднесено на проклет сребърен поднос. Дан знаеше, че не е честен, но и не му беше до това. Беше бесен.

Той посегна към джоба си за цигара, а ръцете му се тресяха повече отвсякога.

Но едно беше сигурно, не беше там съвсем безцелно. Утре щеше да изкара интервюто по най-добрия начин.

Арън забеляза знак за Мотел 6 на двадесет мили от Ню Хейвън и тръгна към него.

— Какво правиш? Не сме стигнали.

— Да, но тук има Мотел 6, а и сме достатъчно близо — каза Арън, все едно това обясняваше нещата.

— Какво му е страхотното на Мотел 6?

— Чисти са, евтини са, имат кабелна, а машините за храна са страхотни — каза той.

— Аз помислих, че ще отидем някъде на хубаво място с рум сървис — изсумтя Блеър.

— Довери ми се — настоя той и паркира пред регистратурата.

Блеър остана в колата с кръстосани ръце, докато той отиде да ги регистрира. Опитваше се да се прави на какъвто не е и това беше адски

дразнещо. Макар че беше доста гот да се отбиеш в мотел с червен сааб, каран от момче с къдри. Паркингът беше осветен с бледа светлина, а стаите имаха дебели завеси. Изглеждаше точно като място, на което би отишъл, за да се скриеш от предишния си живот.

Арън се върна с ключовете:

— Имаха само една стая, но е с голямо легло. Нали нямаш нищо против?

Блеър беше убедена, че той очаква от нея да изпадне в истерия и да си поиска собствена стая.

— Няма проблем — каза тя, все щеше да се справи.

Арън се върна в колата и потегли отново към главния път.

— Сега пък къде отиваме? — запита тя. Мразеше маниера на Арън просто да прави каквото му хрумне, когато му хрумне, без да му пука за нейните желания.

— Това е другото хубаво нещо на Мотел 6. Те са на пътя и покрай тях винаги има готини магазини за каквото и да ти потрябва — обясни той и паркира пред „Шоп’н’Сейв“. После извади кредитната карта на майка си и каза:

— Да нападаме.

Блеър врътна очи.

Поне знаеше как да използва пластмасата.

Нейт шофира, докато вече не го държаха краката. Приятелите му се хилеха на задната седалка вече два часа и половина, а той се нуждаеше от бира.

— Отбивам. Видях табела за „Бест Уестърн“, нали са готини?

— Семейството ми отседна в апартамент в „Бест Уестърн“, когато веднъж водихме сестра ми на лагер и беше хубаво — каза Дан.

— Имат апартаменти? Мислех, че са мотели — учуди се Джереми.

— Имаше рум сървис и хладилник с напитки — каза Дан отбранително.

— Задължително взимаме апартамент — каза Чарли.

Дан затвори очи и започна да се моли точно в този „Бест Уестърн“ да няма апартаменти. Все още имаше надежда той и Серена да са сами в стая. Щеше да е почти по-хубаво, отколкото беше очаквал.

Леглото в Мотел 6 беше претрупано с храна. Имаше чипсове, царевични и картофени, шоколадов пудинг без мляко, соево сирене, бисквитки и разбира се бира в кутийки.

— Обзалагам се, че дават нещо готино по TNT — каза Арън и се плъосна на единия край на леглото. Той отвори една бира и се пресегна за поредната от билковите си цигари.

Блеър оправи една от възглавниците и след това се подпря на таблата като прилежно прибра краката си под брадичката. Точно това никога не беше правила — да яде гадна храна в мотел с момче, което почти не познава, и да гледа гадна телевизия. Беше някак... различно.

— И аз искам — тихо каза тя.

Арън не мръдна погледа си от телевизора и й подаде една бира, а сребърният му пръстен проблесна.

— Виждаш ли, казах ти. Дават „Умирай трудно“ 2. Чудесно.

— И една такава — каза тя и посочи към цигарата му.

Арън се обърна към нея и се усмихна:

— Казвам ти, ще те смекчат.

— Става — каза безразлично тя.

Беше прекарала няколко стресиращи дни, защо пък да не си почине?

Арън й подхвърли една цигара и кибрит.

— Внимавай да не дръпнеш твърде бързо, че ще си изпържиш дробовете.

Тя раздражено врътна очи, знаеше как да пуши. На гърба на тениската на Арън пишеше „Власт за хората“ и това също я дразнеше. Той смяташе, че е готин, либерален и политически ангажиран. Тя запали една клечка и я поднесе към цигарата си. Само няколко дръпвания, малко бира, а може би и поничка, след което си лягаше.

На другия ден трябваше да се погрижи за бъдещето си.

В апартамента в „Бест Уестърн“ имаше две двойни легла и разтегаемо кресло. На стените имаше ловни картини, а през големия прозорец се виждаха увеселителните паркове на града, които бяха

затворени за зимата. Виенското колело висеше като гигантски скелет, а Дан не можеше да откъсне поглед от него.

Нейт и приятелите му си бяха поръчали много пици и кашон с бира, а сега се боричкаха на леглата за дистанционното. Джереми искаше да гледат порно на платения канал, Нейт искаше стар уестърн по „Браво“. Чарли искаше да изгасят светлините, да отворят всички прозорци и да пуснат „Рейдиоход“ по уредбата.

Серена се къпеше. Дан подушваше парата под вратата. Миришеше на лавандула и восък, а тя пееше:

Voulez vous couches avec moi, ce soir?

Да, Дан беше навит да спи с нея тази нощ. И то доста. Но нямаше изгледи това да се случи.

— Хей, дано не сте ми омазали леглото с мазнина от салам — предупреди Серена, като отвори вратата на банята, увита в голяма бяла кърпа.

— Кое е твоето легло? — попита Антъни и шумно се оригна.

— Още не съм решила. Но ако си решил да се оригваш и пърдиш на това, аз ще спя на другото — отговори тя.

Отиде до чантата си и извади от там сива тениска и карирани боксери.

Всички момчета я следяха с поглед, трудно беше да не го правят.

— И не изяждайте цялата пица, умирам от глад — каза тя и се върна в банята, за да се преоблече.

Дан запали цигара, а ръцете му отново се тресяха. Стана от стола край прозореца, взе една бира от леглото и седна на дивана. Нямаше какво друго да прави, защо да не се напие.

Серена се появи отново, облечена в дрехите, които занесе натам, взе парче пица и една бира и се настани на дивана до него. Какво облекчение, че другите бяха с тях. Стихотворението на Дан беше за любов и смърт, и как той живеел заради нея. Серена го харесваше и то много, ама трябваше малко да се отпусне.

— Наздраве за колежа. Няма ли да е забавно, ако всички влезем в „Браун“? — каза тя и размаза пицата си в бирата на Дан.

Дан кимна, изхвърли кена и отиде за следващия.

„Аха, страшно ще е забавно. Направо ще се пръсна от смях.“

Блеър лежеше на леглото и държеше бисквитка над лявото си око, като гледаше в тавана с дясното. Малко паяче се движеше към лампата.

— Гадост, има паяк на тавана — каза тя. Беше изпила три бири и изяла четири понички. Сега за десерт хапваше бисквитки с топено сирене.

— Знаеш ли какво забравихме? — попита Арън, като ритна празната кутийка от бира и завря цяла шепа фритос в устата си.

— Вода? — попита тя, понеже беше изяла толкова захар, сол и мас, че умираше от жажда.

Трите билкови цигари, които беше изпушила, не помогнаха.

— Не. Бонбони — каза Арън.

Блеър се усмихна. Защо не, един „Кит Кат“ ще ѝ дойде супер.

— Окей.

Те излязоха на пръсти от стаята и отидоха до машината в края на коридора. Блеър избухна в смях, като видя килима — кафяв на червени шарки. Кой ги обзавеждаше тези места?

Арън пък стоеше пред машината:

— Не мога да реша — мръщеше се той.

Блеър стърчеше до него. Имаше „Кит Кат“, но и „Сникърс“, „Туикс“ и „Олмънд Джой“. Това си беше труден избор.

— Колко дребни имаме? — попита тя сериозно.

Арън протегна ръка. Имаше точно за две и половина десертчета. Или две и някаква дъвка.

Блеър отново избухна в смях:

— Получавам само шестици по математика за напреднали, а не мога да си избира шоколадче.

Арън пусна три монети в дупката и грабна ръката ѝ:

— Затвори очи и натисни едно копче.

Той приближи ръката ѝ до бутоните, а тя натисна един от тях и чу как десертчето падна в определеното за това място. Наведе се да го вземе.

— Чакай, хайде пак — каза Арън и пусна още три монети.

Блеър се опита да си спомни къде стои „Кит Кат“-а, но не можа и натисна друг бутон. Нещо падна и тя отвори очи. Там имаше „Олмънд Джой“ и пакет с презервативи.

— Стига бе — викна тя.

— Път! — изкрещя Арън, грабна шоколадчето от ръката ѝ и се затича по коридора.

— Чакай, това си е мое — викна Блеър и хукна след него по чорапи. Беше някъде след два през нощта. Интервюто ѝ беше след по-малко от девет часа и макар да не искаше да си признае, се забавляваше.

Йеил, шмейл.

Дан лежеше на кревата и слушаше лекото похъркване на Чарли. На другия край на стаята Серена делеше един креват с Антъни или пък беше Нейт? Не можеше да прецени. Устата ѝ беше леко отворена и предните ѝ зъби блестяха на лунната светлина. Навън виенското колело приличаше на огромно око, което ги гледаше. Дан се обърна към стената. Много му се искаше да стане и да напише стихотворение, но не си беше взел тетрадката. Беше предположил, че ще е твърде зает да се забавлява със Серена, та да му се прииска да пише сериозни неща. Сега започна да вярва, че нещата не стават така както ги плануващ.

Животът е скапан, а после умираш. Може би точно това се е опитвал да каже Сартр в „Без изход“.

Дан отметна завивката и стана. На път за банята, за да си налее чаша вода, той мина покрай леглото, на което спяха Серена и Нейт. Сега видя, че това беше Нейт. На възглавницата между тях бяха двете им ръце, хванати заедно.

Държаха се за ръце в съня си.

Той извърна поглед, взе една химикалка от нощното шкафче и се заключи в банята.

Когато почувстваш остра нужда да напишеш стихотворение за абсурдността на човешкото съществуване, и тоалетната хартия ще свърши работа.

Блеър беше наясно, че спи странно. Не беше свалила сутиена си, а пликчето с шоколадови парченца още седеше на възглавницата ѝ, но щеше да се оправя с това на сутринта. Стомахът ѝ беше пълен, но се чувстваше добре, а тя знаеше, че трябваше да повърне, ако искаше да

влезе в любимите си кожени панталони. Но и това можеше да почака до сутринта. На леглото до нея Арън се смееше в съня си и пляскаше с ръце, все едно се опитваше да повика кучето си. Уолфи? Това ли беше името на кучето? Тя се замисли, но не можа да се сети. Дори не се сещаше какво прави там, в странен мотел с Арън и смешните му къдри. Но беше хубаво да заспиш с аромата на бисквити с шоколадови парченца и кедровия аромат на стопроцентовите му натурални цигари. Това ѝ напомни за Нейт.

Хммм. Май някой най-накрая си разпусна косата. Някой, който забрави да помоли на рецепцията за събуждане.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Останалите

Добре, къде са всички? Трябва ли да се чувствам като смотанячка, задето останах в града през уикенда? Аз посетих всички колежи още през лятото — добре, значи съм смотанячка. В крайна сметка, знам кои са готините и кои не са, а това, което не знам, мога да науча от каталозите. Единствената причина да ходиш на посещения сега е, за да купонясваш с приятелите, но честно казано най-великите купони са в добрия стар Ню Йорк.

Може всички да са извън града, но не сме се забравили. Проверете мейлите, които получих.

Вашите писма:

В: Йо, И,

Работя в Мотел 6 извън град Ориндж в Кънектикът и едно сладко момче с къдрици и червен сааб отби насам... Така че естествено трябваше да видя с кого е. Мацката изглеждаше като кучка и, честно, не приличаше да е неговият тип момиче. Аз свърших работа и се прибрах, но знам със сигурност, че в стаята имаше купон цяла нощ, понеже целият коридор миришеше странно. Когато си тръгнах, колата им светеше. Надявам се да са я изключили или акумулаторът няма да проработи днес.

kiera 3

О: Скъпа kiera 3,
Май Б я чака тежка сутрин.

И

В: Хей, И,

Аз също ходих до Йеил в петък и бях в Мотел 6. Знам, че *Б* и доведеният ѝ брат са почти семейство, но се заклевам, че ги видях да се натискат на паркинга. Не е ли гадно?

MsPink

О: Скъпа MsPink,

Ще ми се да не ти вярвам, понеже е супер гадно.

И

В: Скъпа И,

Чух, че ченгетата се появили в „Бест Уестърн“ някъде в Масачузетс и разбили купон на деца. Явно всички са прекарвали нощта в ареста. Помислих, че ще искаш да знаеш.

Dragonfly

О: Скъпи Dragonfly,

Не знам дали приятелите ни са толкова тъпи, че да ги арестуват. Поне се надявам да не са!

И

Наблюдения

Да си останем в града, а? *Дж* се разхожда в парка в петък след училище. Май *Н* много ѝ липсва. *В* довършва филма си и този уикенд ще му прави премиера в бар „Файв енд Дайм“. Доста надъхано от нейна страна. *Д* си купува нови ножчета за самобръсначка от една дрогерия, преди да отиде на гарата. Сигурно е искал да е избръснат за *С*. *А* купува някаква префърцунена картичка от CVS в петък преди да си вземе колата. За кой ли е?

Ами това е засега. Обзалагам се, че ще има доста повече новини, когато всички се върнат.

Продължавайте все така.

Знаете, че ме обичате

НА ДРУГАТА СУТРИН

Слънцето си проправяше път в стаята през пакетчето с шоколадови бисквити и беше успяло да стопи шоколада. Блеър усети аромата и се събуди. Тя се претърколи и се удари в Арън, след това се обърна на другата страна, където смаза пакетчето с фритос.

— По дяволите — измърмори. Погледна часовника си, поставен достатъчно близо до лицето ѝ. Интервюто ѝ в Йеил беше в единадесет. Тя лежеше в гадна стая, в гаден мотел, върху пакетче чипс, а беше почти десет.

— Мамка му! Арън ставай, веднага! — извика и скочи от леглото.

Трудно беше да не забележиш паниката в гласа ѝ.

— Колко е часът? — измънка Арън. Той се изправи и започна да тръска глава.

— Десет и три минути! — извика тя и започна да рови из чантата си. Не си беше закачила дрехите предния ден и полата ѝ за интервюто беше измачкана. Какво ѝ ставаше? Това не беше ли най-важният ден в живота ѝ?

— Не се притеснявай — каза Арън.

Това не беше правилната реплика.

— *Млъквай!* Ти си виновен! — кресна тя и го замери с черна обувка „Гучи“.

Арън се пресегна и се почеса отзад. Тя награби дрехите си и се завря в банята.

— Отивам да видя дали не правят кафе на рецепцията. Ще платя и ще те чакам до колата — викна той.

Стъпи на земята и нахлузи дънките си. После проучи отражението си в огледалото. Една от къдрите му стърчеше точно по средата на главата. На тениската му имаше шоколадово петно. Той само вдигна рамене. Нямаше да се явява на интервю. Облече си якето и грабна ключовете от стаята. Нямаше да остави Блеър да го обвинява заедно ѝ е съсипал живота. Щеше да я закара навреме.

В банята Блеър преговаряше въпросите за интервюто, докато бясно се триеше с гъбата.

Защо Йеил? Защото беше най-добрият. Няма да отида в колеж, за да се забавлявам. Искам най-добрите учители и най-добрият подбор от курсове. Не искам следващите четири години просто да минат. Искам предизвикателства.

Разкажете ми за себе си. Какъв човек сте? Много съм организирана. (Смях.) Понякога приятелите ми ме смятат за досадна. Амбициозна съм, не мога да понеса да съм като всички. Целеустремена съм, натискам до крайност. Предполагам, че съм малко инат, но доста общителна. Организирам купони и разни други партита. Опитвам се да съм политически ангажирана, макар че с цялото учене е малко трудно да четеш вестник всеки ден. Обичам животните. Опитвам се да съм добра дъщеря и сестра и да правя хубави неща за семейството си, без да ме молят специално за това.

Кой е моделът ви на подражание? Имам два. Жаклин Кенеди Онасис и Одри Хепбърн. И двете са забележителни, силни и уважавани, красиви жени. Изпълнени с грация.

Блеър спря душа и грабна една хавлия. Нямахме време да си мие косата. Дано да не смърди на пушек. Тя се огледа в огледалото: очите ѝ бяха подпухнали, а над лявата и вежда се подаваше чисто нова пъпка. Намаза лицето си с освежаващ краставичен тоник и сложи крем „Ла Мер“ на очите си. В крайна сметка няма да я вземат в Йеил заради красотата ѝ. Облече светлосиня риза с копчета и плисирана черна пола на DKNY и черен чорапогащник. След това прибра косата си в не много стегната опашка. Ето. Изглеждаше като момиче, което обожаваше да виси по книжарниците и да чете поезия. Изглеждаше сериозна и интелигентна.

Тя започна да рови из козметиката си за сенките „Стила“. Сложи малко розов руж на бузите си и в горната част на носа и на челото. След това сложи безцветен гланц на устните си. Сега беше по-готова отвсякога.

Като игнорира гадното чувство в подутия си стомах, тя прибра всичко в чантата, обу обувките си без токчета и черното си вълнено палто и се изстреля от стаята. Беше организирана, устремена, амбициозна и политически ангажирана... Стигна до дъното на стълбите и отвори вратата към паркинга. Капакът на колата беше

вдигнат. Арън стоеше над двигателя и закачаше някакви клеми към него. Блеър спря и си пое дълбоко въздух. Какво, по дяволите, ставаше с проклетата кола?

Арън се обърна и примижа:

— Аккумуляторът е паднал, сигурно сме забравили фаровете цяла нощ.

— *Ние?* — Блеър пусна чантата си на земята и тропна с крак. — Какво да правя сега?

— Управителят ще ни подаде ток отвън. Всичко е наред — каза той и прибра една къдрица зад ухото си.

— Извини ме, но не е наред. Трябваше вече да сме там! — крещеше Блеър, макар той да стоеше точно пред нея.

Изрусена дама на около четиридесет спря до тях със стар кафяв „Събърбън“, остави мотора да работи и излезе от колата:

— Хайде по-бързо, не обичам да оставям телефоните да звънят — каза тя и отвори капака.

Блеър отново погледна часовника си, беше десет и половина.

— На колко сме от Йеил?

— От университета? На около двадесет и пет мили. Синът ми учи там, ходи за около двадесет минути.

Блеър се намръщи. Досега не й беше хрумвало, че синовете на управители в Мотел 6 биха учили в Йеил.

— Колко време ще отнеме това нещо?

Арън подаде кабелите на жената и се засмя:

— Ами може между пет минути и два часа — каза той и й намигна.

— Нямаме два часа — викна Блеър и кръстоса ръце.

Арън отвори вратата на сааба и включи двигателя, след което натисна газта няколко пъти, за да се убеди, че всичко е наред. Той остави двигателя включен и помахна на Блеър да се качва.

— Късметлийка! — каза й и отново намигна на жената. Тя изключи своята кола, Арън махна кабелите, затвори капака и седна в колата до Блеър. Извади един плик от джоба си и й го подаде.

Блеър го разкъса. Вътре имаше страхотна картичка на „Холмарк“ със снимка на малко момиченце. На нея пишеше: „За сестра ми и нейния специален ден“.

— Готова? — попита той.

— Просто карай — отвърна Блеър и затвори картичката. Напипа пъпката на лицето си, която сякаш растеше с всеки изминал миг.

Кое е най-силното ти качество?

Никога не се отказвам.

А недостатък?

Малко съм нетърпелива. Но само малко.

Да бе, да.

ДЖ СЕ ПРАВИ НА ДОБРА

— Защо не излезеш малко да потичаш? — предложи Руфъс Хъмфри на дъщеря си в събота сутринта. Той се почеса по стърчащите под тениската му сиви косми. — Майка ти тичаше.

Джени го изгледа. Мразеше, когато говореха за майка ѝ:

— Мама тичаше само с личния си треньор, а ако си спомняш и спеше с него.

Баща ѝ вдигна рамене:

— Просто изглеждаш отегчена. Искаш ли да отидем на кино?

— Не. По-добре да остана тук и да погледам телевизия — каза тя и отпи от чая си.

— Добре, но нека е нещо образователно, като „Улица Сезам“ — каза той и я тупна по главата с вестника, след което се запъти към банята.

Джени остана на кухненската маса загледана в халбата си. Маркс, дебелият им котарак, скочи горе и започна да души ухото ѝ.

— Скучно ми е, а на теб? — попита го Джени.

Маркс седна долу и заблиза огромното си шкембе, а след като приключи, тръгна към купичката с котешка храна.

Когато се съмняваш — яж.

Джени се изправи и отвори вратата на хладилника. Постоя така за малко, взряна в съдържанието му: швейцарско сирене, грейпфрут, киснатото мляко, кутия с корнфлейкс, прибрана там заради хлебарките, и самотно английско кексче.

Тогава телефонът иззвъня.

Джени не помръдна. Нямаше начин да е за нея. Нейт, Дан и Серена не бяха в града.

Телефонът звънеше отново и отново.

— По дяволите, Джени — чу тя гласа на баща си от тоалетната.

Тръсна вратата на хладилника и вдигна слушалката.

— Ало?

— Здравей, Дженифър, Ванеса е.

— Здравей.

— Дан там ли е?

— Не. Замина със Серена до „Браун“ за уикенда. Не ти ли е казал?

— Не е.

— Доста странно.

— Е, да. Напоследък много-много не си говорим — обясни Ванеса.

— Ааа — отреагира Джени и се върна до хладилника. Швейцарско сирене, разтопено върху кексчето, това ще да е.

— Ами добре, предполагам, че щом го няма, значи го няма — каза Ванеса с разочарован глас. Звучеше разочарована и наранена.

Целият ѝ маскарад с готиното по-голямо гадже не можеше да заблуди Джени. Ванеса беше абсолютно влюбена в Дан. Ако той ѝ кажеше, че ще се ожени за нея, ако си пусне косата, носи шарени дрехи и поспортува, Ванеса щеше да го направи. Джени я съжали.

Тя остави сиренето обратно на рафта:

— Хей, имам един странен въпрос. Дали не искаш да се видим днес и да правим нещо заедно? — каза в опит да бъде мила.

Последва кратка пауза, която показваше колебанието на Ванеса.

— Ами добре. По обяд ще показвам филма си в бара. Ела, и след това ще правим нещо.

Джени отново затвори хладилника и се облегна на него. Ванеса не беше най-любимият ѝ човек на света, но какво друго можеше да прави, когато Нейт беше извън града?

— Става, ще се видим там.

Кой знае? Може би двете щяха да станат приятелки.

ИНТЕРВЮТО: КАК ДА НАПРАВИШ ДОБРО ВПЕЧАТЛЕНИЕ

— Благодаря, че ме изчакахте — каза интервюиращият на Блеър, докато се вмъкваше в студената синя чакалня на Йеил, където тя седеше вцепенено на едно кресло от около петнадесет минути. Арън за малко не прегази няколко човека в опитите си да я закара навреме, а после ѝ се наложи да чака. Сега беше кълбо от нерви.

— Здравейте, аз съм Блеър Уолдорф — изписка тя, скочи на крака и подаде ръка.

Интервюиращият беше висок мъж с тен и посребряла на слепоочието коса, със зелени бляскави очи, който пое ръката ѝ и я стисна:

— Радвам се да се запознаем. Аз съм Джейсън.

Той се обърна и поведе Блеър към кабинета си. Панталоните му бяха малко тесни на дупето и този факт не ѝ убягна.

— Седнете — каза той и посочи лилавия кадифен стол насреща, след което седна и кръстоса крака.

Той ѝ напомняше на баща ѝ.

Тя седна и също кръстоса крака. Много ѝ се пишкаше, а на полата ѝ имаше котешки косми, които не бе забелязала преди.

— Е, разкажете ми за себе си — каза той и се усмихна с прекрасните си, зелени като на Нейт очи.

— Хм — каза тя. Не се сещаше дали това беше от въпросите, за които се беше подготвила. Изглеждаше ѝ толкова далечен. *Разкажи ми за себе си.* Какво да му каже?

Тя се заигра с рубинения пръстен, като го въртеше на малкия си пръст отново и отново. Наистина ѝ се пишкаше ужасно много.

Пое си дълбоко въздух и започна да говори:

— Аз съм от Ню Йорк. Имам по-малък брат. Родителите ми са разведени. Живея с майка си, която скоро ще се омъжва повторно, а баща ми живее във Франция. Той е гей и обича да пазарува. Имам котка, а новият ми доведен брат има куче. Котката ми не може да

понася кучето и не знам как ще потръгнат нещата. — Спря да си поеме въздух и вдигна поглед. Осъзна, че през цялото време докато говори, гледа в черните обувки на Джейсън. Не биваше да прави така. От нея се очаква да го гледа в очите, за да направи впечатление.

— Разбирам — каза той и записа няколко неща в тефтера си.

— Какво записвате? — попита Блеър и се наведе напред, за да види.

Боже мой, ето още едно от забранените неща.

— Просто си вода бележки — отвърна той и прикри написаното с ръка. — Та кажи ми, защо се интересуваш от Йеил?

За този въпрос тя беше подготвена.

— Искам най-доброто. Аз съм най-добрата и заслужавам най-доброто — отвърна Блеър уверено и се намръщи. Това май не прозвуча добре. Какво й ставаше? — Баща ми е учил в Йеил. Тогава още не е бил гей — набързо добави тя.

Джейсън направи физиономия и пак записа нещо:

— О, така ли, естествено.

Блеър се прозя, дискретно прикривайки се с ръка. Беше ужасно уморена, а обувките я убиваха. Тя постави лакти на коленете и извади петите си. Така беше по-добре.

Само дето сега изглеждаше все едно седи на тоалетната чиния.

Докато записваше разни факти, ръкавелите с монограм на Джейсън проблясваха на студената ноемврийска светлина, идваща от прозореца.

Бащата на Блеър носеше такива ръкавели в нощта, когато я изведе за рождения ѝ ден. Онази нощ, когато целият ѝ свят се срути.

— Можете ли да ми разкажете някоя книга, която сте прочели напоследък? — попита Джейсън, като вдигна глава.

Блеър се втрещи, а в главата ѝ настана суматоха в опит да открие заглавието на някоя книга, но не успя да се сети за нито една.

„Мечо Пух“? Библията? Речника, по дяволите, не е толкова трудно?

И тогава нещо ѝ прищрака. Или по-скоро, мозъкът ѝ отказа тотално и нещо друго взе контрол над нея.

Станалото след това не се препоръчва по време на важно интервю за колеж.

— През последните няколко месеца няхах възможност да чета много — призна тя, а устните ѝ трепереха. Затвори очи, все едно умираше от болка. — Всичко е една голяма каша.

Тя се върна — главната героиня в трагедията на нейния живот. Представи си се на самотен плаж, загледана в морето, облечена в модно, късо, черно палто. По лицето ѝ се смесваха дъжд, солена вода и сълзи.

— Откраднах долнище от пижама за приятеля ми — продължи Блеър с драматична нотка в гласа. — Не знам защо го направих, но мисля, че това е знак, нали? Нейт дори не ми благодари — довърши и погледна към Джейсън.

Той се размърда дискомфортно на стола и запита:

— Нейт?

Блеър дръпна една носна кърпичка от кутията на бюрото и шумно издуха носа си:

— Мислех да приключа с всичко това. Наистина. Но се опитвам да съм смела и да се държа.

Джейсън вече не пишеше. Едно момче притича край прозореца, облечено в тениска на Йеил.

— Ами спортове? Интересувате ли се от спортове?

— Играя тенис. Но нещото, което наистина ме вълнува сега е да започна отначало. Да започна нов живот — каза тя и изхлузи дясното си ходило от обувката, след което го постави на коляното си и започна да го масажира: — Толкова е трудно — допълни уморено.

Джейсън сложи капачката на химикалката и я постави в джоба на ризата си:

— Тъъ... имате ли някакви въпроси към мен?

Блеър спря да масажира пръстите си и върна крака си на земята. Тя придърпа стола си напред, за да може да сложи ръка на коляното на Джейсън:

— Ако ми обещаете да ме приемете сега, аз обещавам да съм най-добрата студентка, която Йеил някога е имал — заяви тя честно. — Джейсън, можеш ли да ми обещаеш това?

О. Боже. Мой. Довиждане Йеил, здравей държавен колеж!

Джейсън отново извади химикалката и надраска нещо в тефтера, след което го подчерта два пъти.

Хайде да познаем какво е написал. ОТКАЧАЛКА?

— Ще видя какво мога да направя — каза той и се изправи, като протегна ръка. — Благодаря ви много, че се явихте и късмет.

Блеър напъха краката си в обувките и се усмихна:

— До есента.

След това се изправи на пръсти и го целуна по бузата.

Все едно вече не беше направила достатъчно впечатление.

ПОЗНАЙТЕ КОЙ ЩЕ ГО ПРИЕМАТ В „БРАУН“?

— Мислех, че ще съм по-притеснена — каза Серена, пристъпвайки от крак на крак пред малката сграда, в която се намираше приемният офис на университета „Браун“.

Беше се събудила в хотелска стая, в едно легло с Нейт, хванала ръката му. Когато секунда по-късно той отвори очи, те се усмихнаха един на друг и Серена разбра, че всичко между тях ще е наред. Блеър все още стоеше на дневен ред и те никога нямаше да са толкова близки колкото бяха преди, но недоверчивото изражение на лицето на Нейт беше изчезнало заедно с копнежа в очите му. Сега нещата бяха различни, тя беше само приятелка. Беше в безопасност.

— Аз също не съм притеснен. Така де, какво е най-лошото, което може да се случи? Да не ме вземат? И какво от това? — каза Нейт.

— Аха — съгласи се Дан, макар да беше притеснен. Той целият се тресеше и беше попрекалил с кафето. Тази сутрин седя във фоайето на „Бест Уестърн“ цели два часа и се налива с кафе, докато четеше вестника, а всички останали бавно се събуждаха. Дръпна за последно от цигарата си и я захвърли в храстите:

— Готови ли сте да влизаме?

— Дали пък не трябва да се поздравим или нещо такова, преди да влезем — предложи Серена и се загърна в палтото си.

— Или не — каза Нейт и я сръга в ръката.

— Ау — захихика се тя и го сръга в отговор. — Куха лейка.

Дан се загледа в обувките си. Дразнеше го непринудеността между тях.

Серена се обърна и го целуна по бузата:

— Успех, Дан.

Все едно вече не беше достатъчно нервен.

А тя се обърна на другата страна и целуна Нейт.

— Разбий ги! — каза Нейт и отвори вратата.

Интервюиращият на Серена беше възрастен мъж с пронизващи сини очи и посивяла буйна брада. Той дори не се представи. Просто я накара да седне и започна да задава въпроси.

— Значи са те изритали от пансиона — заяви, като барабанеше с пръсти по дъбовото бюро, докато преглеждаше досието ѝ. Той вдигна поглед и свали очилата си:

— Е, какво стана?

Серена учтиво се усмихна. Трябваше ли да започва с толкова деликатна тема?

— Ами просто не се върнах навреме за започване на следващата учебна година — обясни тя, като прекръстоса перфектните си крака. Надяваше се да не е показала твърде много, понеже полата и беше възкъса.

Интервюиращият се намръщи, събирайки големите си вежди.

— Леко удължих лятната си ваканция — дообясни Серена. — Хич не им хареса. — Тя пхна палец в устата си, но бързо го извади.

— Разбирам. Къде бяхте? На някой самотен остров в Тихия океан? Работехте за Корпуса на Мира? Строяхте тоалетни в Ел Салвадор? Какво? — изляя той.

Серена се почувства засрамена и отърси глава:

— Бях в Южна Франция.

— Аха, френски значи. Добра ли сте? — попита той, сложи очилата и се загледа в досието ѝ. — Всички вие, момичетата от частните училища в Ню Йорк започвате с френския още в началното училище, нали?

— Трети клас — отговори тя и прибра кичур коса зад ухото си.

— И какво, старото ти училище те взе обратно, след като от „Хановер“ ти събраха багажа? Много хубаво от тяхна страна.

— Да — каза тя, а гласът ѝ звучеше по-меко отколкото ѝ се искаше.

Интервюиращият продължи:

— Сега държите ли се подobaващо?

— Опитвам се — отговори тя с най-хубавата си усмивка.

Интервюиращата на Нейт се казваше Бриджит. Беше завършила „Браун“ предната година и толкова го обичаше, че си беше намерила работа в администрацията. За допълнителни пари вечер звънеше по телефона, за да проси дарения за някои от възпитаниците на колежа. Доста беше наперена.

— Е, разкажи ми за някои от интересите си? — започна Бриджит с ведре усмивка. Тя имаше късо подстригана руса коса и тяло на гимнастичка. Сякаш беше кацнала на края на бюрото си, с лице към Нейт и тефтер в ръка.

Нейт се опитваше да си намести задните части на неудобния дървен стол срещу нея. Не се беше замислял много за самото интервю, понеже сам не беше сигурен дали му се ходеше в колеж следващата година или не. Така че трябваше просто да мине.

— Предполагам, че най-голямото ми хоби е плаването. С баща ми строим лодки в Мейн, а през лятото се състезаваме. Целта ми е да участвам в надпреварата за Купата на Америка.

Нейт се почуди дали не звучи като някакъв скучен маниак на тема плаване, но Бриджит ентузиазирано кимаше с глава.

— Очарована съм.

— Предполагам, че се старая повече в плаването, отколкото в училище — вдигна рамене Нейт.

— Е, когато си наистина въодушевен от нещо, не забелязваш колко усилия полагаш. Дори усърдната работа е като удоволствие — каза Бриджит. Тя се усмихна отново и записа нещо в тефтера.

Нейт потърка колене и се наведе напред:

— Искам да кажа, че оценките ми не са добри дори за „Браун“.

Бриджит вдигна глава и се засмя така, че за малко да падне от стола. Нейт дори ѝ подаде ръка да я задържи.

— Благодаря. Слушай, аз изцяло заряхах биологията и въпреки всичко ме приеха. Знам, че ще прозвучи странно, но „Браун“ не се интересува от оценките. Ние искаме интересни личности, не работи с 6 от горе до долу.

Нейт кимна. Бриджит беше доста по-добра в работата си от първото впечатление, което правеше. Той усети, че направо си ѝ беше казал, че не му се учи в „Браун“, но тя нямаше да го изпусне. Тя щеше да го накара да опита.

— Имате ли отбор по плаване? — попита той.

Тя кимна:

— Отборът по плаване е супер!

— Значи си читател? — отбеляза Мариън, кльощавата интервюираща на Дан. Тя седеше на ръба на стола, а дългите ѝ кокалести крака бяха извити като геврече един около друг, докато тя пишеше на листче хартия. — Назови ми бързо две книги и ми кажи защо едната ти харесва повече от другата.

Дан прочисти гърлото си и преглътна. Езикът му беше грапав и сух и той си помисли, че всеки момент може да се откъсне и да падне на пода. Почуди се как ли се справя Серена на нейното интервю. Надяваше се всичко да е наред.

— „Страданията на младия Вертер“ от Гьоте и „Хамлет“ от Шекспир — каза той най-накрая.

— Добре — отвърна Мариън и записа нещо. — Продължавай.

— Знам, че трябва да е смелият принц-войник, но мисля, че Хамлет е жалък — каза Дан, а Мариън повдигна вежди. — По-склонен съм да се сравня с Вертер. Той е поет и живее в свой измислен свят, но сякаш... но сякаш е влюбен в света. Не може да се спре да пише за него.

— Наистина ли смяташ, че Гьотевият Вертер е по-малко жалък от Шекспировия Хамлет? — попита Мариън.

— Да — каза Дан доста по-уверено. — Знам, че на Хамлет не му е било лесно. Баща му е бил убит, любимата му полудява, приятелите му го предават, дори собствената му майка и доведен баща желаят смъртта му.

Мариън кимна и защрака с химикалката:

— Това е така. А единственият проблем на Вертер е, че е влюбен в Лоте, която не е влюбена в него и е вече обещана. Той е изцяло вманиачен по нея. Трябва да се вземе в ръце.

Дан пое въздух. Мариън го беше настъпила по мазола. Беше невъзможно да не го забележиш. Та той беше Вертер, а Серена — Лоте. Тя не беше влюбена в него. Вече беше заета, в крайна сметка с Нейт се държаха за ръце.

А Дан... трябваше да се вземе в ръце.

Той подпря глава на дланите си, а цялото му тяло трепереше. Чувстваше, че ще се разплаче.

— Трябва да призная, че съм изненадана от увереността, с която говорите за литературата — отбеляза Мариън и записа още нещо.

Дан не вдигна поглед. Серена не го обичаше. Сега това беше кристално ясно.

Мариън отново щракна с химикалката няколко пъти и каза:

— Даниъл?

* * *

Интервюиращият на Серена дърпаше брадата си и примижа с очи, задавайки въпроса:

— Да сте чела някоя хубава книга напоследък?

Серена се изправи и се замисли. Искаше да го изненада и впечатли, но трябваше да спомене книга, която едва бе започнала.

— „Без изход“ на Жан-Пол Сартр? — колебливо каза тя, спомняйки си книгата, която Дан ѝ беше препоръчал, а тя не бе дочела.

— Това не е книга, а пиеса, пълна с оплаквачи в ада.

— Сметнах я за забавна — настоя тя, като си спомни, че Дан твърдеше, че го размива. — Адът са другите хора — каза тя, понеже само това си спомняше от книгата.

— Да, така е. Може би сте по-умна от мен — каза той, макар да беше явно, че не го мисли. — На френски ли я четохте?

— Разбира се — отговори тя на френски.

Той отново направи гримаса и записа нещо.

Серена дръпна полата, за да покрие коленете си. Чувстваше, че нещата не вървят на добре, но не знаеше защо. Сякаш той не ѝ даваше шанс, сякаш не я харесваше от самото начало. Може би жена му тъкмо го е напуснала и е била францужойка, или руса като Серена. Или кучето му е умряло.

— С какво друго се занимавате? — попита той, макар и не заинтересовано.

Тя вирна глава и каза:

— Направих един филм. Той е експериментален, за първи път ми е.

— Опитвайте нови неща, харесва ми — каза мъжът и сякаш леко поомекна. — Кажете ми за какво се разказва, опишете ми го.

Серена седна върху ръцете си, за да не си гризе ноктите. Как да опише филма си, така че той да разбере? Дори тя не го разбираше изцяло, а все пак го беше правила. Пое си дълбоко въздух:

— Ами, камерата ме следва навсякъде, като е предимно в близък план. Първо в едно такси, след това в един огромен магазин на 14-та улица, а аз вървя и обяснявам разни неща. След това пробвам една рокля.

Той отново направи гримаса и Серена разбра, че е прозвучала тъпо. Тя се загледа в ниските си черни обувки и зарита петите си като Дороти, с надежда да се върне в Канзас от Оз.

— Доста е артистичен, трябва да го видите, за да го разберете.

— Предполагам — каза той, едва прикриващ пренебрежението си. — Имате ли въпроси към мен?

Серена се замисли за нещо, което би променило отношението му. „Покажете им, че ви интересуват“, беше казала г-ца Глос.

Тя се загледа в пода, а на челото ѝ избиха капчици пот. Какво ли би направил брат ѝ в такава ситуация? Любимата му фраза беше „Майната им“.

Точно така, осъзна тя.

Беше дала най-доброто от себе си. Ако по някаква причина той не се интересуваше от нея, тогава да върви по дяволите. Не ѝ трябваше „Браун“. Естествено Ерик беше там, но семейството ѝ трябваше да се примири с нейните желания. Както Нейт каза преди да влязат, какво като не ги приемат? Можеше да отиде другаде.

Тя вдигна глава:

— Как е храната в столовата? — попита, съвсем наясно, че това е тъп въпрос.

— Най-вероятно няма нищо общо с тази в Южна Франция — ухили се интервюиращият. — Нещо друго?

— Не — каза тя и се изправи да му стисне ръката. Що се отнасяше до нея, това интервю беше свършило. — Благодаря.

Показа му най-добрата си усмивка и излезе от стаята с гордо вдигната глава.

Не беше късметлийка като друг път, но беше доста добра във възвръщането на положението си.

* * *

— Добре, кажи ми за някоя книга, която си чел напоследък. Книга или статия, нещо, което ти е направило впечатление — попита Бриджит.

Нейт се замисли. Не беше по книгите. Та той едва преглеждаше книгите, които му трябваха в училище. Определено не четеше за удоволствие. Но тя спомена и статия... все нещо трябваше да изскочи.

Той и приятелите му бяха чели някаква статия от вестник „Таймс“ за хапче-трева. Чист ТНС. Никакви химикали, никакви дръжки, никакви листчета. Разбира се хапчето беше за болни хора, но Нейт и приятелите му имаха друго наум.

— Четох в „Таймс“ за някакво хапче-трева. Чист ТНС — започна той. — Трябва да е за болни от СПИН и рак, за да облекчава болките. Но е много спорно. Предполагам, че всички се притесняват да не попадне на улицата. Доста интересна беше.

— Звучи очарователно. Какво е ТНС? — попита Бриджит.

— Тетрахидроканабинол — каза Нейт на един дъх.

Бриджит се наклони напред нетърпеливо и замалко пак да падне:

— Това хапче е човешко изобретение, идва от някоя лаборатория, създадено е от интелигентни учени и се прилага на болни хора от добре обучени медици. И все пак може да се превърне в катализатор за един нов свят на наркопласъори и престъпност.

— Абсолютно — кимна Нейт.

— Знаеш ли, че тук в „Браун“ имаме научен кръжок, който прави всякакви изследвания. Трябва да го видиш — продължи тя.

— Става — съгласи се Нейт, но пак усети, че Бриджит няма да го пусне ей така, без да се пробва.

— Е, имаш ли въпроси към мен? — попита тя.

Какво пък, реши се той. Защо да не опита.

— Ами, имайки предвид, че оценките ми не са много добри, дали имам шанс да кандидатствам за ранно приемане?

— Блеър щеше да го убие, че няма да се пробва в Йеил, но той осъзна, че не му пука какво мисли тя. Щеше да му е по-леко, ако кандидатства в един колеж и го приемат, а после да реши дали иска да учи, или не. Ако го приемеха в „Браун“, пак можеше да плава с

лодката, която беше построил с баща си в Мейн и да я държи край училище. Дали ще е яко? Той пое дълбоко въздух и стегна мускули. Леле, ама добре се чувстваше.

— Определено кандидатствай сега — каза Бриджит ентузиазирано. — Това ще им покаже, че се интересуваш. Ние обичаме това.

— Супер, така ще направя — съгласи се той. Нямахше търпение да сподели с Дженифър, колко е яко в „Браун“.

— Значи и вие пишете, така ли е Даниел? — мило попита Мариън.

Дан махна ръцете си от очите и се огледа наоколо. По рафтовете в офиса имаше много книги за мъже, жени и отношенията помежду им. Почти си я представяше, превита в някое кресло в офиса, отпиваща бульон и четяща „Мъжете са от Марс, а жените от Венера“.

Може би трябваше да я помоли да му я заеме.

— Какво пишете? — запита отново тя.

— Предимно поезия — отвърна той обезсърчено.

Тя кимна.

— Каква поезия?

Дан погледна ожулените си велурени обувки. Топлина се разля по цялото му тяло:

— Любовна поезия — отговори той. Боже, не можеше да повярва, че изпрати онова стихотворение на Серена. Сигурно го е помислила за някаква откачалка.

— Разбирам — каза тя и отново прищрака с химикалката, очаквайки Дан да каже още нещо.

Но Дан се умълча, загледан през прозореца в есенния листопад на фона на интересната архитектура на колежа „Браун“. Беше си представял как със Серена вървят ръка за ръка по тревата и обсъждат книги, пиеси и поезия. Беше си представял как перат заедно в мазето на общежитието и се натискат на пералнята, докато дрехите им се центрофугират.

Сега, обаче, не можеше да си спомни защо се беше навил да отиде в „Браун“. Това му изглеждаше безсмислено.

— Извинете. Трябва да вървя — каза той и се изправи.

Мариън разви краката си и запитва:

— Добре ли сте?

— Просто имам нужда от свеж въздух — каза Дан и отвори вратата. — Благодаря.

Навън той изпуши една цигара, загледан в портата на Ван Уикъл, официалният вход на колежа. Беше прочел в каталога, че я използват само два пъти годишно. Отваряха я навътре, когато влизаше групата с новоприетите, и навън, когато излизаше групата на дипломиращите се.

Дан си беше представял как със Серена вървят ръка за ръка, облечени в робите на завършващите.

Беше си представял толкова много неща, че нямаше да се учуди, ако и самата Серена бе само част от фантазиите му.

Но не.

— Хей, Дан. Да се махаме отгук. Брат ми ще вземе едно буре с бира — викна Серена от колата.

Дан изгаси цигарата. „Супер, копеле“, помисли си той саркастично. Нямаше търпение да пие бира с разни момчета в колежа, в който нямаше да го приемат, понеже беше получил нервна криза по време на интервюто. Блазнеше го мисълта да каже на Серена и другите, че просто ще хване един автобус за вкъщи.

Но след това се обърна и видя как слънцето се разтапя в русата коса на Серена, как бледите ѝ пръсти блестят на волана и как тя му се усмихва. Не му помогна да забрави всичките си проблеми, но го накара да се насочи към колата и да се качи в нея.

Поне щеше да има нов материал за депресарската си поезия.

ВОЙНА И МИР

Джени беше доволна, че се съгласи да отиде на прожекцията на филма на Ванеса в бара, защото освен Кларк, в публиката имаше само още един човек. Това, обаче, не притесняваше Ванеса.

— Сядай някъде — каза тя, когато Джени влезе в бара. — Тъкмо започваме.

Ванеса отиде до дъното на стаята и приглуши осветлението, а екранът на телевизора на бара стана син.

— Чакай малко, трябва да пусна една вода — викна Кларк от бара.

Цялото заведение миришеше на застоял цигарен дим и разлята бира. На бара седеше момиче със сини кожени панталони и черна анти-женска тениска. На бицепса ѝ имаше татуировка на маймуна. Джени седна до нея.

— Здравсти, аз съм по-голямата сестра на Ванеса, Руби — каза момичето с кожените панталони и ѝ подаде отрупана със сребърни пръстени ръка.

— Аз съм Дженифър. Много ми харесва татуировката ти.

— Мерси. Аз ще си взема кола, искаш ли?

Джени кимна одобрително, а Руби завъртя готината си черна прическа и викна към вратата на тоалетната:

— Ей, няма ли да ни донесеш някоя и друга кола, а?

Кларк излезе от тоалетната и викна в отговор:

— На вашите услуги.

— Обичам да го карам да работи за заплатата си — пошегува се Руби.

Ванеса се настани на стола до Джени и започна нетърпеливо да ритя краката на стола:

— Ще го гледаме ли или не?

Скоро пак беше обръснала главата си и изглеждаше доста странно. Джени се почуди дали трябва да каже нещо като „Готина прическа“, но след това реши, че ще прозвучи тъпо.

Кларк напълни две чаши с кола и ги плъзна по бара. Той натисна старта на видеото и заобиколи, като застана зад Ванеса, с ръце обвити около кръста ѝ.

— И сега днешният филм — каза той с преправен модифициран глас.

— Просто гледай — скара му се Ванеса.

Джени прикова погледа си към екрана, когато филмът започна. Камерата следваше второкурсничката от „Констънс Билард“, Марджъри Джаф, която вървеше по 23-та улица към парка Мадисън. Марджъри беше с къдрава рижава коса и зелен шал.

Този тип зелено е страхотно, ако го носиш за майтап, но при нея нещата изглеждаха сериозни.

Тя пресече улицата и влезе в парка. После спря и камерата се приближи към лицето ѝ. Тя дъвчеше дъвка, а очите ѝ бяха присвити, докато оглеждаше парка. В ъгълчето на устните ѝ имаше лишейче, което се беше опитала да прикрие безуспешно с фон дьо тен. Изглеждаше ужасно.

Накрая май откри, каквото търси. Камерата я следваше забързано към една пейка в парка. На пейката беше Дан.

Лежеше по гръб, едната му ръка барабанеше с пръсти по земята. Дрехите му бяха омачкани, а връзките на обувките — развързани. На гърдите му се виждаше стъклена лула за трева, а в косата му се бяха заплели боклуци. Камерата се разходи по неподвижната му фигура. Слънцето залязваше и бузите му блестяха в оранжеви отблясъци.

Джени отпи от колата си. Брат ѝ докарваше наркомански вид доста убедително.

Марджъри коленичи до Дан и взе ръката му в своята.

Той не помръдна. А после очите му леко се разтвориха.

— Спеше ли? — попита Марджъри с фиксиран върху него поглед. Тя преджвака с дъвката няколко пъти и избърса носа с опакото на ръката си.

— Не, гледам те от известно време. Инстинктът ми подсказа, че си тук. Само ти ми даваш чувство на покой... светлина! Усецам, че ще се разплача от радост — каза тихо той.

Джени знаеше, че сцената е адаптирана от „Война и мир“ на Толстой. Беше ѝ странно да слуша как брат ѝ говори като някой от деветнадесети век, но също така беше и готино.

Марджъри започна да завързва връзките на обувките му, но продължи да джвака. Не изглеждаше като да играе някаква роля. Беше си някак там. Джени се почуди дали това е нарочно, или просто така се е получило.

Преди тя да приключи с връзките, Дан се изправи и я грабна за китките. Лулата се претърколи на земята и се разби на парчета.

— Наташа, обичам те твърде много! Повече от всичко на света! — едва продума той, като се опита да остане изправен, но падна назад все едно в пристъп на болка.

— Леко, войнико. Не получавай удар — каза Марджъри.

Руби избухна в смях.

— Това момиче преиграва!

Ванеса я изгледа с гневен поглед:

— Шшш.

Джени не изпускате екрана от поглед. Дан се пресегна за лулата, но от нея бяха останали само парченца стъкло.

— Внимателно — предупреди го Марджъри, след което зарови ръце в джобовете си в търсене на нещо. — Ето, ментова е — каза тя и му подаде дъвка.

Дан взе дъвката и я постави на гърдите си, сякаш беше твърде развълнуван, за да я разопакова и сдъвче. След това затвори очи, а Марджъри отново пое ръката му. Камерата се отдалечи, показвайки картина от парка. Спря за секунда върху един гълъб, заиграл се с употребен презерватив, след това се пренесе от другата страна на 23-та улица на река Хъдсън, за да проследи залеза. След това екранът стана черен.

Ванеса стана и включи осветлението.

— Това пък с гълъба и презерватива какво беше? — попита Кларк. Той отиде зад бара и си взе една бира от хладилника. — Някой да иска нещо?

— Това е творба, наситена с настроения, не е нужно да я разбираш — защити се Ванеса.

— Мисля, че е страшно смешна — каза Руби, сложи едно ледче в устата си и тупна чашата на бара. — Още кола, моля.

— Не трябва да е смешно — каза гневно Ванеса. — Принц Андрей умира. Наташа никога повече няма да го види.

Джени видя, че Ванеса е на ръба да избухне и каза:

— Снимките бяха супер, особено кадрите накрая.

Ванеса ѝ прати благодарствен поглед:

— Мерси. Хей, май не си гледала окончателната версия на филма на Серена, нали? Доста добре се получи.

— Да, но всички снимки са твое дело, нали?

— Да, май да — каза Ванеса и вдигна рамене.

— Сега сериозно, филмът ти беше добър, но „Планетата на маймуните“ ми харесва повече — каза Руби.

Ванеса извърна поглед. Понякога сестра ѝ беше такова дете.

— Сигурно, защото си дебил — не ѝ остана дължна тя.

— Аз го харесах, макар да не го разбрах — каза Кларк и отпи от бирата си.

— Няма нищо за *разбиране* — отчаяно каза Ванеса.

На Джени хич не ѝ беше до техните караници. Беше дошла до Уилямсбърг да се забавлява, не да се стресира.

— Хей, какво ще кажете да си вземем нещо за хапване, а? — предложи тя на Ванеса.

Ванеса грабна шубата си от стола и я навлече:

— Определено да. Да се махаме оттук.

Те отидоха до едно заведение, в което предлагаша храна от Средния Изток и си поръчаха хумус и топъл шоколад.

— Е, Дженифър, как с този бюст нямаш поне седем гаджета? — попита Ванеса, сочейки гърдите ѝ.

Джени се притесни толкова много, че дори не разбра колко грубо беше това от страна на Ванеса:

— Ами, аз... май... имам едно.

— Ооо?

— Да, май — и Джени се изчерви, като се сети как Нейт за малко не я целуна в парка. Беше обещал да ѝ се обади веднага след като се върне от „Браун“. Самата мисъл за това я караше да се облива в пот.

Сервитьорката им донесе топлия шоколад.

Ванеса придърпа стола си по-близо до масата и задуха в своята чаша:

— Е, разкажи ми за него?

— Казва се Нейт и е последна година в „Сейнт Джуд“. Обича да попушва, но е доста сладък и доста непретенциозен за момче, което живее в многомилиардна къща.

— Ъхъ — кимна Ванеса. Звучеше ѝ като момче, на което дори не би обърнала внимание. — Ама вие излизате ли? Той не е ли... доста по-голям?

Джени просто се усмихна.

— Той няма нищо против. Просто ме... харесва — каза тя и също духна в чашата си, а парата се спря в бузите ѝ.

Ванеса беше на път да попита дали Джени му е пуснала и дали това не е причината той да я харесва толкова много.

— Ние дори още не сме се целунали — отговори Джени, преди да е чула въпроса. — Това ме кара да го харесвам дори повече. Изобщо не е *подъл*, дори не зяпа гърдите ми.

— Уау — възхити се Ванеса.

— Както и да е, сега е в „Браун“ за уикенда. Чудя се дали ще се засекат с Дан — каза Джени и отпи от какаото.

— Може би — отвърна Ванеса и се опита да се държи така все едно не ѝ пука. Искаше ѝ се да не се наежва всеки път, когато някой спомене името на Дан.

Сервитърката донесе хумуса, Ванеса отчупи малко от хлебчето си и го потопа в чинията.

Джени знаеше, че Ванеса е влюбена в Дан — това се виждаше и във филма. Но сега Дан беше със Серена. А когато Дан бе със Серена, Джени имаше достъп до нея, а точно това винаги беше искала. Или не?

Тя потопа пръст в чинията си, след което замислено го засмука. Дан беше същото нещастно момче, независимо дали е със Серена или не, но Джени трябваше да си признае, че ѝ липсва. А ако се замислеше в действителност Дан не трябваше да е гадже на Серена, за да може тя да я вижда. В крайна сметка, Джени помогна на Серена за филма ѝ. Можеше да говори с нея, когато пожелае. Тя вече не беше малката сестричка на Дан. Тя беше Дженифър, самостоятелна и с готино гадже.

Вдигна поглед и се усмихна на Ванеса. Може би можеше да ѝ помогне.

— Знаеш ли, че Серена се опита да прочете една от любимите книги на Дан и хич не ѝ хареса. Дори не успя да я довърши.

— Е? — намръщи се Ванеса.

— Просто не мисля, че имат много общо, това е.

Ванеса присви очи:

— И това идва от момичето, което би облизало подметките на Серена, ако тя лично я помоли?

Джени отвори уста да се защити, но се спря. Това си беше самата истина: беше я преследвала като кученце, но вече край. Сега тя беше Дженифър.

— Просто казвам, че ако още си падаш по Дан, трябва да направиш нещо по въпроса, това е.

— Не си падам — каза гневно Ванеса и отново потопи триъгълно хлебче в хумуса си.

— Разбира се, че си падаш.

Ванеса не обичаше да ѝ казват какво да прави, особено някое хлапе. Но Джени изглеждаше искрена, и ако искаше да е честна със себе си, трябваше да признае, че все още обича Дан.

Тя прокара ръка по обръснатата си глава и погледна към нея:

— Мислиш ли?

Джени вирна глава. Ванеса имаше добра структура. С малко блясък за устни можеше да заприлича на момиче. Също така не беше и наполовина толкова странна и силна на колкото се правеше.

— Може да се наложи да си пуснеш малко коса, но ще стане. Та вие се познавате отдавна и сте приятели, просто трябва да направите следващата крачка.

Дайте на едно момиче гадже и то става експерт по връзките.

Б ПОДИВЯВА

— Е, как мина? — попита Арън, когато Блеър се върна в колата след интервюто. Той седеше на капака на своя сааб и дрънкаше на китара с поредната билкова цигара в уста. В Йеил изглеждаше като у дома си.

— Мисля, че добре — отговори колебливо тя. Реалността тепърва щеше да я удари по главата. Отвори вратата, седна на седалката до шофьора и събу обувките си. — Мисля, че тъпите обувки ми направиха мазол.

Арън също се настани вътре:

— Е, какво те питаха?

— Нали знаеш? Защо искам да уча в Йеил, такива неща — отнесено отговори тя. Цялото интервю й беше като в мъгла. Просто беше щастлива, че е приключило.

— Звучи доста еднообразно. Вярвам, че си се справила добре — каза той.

— Аха — тя се пресегна за чантата си на задната седалка. Там лежеше „Избрани разкази“ на Едгар Алан По.

Блеър си спомни един от въпросите от интервюто. *Кажете ми за някоя книга, която сте чели напоследък?*

Ооу.

Изведнъж всичко й се изясни.

Тя се извърна напред и се разтрепери.

— По дяволите — прошепна.

— Какво?

— Обърках всичко. Направо се олях.

— Какво искаш да кажеш? — озадачено попита Арън.

Блеър докосна пъпката над веждата си:

— Той ме попита дали съм чела нещо напоследък. Знаеш ли какво му отговорих?

Арън поклати глава и запита:

— Какво?

— Казах му, че не съм чела нищо, защото животът ми е объркан. Казах му, че съм крадла и че съм склонна към самоубийство.

Арън просто я наблюдаваше с широко отворени очи.

Тя се загледа в красивия двор на Йеил. Още когато за първи път дойде с баща си на един футболен мач между Йеил и Харвард, тя пожела да учи тук. Тогава беше само на шест. Йеил беше нейната съдба. Целият си живот беше посветила на него. Йеил беше причината да не излиза вечер, а да учи за училище. Беше толкова убедена, че ще влезе, а няколко секунди бяха провалили шансовете ѝ. Как щеше да погледне хората в очите след този провал?

Арън постави ръка на рамото ѝ:

— Е, такава ли си? Искам да кажа, склонна ли си към самоубийство?

Блеър поклати глава:

— Не.

Тя потъна в седалката, а по бузите ѝ се стекоха сълзи от гняв.

— Но май трябва да стана след всичко това.

— Наистина ли крадеш от магазините?

— Я млъквай — кресна тя и махна ръката му от рамото си. — За всичко си виновен ти. Държа ме будна до късно. Трябваше просто да си хвана влака тази сутрин, както го бях планирала.

— Хей, не аз ти казах да наговориш тези неща на интервюто. Но пък и не бих се притеснявал чак толкова. Това интервю е около една пета от целия процес по приемането ти, все още имаш шансове. Дори и да не влезеш, има милиони други добри училища, в които да отидеш — обясни Арън.

Блеър се замисли. Опита се да си спомни остатъка от интервюто. Може би това малко отклонение нямаше чак такова значение.

Тогава се сети какво беше направила накрая.

Удари главата си в облегалката:

— Господи!

— Какво? — попита той и запали колата.

— Аз го целунах.

— Кого?

— Онзи тип. Интервюиращият. Целунах го по бузата, преди да си тръгна. Бях абсолютна откачалка. — Долната ѝ уста се разтрепери и още сълзи се стекоха по бузите ѝ.

— Уау. Целунала си интервюиращият? Обзалагам се, че си първият човек, който някога го е правил — впечатли се Арън.

Блеър не отговори. Тя се обърна към прозореца и обви ръце около себе си, плачейки. Какво щеше да каже на баща си? Какво щеше да каже на Нейт? Беше го изтормозила, задето не взимаше Йеил насериозно, а беше превърнала интервюто си във фарс.

— Добре, знаеш ли какво? — каза Арън, като даде на заден. — Мисля, че трябва да се махаме оттук, преди да са повикали ченгетата. — Той се усмихна и й подаде салфетка от „Дънкин Донътс“, за да си избърше носа. — Ето.

Блеър дори не посегна да я вземе и тя падна на земята. Още не можеше да разбере как се стигна до тук. Да се вози в мръсна кола със свръхентузиазиран вегетарианец с къдрици, който скоро щеше да й стане брат, да стои до късно в разни мотели с бира и гадна храна. Да си излее душата на интервюиращия в Йеил и тотално да провали бъдещето си. Всичко това се случваше само на загубеняци с проблеми. На актьори, които ходеха по кастинги, но никога не получаваха главната роля. На хора с лоша кожа, ужасна коса и още по-ужасни дрехи, без грам умения да общуват. Тя отново пипна пъпката на челото си. О, Боже. В какво се превръщам?

— Искаш ли да закусим някъде? — попита Арън, като пое по главния път за Ню Хейвън.

Тя отново се сви на седалката. Не искаше да яде никога повече.

— Просто ме закарай вкъщи — каза с отвращение в гласа.

Арън пусна диска на Боб Марли и пое към магистралата, докато Блеър зяпаше през прозореца в опит да измисли причина, поради която да живее.

Например филмовия фестивал на „Констънс“ в понеделник. Ако спечелеше, щеше да има още един плюс в досието си и може би от Йеил щяха да си затворят очите за интервюто й. Може би щяха да й простят, задето е странна, понеже е артистична. И ако спечелеше фестивала, но все пак не влезеше в Йеил, можеше да започне да се облича в черно, като онази Ванеса и да кандидатства в Нюйоркския университет или „Прат“. Ами ако не спечелеше? Тогава просто ще има още една причина да смята живота си за тотално провален.

За да е още по-гадно, следващият уикенд беше денят за разкрасителни процедури на шаферките. От Блеър щеше да се очаква

да е мила и много ентузиазизирана. Дори можеше да се наложи да говори със Серена. Юпиии!

А по-следващата събота беше сватбата. И рожденият иден. И денят, в който най-накрая щеше да изгуби девствеността си с Нейт. Блеър присви очи и се опита да върне в съзнанието си представата за това как Нейт отваря бутилка шампанско в тяхната стая в хотела, облечен в онази секси пижама. Но вместо това в главата ѝ изплуваха съвсем различни неща. Представи си как кучето на Арън се приближава към нея с писмо в уста. Писмото е на бланка от Йеил и на него пише: „Уважаема г-це Уолдорф, със съжаление ви информираме, че не сте приета в Йеил. Благодаря, че опитахте и приятен живот. С уважение, приеман офис на университета Йеил.“

Блеър отвори очи и пое дълбоко въздух. Не, каза си твърдо тя. Не беше загубенячка. Тя щеше да учи в Йеил, независимо на каква цена. С Нейт щяха да учат там заедно. Щяха да живеят заедно и да правят секс, когато си пожелаят. Така си беше представяла живота си и така трябваше да стане.

Тя се обърна към Арън и решително каза:

— Първото нещо, което ще направя като се приберем, е да накарам баща ми да дари нещо на Йеил.

Това не е точно подкуп, нали? Такива неща се случваха непрекъснато! Не че тя беше лоша ученичка.

И все пак, нейният интервюиращ нямаше скоро да забрави за целувката. Баща ѝ трябваше доста да се изръси.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Кой с кого е?

Дали *Д* се е отказал от *С*? Дали *С* разкарва *Д* или просто се държи по нейния си начин? И дали *Н* е сериозен с *Дж*? Така де, дали ще разкара *Б*, когато тя най-много се нуждае от него? Заради деветокласничка? Време за залози.

Знаехте, че това ще се случи

Университетът *Йеил* обяви новото попълнение към лозето носещо името *Уолдорф*. Това е новата специалност „Управление на вината“. Студентите ще произвеждат собствена марка вина, които ще бъдат продавани от местни търговци, а на етикета ще стои името на университета. Всяка година група студенти ще живеят и работят в *Южна Франция* в новите лозя на *Йеил*. Там те ще практикуват занаята, ще се запознават с *френската* кухня и ще упражняват езика. Новите лозя влизат в експлоатация още това лято, благодарение на перспективен родител-дарител.

Изглежда татко бръкна в торбата, но *Б* ще трябва да почака до април, за да разбере дали е приета, както всички нас. Чакането ме убива.

Вашите писма:

В: Скъпа, *И*,

Чух някои неща за филмите на фестивала на „*Констънс*“. (Аз също уча там.) Както и да е, мисля, че *Б* трябва да спечели. Сериозно. Знаем, че филмът ѝ изглежда тривиално, но той копира готините видео

ефекти, познати ни от MTV. Аз съм в нейния видео клас и знам, че е най-добрата в редакцията, затова смятам, че е хубав. С дори не знае как се включва камерата, а филмите на В винаги са твърде превзети.

ДъждовенДен

О: Скъпи, ДъждовенДен,

Смятах, че филмът на Б е посредствен, но ще ти се доверя. В крайна сметка последната дума е на съдиите, в понеделник. А загубилите ще се утешават по най-различни начини. Нямам търпение!

И

Наблюдения

Дж и В пазаруват в Уилямсбърг, в „Дуумзис“. В си купува модна къса черна рокля. Май е сериозна в намеренията си към Д. Б и А се натъкват на майка й, баща му и сватбеният агент на път за вкъщи на 72-ра улица. Б не изглежда щастлива. Д, С, Н и приятели се скупчват на Централната гара в неделя следобед. И шестимата изглеждат махмурлии, но това не е нещо ново.

И едно последно нещо

Денят на Благодарността е, време, в което благодарим за всичко, което притежаваме. Така че... благодаря за прекрасните кожени панталони от „Интермикс“ и за очарователната кожена гарнитура за кола, която си взех от „Скууп“. Благодаря всички момчета, които познавам, а и на тези, с които още не съм се запознала, задето стават все по-готини с възрастта. А, и благодаря на всички, че гафите и така ми дават поводи за клюки.

Очаквайте скоро още от мен.

Знаете, че ме обичате

И

И ПОБЕДИТЕЛЯТ Е...

Директорката на „Констънс Билард“, г-жа Маклийн, беше разпоредила, че момичетата от горните класове на училището ще бъдат освободени от последните два часа в понеделник, за да могат да присъстват на филмовия фестивал. Момичетата от седми до дванадесети клас изпълваха аулата. Над сцената висеше голям бял екран. На първия ред седяха Блеър, Серена, Ванеса и останалите участнички. На подиума стоеше Артър Коутс, известният актьор, баща на Изабел Коутс, който беше готов за речта си и представянето на филмите.

Серена седеше на края на първия ред и наблюдаваше през прозореца как елегантно облечени хора вървят по 93-та улица. Ноктите ѝ вече бяха безнадеждно изгризани и с тяхна помощ тя беше успяла да пусне огромна бримка на чорапогащника си от глезена чак до бедрото.

Разбира се, тя пак изглеждаше добре. Тя винаги изглеждаше добре.

Но този път беше притеснена. Това беше единственият ѝ извънкласен проект. Единственият начин да покаже на колежите, че е нещо повече от обикновено момиче, което е изхвърлено от пансион, понеже не се е явило навреме за започване на учебната година, беше тя да спечели този фестивал. А и оценките ѝ бяха доста посредствени. Тя не беше абсолютна издънка. Беше изобретателна, умна и имаше вкус.

Ако те не можеха да забележат това, майната им... *Нали?*

* * *

Ванеса също беше притеснена, макар да не ѝ личеше. Тя се беше превила на стола и дълбаеше хиксчета върху папката си, загледана в обувките си на фона на дървения под на аулата. Не ѝ пукаше дали Руби или Кларк са разбрали филма ѝ. Джени каза, че ѝ е харесал. И макар той да не се беше развил според очакванията ѝ, и фактът, че между Дан

и Марджъри нямаше грам химия, операторската работа беше отлична. Тя беше разчитала на победа, още преди да бяха започнали снимките по филма. Това щеше да гарантира приемането ѝ в Нюйоркския университет.

На Блеър ѝ се повдигаше по множество причини. Тя всячески се беше опитала да се свърже с Нейт, откакто се беше прибрала в града в събота следобед, и не беше успяла. Предната вечер замалко да нахълта у тях и да му потърси сметка защо не ѝ се обажда, но майка ѝ я завлече на дегустация в хотел „Сейнт Клер“, за да изберат храната за сватбата. Сякаш ѝ пукаше дали пудингът има натрапчив ribен вкус и дали подправката за салата е твърде мазна. След като се бяха спрели на четири менюта, Блеър бе принудена да изслуша вгълбения разговор на майка си със сватбения агент относно аранжировката на цветята — ниска или висока, с къси или дълги стебла. По-дребните хора няма да се виждат от цветята, а по-високите няма да изглеждат добре зад тях. Накрая решиха да направят среден вариант, все едно това не беше ясно от самото начало.

Когато Блеър се прибра, баща ѝ беше оставил съобщение на секретаря с въпрос как се е представило неговото мече на интервюто. Блеър не му се обади. Споменът за проваленото интервю я преследваше като вмирисана сянка и тя отказваше да го дискутира с когото и да било. Самото обсъждане би било своеобразна загуба от страна на Блеър, за която тя все още не беше готова. Вместо това изпрати на баща си мейл, в който го убеждаваше, че интервюиращият бил фен на виното и от дълго време се опитвал да включи такава програма в схемата на училището. С няколко реда тя почти убеди баща си да дари цялото си имение на Йеил. Блеър беше превъзходна в убеждаването.

Днес филмовата надпревара носеше реален шанс животът ѝ да се промени.

Трябваше. *Налагаше* се да се промени.

— Благодаря на всички, че сте тук — поздрави гостите г-н Коутс с поредната си опустошителна усмивка. Когато беше тийнейджър, той

бе участвал в един сериал по телевизията, на двадесет беше направил албума си платинен, а след това беше записал всички онези секси видеоклипове. Сега беше кинозвезда и се снимаше в рекламите на „Пепси“. — Днес с удоволствие ви представям следващото поколение от филмови таланти.

След това той изнесе кратка лекция за жените в киноиндустрията. Мерилин Монро, Одри Хепбърн, Елизабет Тейлър, Мерил Стрийп, Никол Кидман, Джулия Стайлс. След това представи първият филм: този на Серена. Светлините бяха приглушени и филмът започна.

Стомахът на Серена се беше свил на топка, докато гледаше кадрите за стотен път. Но въпреки това, той изглеждаше добре. Тя дори се почувства горда от постижението си.

— Хм. Кажете „странен“? — прошепна Беки Дорман на антуража си.

— О, Боже мой. Изглежда като курва в тази рокля — прошепна Рейн Хофщетер на Лора Салмън на задния ред на аулата, където бяха най-големите.

— А в огледалото се видя едната ѝ гърда — прошепна Лора в отговор.

Публиката изръкопляска, когато екранът стана черен, а светлините отново блеснаха. Не беше въодушевено ръкопляскане с писъци и т.н., но беше добре. Някой свирна и Серена се извърна да види кой е бил. Г-н Бекам, разбира се, учителят по филмово изкуство. А тя дори не беше сред ученичките му.

— Чух, че дори не го е снимала сама — каза Кати Фаркас на Изабел Коутс. — Платила на известен режисьор, за да ѝ го направи.

— Мисля, че на Уес Андерсън — кимна в отговор Изабел.

След това г-н Коутс продължи с два други филма. Първият представяше плюсовете от това да гледаш „Улица Сезам“, изразени в диалог между Кармен Фортиър и деветдесет и четири годишната ѝ баба. В този филм май нямаше много смисъл. Следващият беше на Ники Бътън и представляваше обиколка на вилата им в Ръмсън, Ню Джърси, който между впрочем беше адски скучен, особено, когато тя рецитира имената на всичките препарирани животни, събирани през годините. Флафърнатър, Лари, БауУау, Хореи, Ралф, Пигси-Уигси и дрън-дрън.

На кой му пукаше?

Момичетата от „Констънс“ учтиво изръкопляскаха и след това г-н Коутс представи филма на Ванеса... Ванеса се захлапи в момента, в който на екрана се появи къдравата червена коса на Марджъри. Тя рядко се смееше, да не кажа усмихваше, на публично място, но пък да отчетем и факта, че Марджъри беше просто абсурдна. На Ванеса ѝ се наложи да извърне поглед, понеже цялата се разтреса от нерви и смях. Точно до нея седеше Блеър Уолдорф, както само тя си знаеше — с кръстосани крака и гаден поглед на лицето. Тогава камерата нежно се премести върху свитото тяло на Дан и Ванеса спря да се хили. Боже, колко беше красив.

За момент, след като филма свърши, цялата зала не трепна. Тогава от реда на деветокласничките стана Джени и изръкопляска. Г-н Бекам отново изсвири с уста и цялата зала изригна в аплодисменти.

— Страхотна си, Марджъри — викнаха някои от съучениците ѝ.

— Това с презерватива беше отвратително — прошепна Кати на Изабел на последния ред.

— Какво по дяволите беше това? — попита Лора Салмън.

— Това момиче не е на себе си — съгласи се Рейн.

Най-накрая беше ред на Блеър.

Тя притисна палма си към гърдите, точно имитирайки Одри Хепбърн и начина, по който ядеше кроасани. На задните редове приятелите ѝ танцуваха по местата си и шумно я аплодираха, когато филмът приключи.

— Готино беше, нали — попита Изабел Кати.

— Определено — съгласи се тя.

— Беше окей — сподели Беки Дорман с приятелките си. — Като имаш предвид, че не е имала много време, тъй като е била заета да попълва формуляри до всички известни колежи на Източния бряг.

— Чух, че дори да я приемат в Йеил, ще трябва да отложи влизането си с една година, за да се подложи на терапия — каза друго момиче.

— Заради доведения ѝ брат ли? Чух, че спели заедно, откакто се бил нанесъл у тях — допълни Беки.

— *Отврат* — казаха момичетата в един глас.

И ето, че Артър Коутс застана на катедрата с бял плик в ръка:

— Знаете, че в действителност няма победители и победени — започна той.

Блеър нервно преглътна. *Да, да, да, просто отвори проклетия плик.*

— И победителката е...

Тягостна пауза.

— Серена ван дер Удсен!

Всеобщо мълчание.

После Ванеса се изправи и свирна с уста, както я беше научила сестра ѝ. Беше разочарована, но филмът на Серена беше добър, и какво пък — Ванеса беше горда, че е била част от него. Когато я видя да става, Джени също се изправи и започна да ръкопляска. След това стана г-н Бекъм, а след него и цялото училище.

— Браво.

Серена извървя пътя до подиума без да осъзнава какво се случва, а там с радост прие наградата си — два билета до Кан и три нощувки в петзвезден хотел по време на филмовия фестивал през пролетта. Тя се поколеба, докато прибираше блестящата си коса зад ушите, след което се наведе към микрофона.

— Бих искала две момичета да се присъединят към мен — Ванеса Абрамс и Дженифър Хъмфри. Нямахте да се справя без тях.

Ванеса се изплезе на Джени и тръгна към подиума. Та нали тя беше снимала целия филм. Заслужаваше го, след като направи всичко това възможно.

Серена стисна ръката на Ванеса и ѝ подаде единия билет:

— Благодаря ти, искам да вземеш това.

Джени пропълзя край съученичките си и се присъедини към Серена и Ванеса на подиума. Серена я целуна по бузата и ѝ връчи другия билет:

— Страхотни сте.

Джени се изчерви. Никога досега не беше заставала пред публика.

„Това не е истина“, помисли си Блеър. Тя стоеше неподвижно в стола си със затворени очи, за да не обръща внимание на аплодисментите. Тя спеше. Беше само три през нощта. Понеделник още не е дошъл. Деляха я само часове от стъпването на подиума и

облечена в късметлийския си лилав шлифер, тя щеше да получи наградата от ръцете на г-н Коутс.

Съжалявам.

Блеър отвори очи. Серена все още се усмихваше на публиката.

А Блеър все още бе героиня в най-депресарския филм, правен някога. Филмът на живота ѝ.

ИЗТЕРЗАН РОМАНТИК НЕ МОЖЕ ДА ОТКАЖЕ

— Спечелих! — извика Серена.

Дан ритна една счупена бутилка от сок на Уест Енд авеню, притискайки телефона здраво до ухото си.

— Какво спечели? — попита той, опитвайки се да звучи незаинтересован.

— Филмовият фестивал. Харесаха го! Не мога да повярвам, но Ванеса каза, че трябва да опитам да вляза в някое художествено училище. Мога да се занимавам с филми! — развълнувано избърбори тя.

— Добре — каза Дан, като не можа да измисли по-подходяща реакция. Всеки път, когато чуеше гласа ѝ, той се чувстваше като мъченик.

— Така де, исках да ти се похваля, понеже си гледал филма — каза тя.

Никакъв отговор.

— Дан?

— Аха?

— Просто се уверявам, че си още на линия. Ами аз трябва да се оправям със сватбата през уикенда и може да нямаме време да се видим. Но все още си ми кавалер нали?

Дан поклати глава. „Откажи ѝ“, въртеше се в главата му.

— Ти обеща — припомни му тя.

— Разбира се — отвърна той и както винаги сърцето му надделя.

— Супер. Хайде ще ти се обадя после. Чао.

Тя затвори, а Дан седна на стълбите пред нечий дом и нервно запали цигара. Дали преиграваше? Дали се беше объркал? Може би на Серена ѝ пукаше за него, поне малко.

Заслужаваше си да се надява.

А и да се терзае.

ДЖ Е ПО-ВКУСНА

— Значи мина добре? — попита Джени Нейт. Седяха край езерото в Сентръл Парк и гледаха как малки момченца пускат лодките си край плаващи листа и мързеливи патици. Нейт държеше ръката ѝ и за нея нямаше значение дали си говорят или не.

— Аха. Искам да кажа, че още ми предстои да изкарам по-високи оценки този срок и да си напиша есето, но не бях се замислял да почна да уча веднага. Сега ми идва нанагорно — каза той и приближи ръката ѝ до лицето си, за да огледа малките ѝ пръстчета.

— Какво правиш? — засмя се тя.

— Не знам. Радвам се да те видя, Дженифър — каза той и също се усмихна. — През целия уикенд мислех за теб и ето те сега.

— Аз също — каза тя и срамежливо се усмихна. Отново се зачуди дали той ще я целуне.

— Почувствах се малко гадно тогава в парка, когато приятелите ми се появиха — обясни Нейт.

Джени кимна утвърдително.

— Тогава исках да направя нещо. Май трябваше просто да го направя — допълни той.

Да, да!

Нейт я придърпа към себе си и те се целунаха, но без да затварят очи.

На едно парти Джени беше целунала две други момчета по време на една игра, но целувката с Нейт беше кулминацията на живота ѝ. Тя почувства, че ще експлодира от щастие.

Нейт се изненада от умението на Джени в целувките. Беше му по-хубаво от целувките с Блеър. Дженифър беше по-вкусна, нещо като ванилов шейк или захаросана поничка.

Той се отдръпна с поглед, фиксиран върху изчервеното и щастливо лице на Джени.

Дженифър не знаеше за Блеър, а Блеър не знаеше за Дженифър. От известно време той игнорираше обажданията на Блеър и като цяло

се държеше все едно тя не съществува, но докога можеше да жонглира така? Рано или късно трябваше да избере?

Просто още не знаеше кой.

ПЕДИКЮР С ВКИСНАТО МЛЯКО

След кратко пазаруване в „Шанел“, на приземния етаж на 57-ма улица, Елинор Уолдорф и шаферките ѝ се качиха с асансьора до салона „Фредерик Фекай“. Всички те — Блеър, майка ѝ, Кати, Изабел, Серена и лелята на Блеър — Зо Зо, бяха там за млечно-медената маска за ръце и крака, за маската за лице от кал и водорасли и разбира се за обсъждане на сватбените въпроси. След това щяха да обядват в любимия ресторант на Елинор Уолдорф, „Даниел“. Другата леля на Блеър, Фран, щеше да се присъедини там, понеже мразеше разни хора да ѝ пипат краката.

Салонът беше като известен ресторант, гъмжащ от хора, с тази разлика, че миришеше на шампоан „Фредерик Фекай“ и гел за коса, вместо на храна. Помещението беше голямо и добре осветено, а козметиците летяха нагоре-надолу в услуга на клиентите си, облечени в традиционните бежови халати, с които предпазваха дрехите си. Всяка жена там имаше еднакъв цвят на косата, светлоруса с леки червени кичури. Това беше запазена марка на Горен Ийст Сайд.

— Чао, мон шери — поздрави кльощавото японче на рецепцията.
— Уредих три от вас за педикюр, а другите три за козметик. Хайде, хайде, последвайте ме!

Блеър не разбра как се случи така, че се окажа седнала между майка си и Серена с ръце и крака, потопени във ванички с топло мляко с мед. В същото време Кати, Изабел и лелята бяха в другия отдел при козметика.

— Не е ли прекрасно? — измънка майката на Блеър и се настани по-удобно в стола си.

— Млякото ми вони — каза Блеър и се замисли защо не беше постъпила като леля Фран и не се беше срещнала с всички чак за обяд.

— Не съм си правила педикюр от лятото и ноктите ми са толкова ужасни, че няма да се учудя, ако ми развалят млякото — каза Серена.

„Аз също няма да се учудя“, помисли си Блеър.

— Как желаете ноктите си? — попита маникюристката на майката, докато масажираше пръстите ѝ.

— Искам ги заоблени, но не изпъкнали — посъветва я г-жа Уолдорф.

— Моите ги искам квадратни — каза Серена.

— Аз също — добави Блеър, макар да не искаше да си признае, че харесва нещо, което се харесва и на Серена.

Маникюристката на Блеър я плесна през ръката на шега и попита:

— Много сте напрегната. *Отпуснете се*. Вие ли сте булката?

Блеър я погледна с празен поглед.

— Не, аз съм — весело я поправи Елинон. — За втори път ми е — прошепна тя и замига дразнещо към маникюристката си.

Блеър почувства как мускулите ѝ се стягат. Как можеше да се отпусне?

— Видях страхотно долнище на пижама от кашмир в „Барнис“. Мислех да купя на Сайръс за подарък. Дали ще ги носи? — не спираше да бърби Елинон.

Серена нервно погледна към Блеър и се зачуди дали трябва да каже нещо. Сега беше моментът да си го върне на Блеър, задето е такава кучка. Можеше да каже нещо от сорта на: „Хей, Блеър, не те ли видях да *купуваш* такава миналата седмица?“ Но лицето на Блеър ставаше все по-червено, а и Серена нямаше смелостта да каже нещо. Или пък беше твърде добра. Блеър си беше достатъчно прецакана, задето я беше откраднала, та на Серена не ѝ се налагаше да задълбава в проблема.

— Не знам, мамо — изломоти Блеър. Вратът я засърбя. Може би получаваше алергична реакция и трябваше да я закарат в болница.

Маникюристките приключиха с масажа на ръцете им и седнаха на ниски столчета, за да изтрият с пемза краката им и да ги намажат с лавандулово олио.

— Нищо не ми разказа за интервюто? — каза майката на Блеър.

Блеър разплиска млякото си на пода.

— Внимателно — посъветва я маникюристката.

— Извинете. Мина добре, майко, доста добре.

До нея Серена въздъхна:

— И аз имах интервю, в „Браун“. Беше ужасно. Мисля, че на интервюиращия не му беше ден. Държеше се кретенски.

„Браун“? Серена е била в „Браун“ този уикенд? Аларми, сирени, звънци прокълнаха в главата на Блеър.

— Сигурна съм, че си се справила по-добре отколкото очакваш, миличка — успокой я г-жа Уолдорф. — Тези интервюта са ужасни и не знам защо ви затормозяват с тях.

Блеър отново разплиска мляко на пода. Тя просто не можеше да стои мирна. Искаше ѝ се маникюристката да остави крака ѝ.

— Кога беше интервюто ти? — обърна се тя към Серена.

— В събота. — Серена се чудеше дали е редно да спомене, че и Нейт е бил там. Струваше ѝ се, че е по-добре да замълчи.

— По кое време в събота? — продължи да настоява Блеър.

— В дванадесет.

Ооу.

— Нейт също имаше интервю там по същото време — предизвика я Блеър.

Серена си пое въздух и каза:

— Да, знам, видяхме се.

Блеър получи спазъм и маникюристката я плесна отново:

— Внимавайте.

— Той не се е обаждал, откакто се върна — извика Блеър и се загледа в Серена с присвити очи.

— Ние с Нейт не си говорим напоследък — вдигна рамене Серена. Определено нямаше да спомене факта, че с Нейт бяха споделили едно легло в хотелска стая и се бяха събудили, хванати за ръце. Нито, че се бяха напили заедно на партито на Ерик и бяха повръщали отново заедно в храстите зад къщата. Откакто се бяха върнали в града наистина не бяха си говорили. Честна дума.

— Къде се губи Нейт? Не съм го виждала от сто години — изкоментира майка ѝ с прозявка. Масажът я приспиваше.

— Аз също — изсъска Блеър, сигурна, че Серена има нещо общо с това. — Чудя се защо ли?

Серена знаеше, че Блеър очаква от нея да си признае. Тя затвори очи:

— Не гледай мен.

Но в момента, в който го каза, пожела да не беше.

Блеър се изправи рязко и разля легенчетата с мляко.

— По дяволите! — кресна маникюристката, която се подхлъзна от столчето си и се приземи по дупе в локвичка мляко.

— Блеър, какво по...? — извика майка ѝ.

— Извинете. Не мога да стоя тук повече. Отивам си вкъщи — каза тя сковано и гневни сълзи се стекоха от очите ѝ.

Погледна надолу към маникюристката и се извини, след това забърза към вратата, хлъзгайки се по мокрия под.

— За какво беше всичко това? — попита майката на Блеър, като се обърна към Серена. Притесни се за дъщеря си, но нямаше да тръгне след нея и да си изпусне процедурите.

Серена поклати глава. Тя нямаше нищо общо с проблемите на Блеър и Нейт, макар че беше любопитна какво става. А и беше малко притеснена за Блеър, въпреки гадното ѝ държание напоследък. Явно тя преживяваше нервен срив.

— Може би просто е притеснена за сватбата — отвърна тя, макар сама да знаеше, че сватбата е много малка част от неразположението на Блеър. — Знаеш я каква става.

Майката кимна. Дали знаеше.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Никой не го прави по-добре

Заради драматичното си тръгване от салона *Б* изпуска козметика, което е срамата. Тя пропусна да види как *К* и *И* се напиват в „Даниел“ с бяло вино и убеждават майка ѝ, че *Б* още не е консумирала връзката си с *Н*. Изпусна и разпита на *С*, който лелите ѝ проведоха относно бъдещите ѝ планове за колежа. Изпусна също и несравнимото с нищо шоколадово суфле. Да се надяваме поне, че няма да пропусне сватбата — макар че всички ще се забавляват и без нея, но пък тя внася драматичен момент във всяка ситуация.

Вашите писма:

В: Здр. *И*,

Чух, че *С* е преспала с всички съдии от фестивала, затова не е голяма изненада, че тя спечели. Нали се сецаш?

сеесее

О: Хей, сеесее,

Спала е с всичките? Дори с момичетата?

И

В: Йо, *И*,

К'во става? Искях само да ти кажа, че си мноо яка, макар да не съм те скивал. Бях в парка в събота и видях *Дж* и *Н*. Нея не можеш да я пропуснеш, поне горната част. Бяха доста на кеф да се видят, нали загреваш.

добряк

О: Здравсти, добряк,

Хм, мерси за комплиментите, а и за новината. Върви слух, че двамата се събират след училище всеки ден. Горката Б.

И

Наблюдения

Б наблюдава къщите на Н и С в опит да ги хване в крачка. Дж и Н учат в градската библиотека. Колко сладко! Н май е напълно решен да влезе в „Браун“, а и в сърцето на Дж. С стои на прозореца на апартамента си с роклята, която майката на Б купи за всички шаферки. Знам, че тя е с най-хубавото тяло на Пето авеню, ама чух, че изглеждала поотпусната. Твърде много лоша храна в Роуд Айлънд, може би? Н си взима смокингa от „Целер“. Б е на хокей с двамата си братя в Мадисън Скуеър Гардън. Сигурно това е по-добре от варианта да се мотаеш с бъдещата булка и камара развълнувани шаферки. Аз обаче не го вярвам.

Остава по-малко от седмица до големия ден. Изкарайте добре на Деня на Благодарността, но не прекалявайте с храната или няма да си влезете в сватбените одежди.

Знаете, че ме обичате

И

ГОТИНИ ШАФЕРИ И СЕКСИ ШАФЕРКИ

— С тази рокля изглеждам сякаш имам силикон в бедрата — оплака се Кати, докато се оглеждаше в огледалото и бучкаше с показалец краката си.

— А на мен кожата ми изглежда сива — измънка Изабел. Тя сложи още един пласт крем на ръцете си. — Трябваше да си купя онзи бронзант в „Сефора“.

Блеър се изтъркаля от кревата и грабна роклята по модел на „Клои“. Беше дълга, лъскава и кафява, с мъниста по бюстието и мънистени презрамки, които приличаха на огърлица.

Блеър свали халата си с едно движение и след това нахлузи роклята през глава. Материята някак прилепна по тялото ѝ, но не я стягаше — беше удобна. Огледа се в огледалото и забеляза, че роклята изобщо не я прави дебела. Даже изглеждаше секси. Предният ден тя беше на всички видове процедури по обезкосмяване и эксфолиране в „Аведа“ на улица „Спринг“. В косата си имаше нови златисти кичури, а цялото ѝ тяло беше покрито с бляскава пудра. Блеър поразроши косата си, която тъкмо беше издухана от фризьора на майка ѝ. Не ѝ пукаше дали Кати и Изабел са доволни от роклите си, понеже на Нейт щеше да му е невъзможно да държи ръцете си далеч от нея тази вечер. Плюс това роклята вървеше превъзходно с обувките, които получи от баща си за рождения ден. Блеър беше горда с факта, че можеше да не изневери на баща си, дори на тъпата сватба на майка си.

— Знаеш, че ме желаеш — каза тя на отражението в огледалото, като се престори, че говори на Нейт. Изглеждаше добре и определено беше готова да го направят.

— Готови — каза Серена, като излезе от банята, ухаеща на сладък парфюм. Роклята стоеше страхотно и на нея, но Блеър се опита да не се заглежда. Така или иначе тя се беше справила чудесно в опитите си да не забелязва Серена цял следобед и нямаше смисъл да спира сега.

Някой почука на вратата.

— Хей, момичета, готови ли сте? — попита Арън.

Блеър отвори вратата и го видя заедно с брат си в коридора, облечени в смокинги. Арън беше подкъсил къдриците си, за да не стърчат във всички посоки и изглеждаше като рок звезда на връчването на наградите „Грами“. Поне веднъж Тайлър изглеждаше като съвършения малък джентълмен, с разделена коса и папионка с перфектен възел. Блеър трябваше да признае, че и двамата бяха очарователни.

— Уау, ама тая рокля си я бива — каза Арън.

Тайлър кимна утвърдително и каза искрено:

— Наистина изглеждаш добре, Блеър.

Блеър направи физиономия, наслаждавайки се на полученото внимание:

— Не мислите ли, че ме прави дебела?

Каква кралица на драмата.

Арън само поклати глава и отвърна:

— Откажи се, Блеър, знаеш, че изглеждаш секси.

— Наистина ли мислиш така? — Тя отново направи гримаса.

— Аха. И Муки смята така, защото аз го питах, но той не дойде — трябваше да го оставя вкъщи. Но определено ще пожелае крака ти в тази рокля.

— О, я се махай — викна тя, макар и на шега.

Блеър се обърна към Кати, Изабел и Серена и извика:

— Хайде момичета, да приключим с този мизерник.

Когато всички излязоха от стаята, Блеър хвърли последен поглед на огромното легло. Добре, следващите няколко часа щяха да бъдат ад, а и тя не знаеше къде ще учи следващата година, но днес беше рожденият ѝ ден и тази вечер в този креват тя и Нейт най-накрая щяха да го направят.

— Ти, Сайръс Соломон Роуз, вземаш ли Елинор Уийтън Уолдорф за своя законна съпруга, за да я обичаш и да се грижиш за нея в здраве и болест, докато смъртта ви раздели? — попита унитариянският свещеник в параклиса на Обединените религии.

— Да.

— А ти, Елинон Уийтън Уолдорф, вземаш ли Сайръс Соломон Роуз за свой законен съпруг, за да го обичаш и да се грижиш за него в здраве и болест, докато смъртта ви раздели?

— О, да. Вземам го.

Мисти Бас се размърда на един от неудобните дървени столове и запита Тити Коутс:

— Я ми кажете отново защо бързат толкова със сватбата?

Г-жа Коутс се намести по-близо до приятелката си и ѝ намигна съучастнически зад синия воал на прекрасната си шапчица:

— Чух, че останала без пари. Това е начинът да не е на червено.

Г-жа Арчибалд не издържа и се намеси, наклонявайки се по-близо до ушите на дружките си:

— Аз пък чух, че се влюбила в лятната му вила в Хамптънс. Искала да я купи, ама той не искал да продава. Затова измислила друг начин да се докопа до нея.

— Колко ли ще продължи? — запита любопитно Мисти.

— *Ти* колко дълго ще издържиш да живееш с *това*? — злобно се засмя Тити.

Те се загледаха в Сайръс, който изглеждаше по-червендалест отвсякога в сив дневен костюм на райе, с риза, вратовръзка и жилетка в цвят шампанско. Той носеше огромен златен часовник в джоба си и гети.

Гети? Този човек да не смяташе, че това е маскарад?

Елинон изглеждаше очарователно, с изключение на смешната рокля в цвят пепел от рози. В очите ѝ имаше сълзи от щастие, а на врата китките и ушите ѝ блестяха наследствени диаманти.

Но най-важното: шаферите и шаферките...

Блеър стискаше малък букет от зимни лилии и наблюдаваше Нейт, като изцяло игнорираше церемонията.

Преди няколко дни Нейт ѝ беше изпратил кратък мейл с извинение, че не са се виждали от известно време, но му се налагало да прекара Деня на Благодарността с баща си в Мейн. Отговорът на Блеър беше незабавен, с обяснение колко се вълнува за тази вечер. Обаче Нейт не беше отговорил и Блеър се утешаваше с мисълта, че всичко ще си дойде на мястото, когато се видят очи в очи.

Разбира се, ако кучката Серена не им се пречкаше.

Блеър чакаше само за миг погледа на Нейт да падне върху Серена, за да го хване в крачка. Нейт обаче, следеше церемонията, а зелените му очи блестяха от светлината на свещите.

Блеър отново реши да е оптимистка.

Имаше малка вероятност, много малка, да е сбъркала в преценката си за ситуацията. Като изключим Серена, може би Нейт се вълнуваше точно колкото и нея за тази вечер. Защо иначе изглеждаше толкова добре? Та той излъчваше сексапил.

Но и тя също.

Роклята ѝ прилепваше като презерватив, а под нея нямаше нищо, освен чорапи със силикон.

И обувките на Маноло Бланик.

Блеър беше готова. Тя беше сексмашина, заредена с букет.

Добре, но защо Нейт не я поглеждаше?

* * *

Нейт симулираше интерес към церемонията, за да избегне погледа на Блеър. Естествено беше забелязал, че тя изглежда превъзходно, но това само усложняваше нещата. В джоба си той стискаше любимата химикалка на Джени, която тя му беше дала, за да му напомня за нея, докато го няма за Деня на Благодарността. Нейт не можеше да доведе Дженифър на сватбата по обясними причини, но беше обещал да се срещнат по-късно в бара на хотела, за да може тя да го види в смокинг. Освен това, Нейт беше обещал да се въздържи от марихуаната преди сватбата, за което сега ужасно съжаляваше. Щеше да му се наложи да се срещне с Блеър абсолютно трезвен. Завря ръката си в джоба и стисна химикалката отново. Стомахът му се беше свил само при мисълта какво го чака.

Серена също беше развълнувана, макар да не ѝ личеше. Всеки път, когато някой професионалист се захванеше с лицето и косата ѝ, резултатите бяха невероятни. Цялото ѝ същество сияеше, а роклята подчертаваше тесния ѝ ханш, извивката на гърба ѝ и прекрасните ѝ крака.

Но в душата ѝ беше хаос.

На първо място, тя се притесняваше за Дан, който напоследък се държеше доста странно.

Преди церемонията не беше успяла да се види с него, но предната нощ говориха по телефона. Май. Всъщност тя говори по телефона, а той само хъмкаше и накрая каза, че ще се видят на сватбата. Серена знаеше, че нещо не е наред, но не и какво.

Притесняваше се и за Блеър, въпреки факта, че Блеър я игнорира цял ден. По време на процедурите момичетата седяха една до друга и Серена чувстваше как напрежението се излъчва от нея като магнитно поле.

От другата страна на пътеката брат ѝ Ерик ѝ намигна. Изглеждаше като принц в смокинга си. Той беше мъжката версия на Серена със златистата си коса, сини очи, с няколко лунички на носа и трапчинки на бузите. Серена му беше разказала за интервюто в „Браун“, а Ерик беше реагирал подobaващо: майната им.

Това, разбира се, не беше най-ценният съвет, който някога бе получавала, но Серена ценеше опита на брат си — поне на него му вършеше работа. А и сериозно се замисли за художествено училище.

Извърна глава и потърси Дан сред гостите, но не успя да забележи развълнуваната му коса сред морето от прекрасни шапки и прически. Дали си беше направил труда да дойде.

Дан се беше превил на една пейка в дъното в опит да не обръща внимание на клюките около себе си, а ръцете му зверски се потяха.

— По-просташко е, отколкото очаквах — каза една жена.

— Боже, какво е облякла? — запита съседката ѝ по място.

— Ами той! — продължи възмущението на двете дами.

— Ами роклите на шаферките. Това е чиста порнография!

Дан не разбираше за какво говорят. Всички присъстващи на сватбата му изглеждаха великолепно, особено Серена. Той се беше постарал да се изтупа максимално, но обувките му бяха далеч от подходящи, а ризата му не беше добре изгладена. За първи път се чувстваше толкова не на място.

Серена обаче пожела той да бъде там и така стана. Точно като жертвен агнец.

— Вече можете да целунете булката — обяви свещеникът.

Сайръс хвана Елинор през кръста, а Блеър притисна букета до стомаха си, за да избегне повръщането.

Целувката не беше особено дълга, но всеки израз на чувства от хора на възрастта на родителите ти и то на публично място може да ти обърне стомаха.

Сайръс настъпи винената чаша, увита в салфетка и от пианото се разнесоха поздравителни акорди.

Най-накрая бяха женени!

Всички гости последваха младоженците извън параклиса.

Отвън, на тротоара, Блеър се промъкна зад Нейт и прошепна в ухото му:

— Липсваше ми!

Той се обърна, като се помъчи да докара най-хубавата усмивка и я целуна по бузата:

— Поздравления, Блеър.

— За какво? Това е най-ужасният ден в живота ми — намръщи се тя, а после, като се приближи още малко, добави. — Освен ако не направиш нещо, за да го промениш.

— Какво имаш предвид? — продължи да се усмихва той.

На Блеър ѝ беше дошло до гуша от недомлъвки затова каза направо:

— Имам предвид, че не нося белъо.

Усмивката изчезна от лицето на Нейт и той потърси химикалката в джоба си:

— Добре.

— Ти дори не си ми честитил рождения ден, а и не си ми подарил нищо. — Тя издаде долната си устна и потупа джобовете на Нейт.

Нейт стисна химикалката в ръка, за да я скрие от Блеър.

— Защо не попиташ онзи тип дали иска да ни снима? — предложи той.

Фотографът на Вог беше зает да снима младоженците на задната седалка на бентлито им. Блеър се приближи до него и като го дръпна за ръкава попита:

— Ще ме снимаш ли с гаджето ми?

Но когато се обърна, Нейт се беше покрил.

По-надолу на улицата Серена чакаше Дан да излезе от параклиса, точно както се бяха разбрали. Той се появи и тръгна към нея с наведена глава.

— Извинявай за всичко. Надявам се да не е било твърде странно — каза тя и леко го прегърна.

— Всичко е наред — каза той с ръце в джобовете.

— Е, за мен беше странно, а познавам тези хора — каза тя.

Изглеждаше истински благодарна, задето той е там и Дан реши да се поотпусне малко:

— Изглеждаш страхотно.

— Ти също. Хайде — усмихна се тя и го повлече към една лимузина. Бутна го на задната седалка и допълни: — Да се напием.

Цялата кола беше за тях. Дан обичаше аромата на кожена гарнитура. Той седна близо до нея и краката им се докоснаха.

— Благодаря ти, че дойде с мен — каза Серена.

Дан извърна глава и погледите им се срещнаха. Лимузината тъкмо щеше да тръгне, а Серена усети, че той ще каже нещо сериозно.

Тогава вратата се отвори и, останал без дъх, Нейт навря глава в колата:

— Хей, пичове, нещо против да се возя при вас?

Нямаше начин да го прецакат в кола само с Блеър.

Зад него се появи Ерик:

— А аз? Донесох пиене.

Той метна бутилка прасковен ликьор на седалката.

Серена се премести, за да направи повече място и каза усмихнато:

— Колкото повече, толкова по-забавно!

Дан не каза нищо. Просто запали цигара.

СВАТЪБЕНИЯТ ПРИЕМ НЕ Е КУПОН

— Сигурно си много развълнувана!

— Поздравления, скъпа!

На Блеър не ѝ беше лесно, а майка ѝ и Сайръс също не улесняваха нещата. Мускулите на лицето я боляха от усмивки и ѝ се повръщаше от целувки и лицемерни въпроси от рода на: „Сигурно си много щастлива?“.

Нещата бяха стигнали до краен предел, когато фотографът я накара да позира, с допрени към червената буза на Сайръс устни. Отврат!

— Много е готина за приятел — чу Блеър Арън да говори за нея. Тя седеше до него, а той не спираше да се хвали колко е доволен от нея като сестра. Блеър усещаше сарказма му и искаше да го фрасне с нещо.

„Честит ми рожден ден, честит ми рожден ден“ — помисли си горчиво тя. Веднага след като приемането на гостите свършеше, щеше да отиде да намери Нейт и сериозно да си поговорят. Той не разбираше ли колко се нуждае тя от него в този момент? Не виждаше ли?

— Поне това са направили като хората — прошепна Мисти Бас на съпруга си, след като минаха покрай младоженците и влязоха в елегантната бална зала на хотел „Сейнт Клер“. Залата блестеше от белите покривки, среброто, кристала и светлина на свещите. В ъгъла имаше арфист, който тихичко свиреше, а сервитьорите летяха нагоре-надолу с чаши шампанско и водеха гостите до масите им.

Ако Блеър се беше ангажирала с подредбата на масите, нещата щяха да имат леко по-различен облик, но Серена, Нейт, Ерик и Дан бяха сложени на една маса, като Серена беше между Дан и Нейт. От другата страна седеше Чък Бас, най-неприятният човек според Дан и Серена. Той беше наплескал косата си с гел, което беше нетипично за него. Така изглеждаше като пенис повече и отпреди.

(Пенис, *съществително*: дразнещ, арогантен кретен. Обикновено, но не винаги, дребен и плешив. Смята се за най-якия пич в стаята.)

Всъщност Чък беше страшно красив, като моделите от реклами за афършейв, обаче поведението му беше на пенис.

От двете страни на Чък седяха Кати и Изабел, гърчещи се от неудобство в твърде тесните си рокли.

Дан зае мястото си и се загледа в изобилието от сребърни прибори.

— Не е много трудно — каза Чък нахакано и посочи към лъжицата за супа, — просто караш отвън навътре.

— Благодаря — отвърна Дан и изтри мокрите си ръце в панталона на смокинга. Не трябваше да идва.

Сервитърите донесоха първото ястие: тиквена паста и панер с топли бели хлебчета.

— Малко съм объркан — продължи Чък да доминира в разговорите на тяхната маса. Той посочи Серена с ножа си за хляб и попита. — С него ли си? — сочейки към Нейт. — Или с него? — посочвайки Дан.

Ерик се разсмя и обясни саркастично:

— Те са тройка. Нейт винаги си е падал по Дан, а Серена ги запозна.

Серена разбъркваше пюрето си и погледна извинително към Дан:

— Тази вечер Дан е моят кавалер и сигурно в момента ме мрази.

— Не, не те мразя — каза Дан.

Обаче се почуди кой ли е истинският отговор на въпроса на Чък. *С него ли си?* Беше ли тя с него? *Дали?*

* * *

В крайна сметка всички гости бяха посрещнати и Блеър, заедно с уголеменото си семейство, се запъти към официалната маса. Тя седна между Арън и Тайлър, което означаваше с гръб към Нейт. Не можеше да повярва на лошия си късмет. Нейт и Серена седяха един до друг на съседната маса, а тя беше заточена заедно със семейството си. Направо невероятно.

Наведе се назад, за да прошепне в ухото на Нейт:

— Може ли да поговорим насаме след речите?

Нейт колебливо поклати глава и погледна часовника си. Скоро Дженифър щеше да е на бара и с малко късмет щеше да се измъкне от разговора с Блеър.

Удовлетворена, Блеър се наведе напред и пресуши шампанското си на един дъх. Ако най-накрая щеше да загубва девствеността си с Нейт, трябваше да се отпусне.

— По-полека, принцесо. Не искам да ме оповръщаш — предупреди я Арън.

— Защо не? Това ще е подобрение — каза тя с чаша в ръка, докато чакаше да я напълнят.

Сайръс четеше от някакви листчета, упражнявайки речта си.

— Не се притеснявай, скъпи. Просто бъди себе си — успокои го Елинор и го потупа по рамото.

Блеър пресуши поредната чаша шампанско и извърна поглед настрана. Не беше чувала по-лош съвет.

Сервитьорите взеха чиниите от пюрето и напълниха чашите с шампанско. Сайръс Роуз се потеше като прасе. Той взе една вилица и почука по чашата си. Блеър нямаше да издържи да стои там дори още една минута. Тя изжабурка устата си с шампанско, за да я почисти и дръпна Нейт за ръкава.

— Давай да тръгваме, веднага — каза тя през зъби.

Нейт се обърна и я изгледа с празен поглед.

— Ако може да привлече вниманието ви за момент! — каза Сайръс и продължи да дрънчи по чашата си.

— Да *вървим* — заповяда Блеър.

Нейт погледна часовника си. Дженифър щеше да е там всеки момент и той нямаше намерение да я кара да чака, понеже в Блеър плаче на рамото му в някой ъгъл.

— Но Сайръс ще държи реч — възрази той.

Тя заби нокът в рамото му и изсъска:

— Именно, *хайде!*

Нейт поклати глава. Той пое въздух и издиша.

— Просто се отпусни — посъветва я и се обърна.

— Какво? — загледа се тя в гърба на Нейт, все още несигурна дали е чула правилно. Голият ѝ задник я сърбеше от допира на

роклята. „Това не се случва“, каза си Блеър. Нейт не се държеше като идиот и не я разкара току-що. Тя сънуваше.

Сайръс прочисти гърлото си.

— Блеър — изсъска майка ѝ от другата страна на масата.

— Не бъди груба — каза Арън, като я хвана за ръката и я завъртя с лице напред.

Цялата стая се смълча в очакване на речта.

— Благодаря на всички, че дойдохте и че променихте плановете си за Деня на Благодарността, за да присъствате! — След това той се отнесе в тъпата реч, която Блеър беше чувала да упражнява вкъщи, кръстосвайки коридора, облечен в същата пижама, като тази, която беше откраднала за Нейт.

Тя стоеше мирно и наблюдаваше мехурчетата в чашата си с шампанско. Ако мръднеше дори с едно мускулче, главата ѝ щеше да експлодира.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Обявление за сватба в „Ню Йорк Таймс“

Елинор Уийтън Уолдорф, дама от Горен Ийст Сайд и Сайръс Соломон Роуз, предприемач, се ожениха днес сред скандали, клюки и интриги. Запознали са се миналата пролет в „Сакс“ и оттогава излизат. Тя страдала от липса на самочувствие, когато се срещнали, след като съпругът ѝ я напусна заради друг мъж. Но Сайръс я накарал да забрави всичко това. Той се влюбил в усмивката ѝ, в поотслабналата ѝ структура и в огромния ѝ апартамент на Пето авеню и нямало да ги изостави. Нямал търпение да напусне нуждаещата се от пластична хирургия съпруга. Елинор пък се влюбила в погледа му върху живота, в сексапилното му излъчване ала Дядо Коледа и в невероятната му къща в Хамптънс.

Не биха могли да си отиват повече!

Съпругата е дъщеря на богатия финансист Тайлър Огъст Уолдорф, починал, и Мирабел Антоанет Катрел Уолдорф, също починала. Има две деца: Блеър Корнелия Уолдорф, която навършва седемнадесет на днешната дата, и Тайлър Хю Уолдорф, на единадесет. Младоженецът е син на Джеремайя Лесли Роуз, бивш равин от синагогата в Скарсдейл, сега починал, и Лин Дина Банк, специалист по вътрешно обзавеждане, която живее в Мексико. Синът му Арън Елихю Роуз е също на седемнадесет.

След безумно кратък годеж, двамата встъпиха в брак днес. Двойката избра параклиса на обединените религии, тъй като той е евреин, а тя протестантка — никой не пожела да смени религията си. Празненството върви и в момента в изискания ресторант на хотел „Сейнт Клер“ на 61-ва източна улица. Вечерята включва ястие наречено „кенел“, което е рибен мус и в комбинация с много

шампанско неизменно води до повръщане. Сватбеното пътешествие ще бъде с яхта на Карибите, а децата остават на самотек у дома.

Хмм. Това ще да е интересно!

Булката взима името на съпруга си, както и синът ѝ. Дъщеря ѝ Блеър все още не е решила.

Последният път, когато я попитаха тя отговори: „Няма начин.“

Предишните бракове и на двамата са приключили с разводи, които за времето си бяха скандални, но наздраве за младоженците. Те са оставили това зад гърба си.

По-добре да се връщаме на партито!

Знаете, че ме обичате

И

БУЗА ДО БУЗА

— Надявам се да ни чака в лобито — каза притеснено Джени.

— Не се притеснявай. Ще го открием — успокои я Ванеса.

Те си проправиха път през въртящите се врати на хотела и влязоха в богато подреденото лоби. И двете момичета бяха облечени в черни рокли в стил 60-те, които бяха купили за десет долара от „Думсис“ в Уилямсбърг. Роклята на Джени имаше мъниста, а тази на Ванеса — избродирана котка на полата. Ванеса носеше мрежести черни чорапи, което беше новост.

Двете изглеждаха доста ретро, но и доста сладки.

— Ето го! — изписка Джени и хукна към едно сепаре в ъгъла, където Нейт бавно поглъщаше шампанското си.

— Добре — каза Ванеса и се почувства не на място. Какво щеше да прави тя, докато Джени и богатото ѝ гадже си гугукаха? — Хайде, ще се видим на бара.

Тя настоя да отиде с Джени като морална подкрепа, но си имаше и други планове. Имаше малки шансове Дан да мине покрай нея на път за тоалетната, например. В този случай, тя нямаше да се чувства прецакана, задето е облякла рокля.

— Здравей, Дженифър — каза Нейт, хвана я за ръка и я целуна по бузата.

— Здравей — каза тя, а очите ѝ засияха от възбуждане. Погледна лъскавите обувки на Нейт, добре изгладения му смокинг, къдравата му кафеникава коса, бляскавите зелени очи. — Изглеждаш... много, много, мно-о-о-о-ого хубав.

— Благодаря, ти също — каза той с усмивка.

— Какво предлагаш да правим? — попита тя.

— Ами да поседим и да си говорим за сега, а? — предложи той.

— Добре — съгласи се тя и Нейт я поведе към едно закътано място в дъното на бара.

— Нали нямаш нищо против, ако си взема само сода. Нещо не се чувствам добре — попита Джени, като кръстоса краката си и после пак ги пусна на пода.

— Няма проблем. Две соди — поръча Нейт на сервитьора.

Уау, той май *наистина* се променяше.

Отново взе ръката ѝ и я постави в скута си. Джени се разсмя. Беше странно, че седят в хотел с Нейт, а не в парка или у тях. Тя се чувстваше сякаш всички в хотела ги наблюдават.

— Не се притеснявай — успокои я той и целуна opakото на ръката ѝ.

— Опитвам се — каза тя, затвори очи, пое дълбоко въздух и се отпусна на рамото на Нейт. Беше ѝ лесно да се отпусне, когато бе с него. Той я караше да се чувства на сигурно място. Отвори очи и срещна неговите, които весело блестяха.

— Имам лошото усещане, че ще си навлека доста неприятности заради това — каза той, сякаш предчувстваше какво ще стане.

— Защо? — начумери се тя.

— Не зная. — Нямах как да обясни на Джени, че гаджето му, Блеър, е в съседната зала и най-вероятно е въоръжена и опасна. — Просто имам предчувствие.

— Не се притеснявай. Нищо нередно не правим — каза тя и стисна ръката му.

— Е, със Сайръс и Тайлър си говорехме за фамилното ни име — подхвана Елиноор разговор след като „кенел“-а беше сервиран заедно със зелена салата.

— Какво за името ни? И какво, по дяволите, е това? — попита Блеър, бучкайки ястието.

— Не помниш ли, че го избрахме заедно на дегустацията?

Блеър опита малка хапка и каза:

— Има вкус на котешка храна. — Тя избута чинията настрани и се захвана отново с шампанското.

— Ами Тайлър се съгласи да смени името си на Роуз. Аз вече го направих. Остава и ти да решиш.

Блеър ритна крака на стола. Това не беше първият път, в който подхващаха тази тема.

— Ти сменяш твоето име? — попита тя невярващо брат си.

— Да, така реших. Тайлър Роуз. Звучи много яко, като на DJ — обясни брат ѝ.

— Определено — съгласи се Арън. — На пулта е Тайлър Роуз, на живо от 72-ра улица.

— Млъкни — измънка Блеър. Не стига, че второто ѝ име беше ужасно, но сега искаха да я набутат с още по-кошмарна фамилия. Блеър Корнелия Роуз — ааа, няма начин. — Казах ти и преди. Няма да го сменя.

Лицето на майка ѝ посърна:

— О, Блеър, толкова ще е хубаво, ако сме с еднакво фамилно име. Като едно семейство.

— Не — заинати се Блеър.

— Ако поне помислиш още малко, това ще означава много за майка ти и мен — погледна я снизходително Сайръс.

Блеър стисна устни, за да не изкрещи от ярост. Коя част от „НЕ“ не успяха да разберат? Обърна се към Нейт, но столът му беше... празен. Ох, защо всичко трябваше да е толкова объркано?

— Съжалявам — каза тя горчиво. Храната се надигна в стомаха ѝ и се смеси с литрите шампанско, които беше погълнала. Сложи ръка на устата си и стана от масата.

Серена и Ерик си правеха скулптури от основното ястие на съседната маса. Този „кенел“ беше ужасен за консумиране, а групата все още не беше започнала да свири и нямаше какво да се прави. Ерик беше взел манджата на Нейт и сега тримата заедно правеха прекрасна скулптура с форма на риба, закрепена с коктейлни сламки. Ерик беше страхотен в макетите, понеже учеше архитектура.

На Дан ястието му хареса. Той го ядеше бавно, събирайки кураж за това, което си беше наумил да направи.

— Може ли да поговорим за малко? — попита най-накрая той Серена, като сложи ръка до чинията ѝ, за да ѝ привлече вниманието.

— Разбира се — каза тя, като се обърна към него.

— Не ми обръщайте внимание, аз си имам работа — каза Ерик, като укрепваше „кенел“-а с масло.

— Какво става? — попита Серена. Тя прибра косата си зад ушите и се наведе към Дан, отдавайки му цялото си внимание.

Дан погледна в почти морскосините ѝ очи и се опита да открие в тях това, което търсеше. Нещото, което да успокои тревогите му. Факта, че тя го обича, колкото и той нея. Но не успя да види нищо, освен синия цвят.

— Просто исках да кажа, че не исках... имам предвид... като ти изпратих стихотворението, си помислих... — той самият не знаеше какво се опитва да ѝ каже. Звучеше сякаш ѝ се извиняваше, но не съжаляваше. Освен за факта, че очите ѝ продължаваха да са просто сини.

— О, не се притеснявай за това. Беше просто леко напрегнат, това е — отвърна Серена и отпи от шампанското си.

Леко напрегнат? Това пък какво трябваше да означава?

Точно в този момент групата засвири.

— Оу, обожавам тази песен! — извика Серена. Песента беше „Буза до буза“, а тя беше като попивателна за такава музика.

— Дами и господа, булката и младоженецът! — обяви вокалът на групата. Сайръс и Елинор се появиха на дансинга, канейки други двойки да се присъединят към тях.

Чък хвана Кати и Изабел и ги поведе натам, а секунди по-късно ръцете му вече бяха значително по-надолу по техните тела.

— Да танцуваме? — каза Серена и подаде ръка на Дан.

Дан я погледа наранено, доста напрегнат и отказа. Той се изправи и промълви:

— Благодаря, но ще отида да изпуша една цигара.

Серена го проследи с поглед. Знаеше, че е разстроен, но какво можеше да направи? Изглеждаше ѝ така сякаш независимо от това, което тя кажеше, той винаги щеше да намери причина да е нещастен. Така му харесваше. Така намираще теми, които да описва в поезията си.

Серена предпочиташе да е свободна и независима, точно като брат си. Тя пресуши чашата си и грабна Ерик за раменете, за да го отдели от гастрономическата му игра.

— Не може ли едно момиче да се позабавлява днес? — изхихика се тя игриво.

— Това момиче определено може — каза той и драматично я наведе назад.

Това си беше самата истина. Серена *винаги* намиреше начин да се забавлява, просто днес малко се бавеше. Но пък и вечерта тепърва започваше...

ЛЮБОВТА ПОБЕЖДАВА ВСИЧКО

— Видя ли брат ми? Той забавлява ли се? — попита Джени.

Нейт запали цигара с лъскавото си „Зипо“ и се извини:

— Не обърнах внимание.

— Сигурна съм, че е добре. Как би могъл да не е? — каза Джени и се огледа наоколо.

Нейт се облегна назад и издуха дима в тавана.

— Ти забавляваш ли се? — попита го Джени, като отпи от содата си.

Нейт се облегна на голото ѝ рамо. Тя ухаеше на бебешка пудра и лак за коса на „Финес“:

— Сега доста повече от преди малко, когато бях вътре.

— Наистина ли? — попита тя, понеже още не можеше да приеме факта, че той я харесва. Току-що ѝ каза, че по-скоро би седял там с нея, отколкото да танцува на най-голямото събитие в града.

Нейт започна да целува шията ѝ, докато си проправи път до устните ѝ. Тя затвори очи и го целуна в отговор. Чувстваше се като принцесата от приказките и не искаше да се събужда.

Дан се намести на един стол в края на бара и поръча уиски с лед. Посегна с трепереци пръсти за цигара и я запали. Няколко сълзи я намокриха, докато стоеше между устните му. Взе една химикалка от бара и нарисова голям хикс на една коктейлна салфетка. Само това успя да измисли. Всичките стихотворения, които беше написал, имаха за цел да го разсеят от факта, че Серена не го обича. Но това беше горчивата истина. Тя не го обичаше.

Смешното беше, че не плачеше заради нея, а заради думите ѝ.

Бил твърде напрегнат. Някакъв загубеняк, които плаши хората, понеже е напрегнат.

Дан буквално се срина върху чашата си на бара. С ъгълчето на очите си той видя позната прическа, малка фигура и голямо деколте.

Сестра му.

А до нея, опипвайки я по голямото деколте беше онзи богат мръсник Нейт.

Дан не беше в настроение да гледа как някакъв кретен малтретира малката му сестричка. Той се изправи, изсипа съдържанието на чашата в гърлото си и се обърна.

След като повърна кенела Блеър излезе на чист въздух, да изпуши една цигара. Това не продължи дълго, понеже беше ноември и задникът ѝ измръзна. Така че тя се запъти за пореден път към тоалетната, за да се освежи.

Веднага след като изплакнеше устата си, поизгладеше косата си, напръскаше се с парфюм и поставеше още един пласт гланц за устни МАК, щеше да намери Нейт и да го завлече нагоре в апартамента. Стига толкова. Днес беше рожденият ѝ ден и трябваше да мине както *тя* каже.

Но докато минаваше покрай бара към една от тоалетните, тя спря като улучена от куршум. В едно сепаре в ъгъла Натаниел Арчибалд, *нейният* Нейт, целуваше една деветокласничка от „Констънс Билард“.

Музиката в главата ѝ премина в кресчендо и след това спря. Главната героиня трепереше с широко отворени очи.

Сякаш я бяха застреляли в стомаха. Нейт изглеждаше спокоен и щастлив. Това момиче, как ѝ беше името? *Джини? Джуди?* Те се държаха за ръце. Смееха се и си шепнеха, изглеждаха сякаш са влюбени.

Това определено го нямаше в сценария.

И както си седеше в потрес, тя осъзна една страшна истина за живота си. По-ужасяваща дори от мисълта, че няма да учи в Йеил.

Нейт не беше *нейният* главен герой. Той не беше момчето, което ще я заслепи и ще я обича повече от всичко друго. Той имаше просто поддържаща роля, скапаняк, който щяха да елиминират преди финалния кадър. А ако това бе така, тя нямаше нужда от него.

Блеър се обърна със замъглен от сълзи поглед и за трети път потегли към тоалетните. Страшно се нуждаеше от цигара и искаше да я изпуши някъде на спокойствие.

— Махай си скапаните ръце от сестра ми! — кресна Дан, сочейки Нейт с горящата си цигара.

— Дан? Недей, всичко е наред — каза Джени и се изправи.

— Не, не е наред — захили се Дан. — Нищо не знаеш.

Нейт стисна крака на Джени, за да я успокои и стана:

— Всичко е наред, пич. Ние сме приятели, знаеш.

Дан поклати глава. Сълзи от ярост се стичаха по лицето му и падаха на пода.

— Махай се от мен — каза той.

— Какъв ти е проблемът? Да не си пиян? — викна Джени.

— Тръгвай, Джени. Отиваме си у дома — каза той и я грабна за ръката.

— Ау, пусни ме — опита се тя да се освободи.

— Пич, защо не се *прибереш*, аз поемам отговорност да я доведа по-късно — намеси се Нейт.

— Да, сигурен съм, че така ще направиш — изплю се Дан и отново посегна за ръката на Джени.

— Дан — чу се спокоен саркастичен глас от бара. — Защо просто не отидеш да напишеш някое стихотворение за това, а? Я се успокой.

Дан, Джени и Нейт погледнаха натам. Беше Ванеса, седнала на един стол на бара в сексапилната си рокля. Устните ѝ бяха тъмночервени, а кафявите ѝ очи се смееха. Косата ѝ беше обръсната като на кадет от армията, а бледата ѝ кожа сияеше на светлината. Изглеждаше доста добре.

Поне според Дан.

Най-очарователни бяха очите ѝ. Защо не ги беше забелязал досега? Те не бяха просто кафяви, както очите на Серена бяха просто сини. Те му говореха и казваха неща, които той искаше да чуе.

— Здравей — каза му тя.

— Здравей. Какво правиш тук? — отвърна той.

Ванеса се смъкна от стола и се приближи. Сложи ръка на рамото му и го целуна по бузата:

— Черпя те едно питие, хайде.

КАКТО ВИНАГИ Б Е В ТОАЛЕТНАТА, НО ТОЗИ ПЪТ И С

Групата свиреше все хубави песни, а Серена и Ерик се преструваха на Фред Астер и Джинджър Роджърс в тяхното ъгълче от дансинга. Серена ръкомахаше, като се опитваше да не ѝ пука и да е центърът на купона. Обаче не можеше да разкара тъжната физиономия на Дан от ума си.

След това се появи Чък.

— Може ли? — попита той и избута Ерик, като сложи ръка на кръста ѝ.

Нямаше по-добра причина да спреш да танцуваш от това:

— Няма начин — отвърна тя.

Напусна дансинга и взе чантичката си от стола. Може би щеше да хване Дан на бара и да се разберат на по цигара.

Но когато стигна до бара, видя, че Дан е укротен... от Ванеса. Ръката ѝ беше на рамото му и макар да бе с обръсната глава и грубиянските си обувки, лицето ѝ излъчваше мекота, която Серена не беше виждала в него досега. Може би защото те се гледаха някак... *влюбено!*

Серена продължи да върви и така чак до тоалетната. Имаше нужда от цигара, а не искаше да проваля момента им на близост.

Блеър се беше покачила на мивката и пушеше цигара от цигара. Тя чу, че някой влезе, но не се обърна да види кой. Беше завладяна от собствената си трагедия.

Шансовете да влезе в Йеил не бяха много добри, дори след щедрото дарение на баща ѝ. Нейт не я обичаше. Тя дори беше с различна фамилия от остатъка от семейството си. Все още беше девствена и сякаш без много да се старее бе станала друг човек. Сякаш я беше прегазила кола и сега страдеше от амнезия, без да осъзнава какво ѝ се е случило.

Носът ѝ потече на роклята и тя просто го замаза. Дори не знаеше дали все още плаче. Чувстваше се като без крайници.

— Хей, Блеър, добре ли си? — попита нежно Серена, но от разстояние. Блеър нямаше кучешки зъби, но можеше спокойно да ти отхапе главата.

Блеър погледна през рамото си и кимна. Кичури коса бяха залепнали на мокрото ѝ лице, а моливът на очите ѝ беше размазан.

— Ето — каза Серена, като се приближи с цял куп салфетки. — Имам доста гримове в чантичката си, ако имаш нужда от нещо.

— Благодаря — каза Блеър и взе салфетките. Тя си издуха носа, а раменете ѝ се разтресоха от усилието. Серена никога не я беше виждала такава.

— Добре ли си? — попита отново тя.

Блеър вдигна поглед и видя съчувствие в очите ѝ. Беше невероятно, но факт. Въпреки гадното ѝ държание в последно време, Серена още беше загрижена за нея.

— Не, определено не съм добре. Животът ми е пълна каша — призна си тя и изхлипа.

Едната мънистена презрамка падна от рамото ѝ, а Серена се пресегна и я постави на мястото ѝ.

— Видях как открадна пижамата от „Барнис“ — каза тя.

Блеър я погледна:

— Не си казала на никого, нали?

— Не — поклати глава Серена.

Блеър въздъхна и се загледа в прекрасните си обувки:

— Не знам защо го направих — долната ѝ уста трепереше. — Той дори не ми благодари за нея.

— Майната му — вдигна рамене Серена. Тя порови малко в чантата си и извади четка и пакет цигари. След това запали две и подаде едната на Блеър. — Днес е рожденият ти ден.

Блеър взе цигарата и кимна. Тя пушеше, а сълзите не спираха да се стичат по лицето ѝ. После хлъцна.

Серена се опита да не се засмее, но не успя. Блеър изглеждаше жалка. Тя дори прехапа долната си устна, за да се въздържи, а по бузите ѝ се стекоха сълзи.

Блеър я изгледа гадно, но когато отвори уста да каже нещо унищожително, оттам излезе още едно „хлъц“. Тя пое дълбоко въздух

и каза:

— По дяволите.

После и двете се разсмяха и не можеха да спрат. Беше чудесно да се смееш! Спиралата се размаза по лицата им, а носовете им течаха чак до пода, което ги разсмиваше още повече.

Когато най-накрая се освестиха, Серена застана зад Блеър и започна да реше косата ѝ.

— Ами честит рожден ден. Кажи, ако те боли — каза тя с цигара между зъбите.

Блеър затвори очи и се отпусна. За първи път от много време тя не мислеше за интервюто в Йеил или за девствеността си, или за обърканото си семейство. Тя не беше героиня във филм. Тя дишаше и се наслаждаваше на допира на четката до косата ѝ.

— Не боли. Напротив — каза на старата си приятелка.

КОЙ СИ ТРЪГНА И КОЙ ДОЙДЕ

— Не мисля, че Ванеса ще иска да си тръгне с мен — каза Джени и посочи към Дан и Ванеса на бара.

— Кой каза, че си тръгваш? — попита Нейт.

Джени покри бедрата си с роклята, която се беше понадигнала от множеството целувки.

— Ами не трябва ли да се връщаш на партито, все пак си шафер?

Нейт надигна чашата си и захапа едно ледче. Вече не му пукаше кой ще ги види заедно. Дори Блеър. Вече му се искаше всички да го видят с Джени:

— Да, но ще те взема с мен.

— Няма начин. Не мога да дойда! — уплашено каза Джени.

Много ѝ се искаше да отиде. Можеха даже да я снимат за „Вог“!

— Хайде, да танцуваме — каза той, стана и ѝ подаде ръка.

Дан отпи голяма глътка скоч и остави чашата си на бара:

— Обзалагам се, че ме мислиш за загубеняк — каза той, загледан в усмихнатите кафяви очи на Ванеса. Отново се зачуди как не ги беше забелязал досега.

— Ами ти си — отвърна тя и кръстоса крака като дама. После грабна цяла шепа ядки и ги напъха в устата си.

— И въпреки това ме обичаш, нали? — втренчен в очите ѝ попита Дан.

Ванеса почисти чорапите си от някакво боклуче и го захвърли към бара. Не беше за вярване, че флиртува с Дан. Та тя все още не беше скъсала с Кларк! Но беше някак забавно да си кучка.

Наведе се напред и целуна превитите му устни с уста пълна с ядки:

— Точно така.

— Двамата с Нейт трябваше да правим секс днес, тук, в хотелската стая — каза Блеър и се хвърли на леглото, след което изрита обувките си. Крайниците я боляха и ѝ беше много приятно да се опъне.

Серена реши да не усложнява нещата с въпроси от типа: „Какво се обърка?“. Тя съблече роклята си през глава, като остана само по оскъдно бельо на „Ла Перла“. После се запъти към банята, откъдето взе един хавлиен халат и се загърна в друг.

Блеър взе халата и се загърчи, за да свали роклята си:

— Не гледай, не нося бельо.

Серена се усмихна и зяпна в тавана. Беше забравила как Блеър винаги преувеличаваше всичко:

— Не ми казвай, че си си направила и бразилска маска?

Блеър се усмихна. Серена я познаваше толкова добре.

— Разбира се, каква загуба — призна си тя и хвърли роклята на пода. — Това нещо зверски сърби.

Серена отиде до телевизора и го пусна:

— Чудя се дали хващат „Плейбой“. Можем да гледаме порно и да си поръчаме бира.

После взе дистанционното и се върна на кревата.

— Дай ми го. Аз имам рожден ден — каза Блеър и дръпна дистанционното от ръцете на Серена. Ако нямаше да прави секс, можеше поне да гледа любимия си канал. Там винаги даваха филми с Одри Хепбърн.

— Да погледаме някой филм, а после ще отидем на дискотека.

— Става, но хайде да поръчаме пица или нещо друго. *Умирам от глад* — съгласи Серена и натрупа възглавниците, за да ѝ е удобно да се облегне.

Блеър също се сви на леглото и те застанаха една до друга. Блеър прерови каналите, докато намери своя. „Закуска в Тифани“ тъкмо започваше. Тя се отпусна назад докато накрая главите им бяха само на сантиметри, а косите им се вплетоха една в друга.

Двете момичета гледаха как Одри Хепбърн флиртува с новия съсед, пяха с нея „Лунна река“ и броиха смешните шапки, които Одри сменя във филма.

Одри Хепбърн беше уравновесена и слаба и винаги знаеше какво да каже. Тя имаше невероятно хубави дрехи и беше изключително

красива. Блеър искаше да прилича точно на нея.

— Изобщо не приличам на нея, нали? — запита тя с въздишка.

Серена се усмихна и без да сваля поглед от екрана каза:

— Разбира се, че приличаш.

Блеър реши да приеме думите ѝ за истина.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревируани, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Наблюдения

Късно в събота вечер *Д* и *В* са забелязани да се държат за ръце на тръгване от хотел „Сейнт Клер“. Хей, тя нямаше ли си ново гадже? *Дж* и *Н* се возят на каляска с коне в Сентръл Парк. Доста сладко, макар и банално. *Б* и *С* в клуб „Пачули“ танцуват като подивели в еднаквите си рокли. Неделя: *С* взима опакован пакет от къщата на *Н*. По-късно *Б* и *С* връщат долнище от пижама в „Барнис“. Какви самарянки!

Вашите писма:

В: Здравей, *И*,

Първо, много си яка. Второ, не се притеснявай за *Б*. Майка ѝ и доведеният ѝ баща заминават за месец и ще купонясваме като диви маймуни у тях. Аз също живея там.

Двойно А

О: Скъпи Двойно А,
Кой казва, че се притеснявам? Ще се видим там!

И

Въпроси и отговори

С тези размени на партньори е много трудно да разбереш какво ще се случи!

Дали *С* и *Б* ще останат приятелки?

Дали *Б* и *Н* ще останат „само приятели“?

Ще открие ли *Б* истинската любов? Ще го направи ли най-сетне?

Дали *В* ще зареже гаджето си, за да е с *Д*?

Дали *Д* ще бъде щастлив? Дали ще спре да пише поезия?

Дали *Н* и *Дж* ще се задържат заедно?

Дали *С* ще открие някой, който да задържи вниманието ѝ за повече от пет минути?

Дали някога ще спра да пиша за всички тях?

В никакъв случай.

До следващия път.

Знаете, че ме обичате

И

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.